SHANNARA'nın KILICI

II

İKİNCİ KİTAP

TERRY BROOKS

Gün doğumu dağ sırtlarında ve Ejderha Dişi'nin tepelerinde, keyifsiz, hoşa gitmeyen soğuk, gri bir azimle asılı kalmıştı. Yükselen güneşin sıcaklığı ve parlaklığı, alçak bulut tabakalarıyla ve uğursuz tepelere yerleşip yerinden kımıldamayan yoğun sisle tamamen perdelenmişti .Rüzgârlar, kanyonların ve sarp uçurumların arasından, dağ sırtlarından ve rampalardan eserek şiddetli bir güçle çıplak kayalara çarpıyordu. Bitki örtüsünü kırılıncaya dek kadar büküyor, birbirine karışmış haldeki bulutlarla sisin arasından kayıyor, gene de tuhaf bir şekilde bunları kımıldatmıyorlardı. Rüzgârın sesi; kıyıda patlayan, gürleyerek yuvarlanan ve boş tepeleri, tepelerden biri onunla bir sure sarılı kaldığında kendi sessizliğini yaratmakta olan tuhaf bir uğultuyla kaplayan, derin bir okyanus kükreyişi gibiydi. Kuşlar, rüzgârla beraber bir alçalıyor bir yükseliyordu, sesleri dağınık ve boğuktu. Bu kadar yükseklikte birkaç hayvan vardı -özellikle dayanıklı cinsten dağ keçisi sürüleri ve kayaların en içteki oyuklarında yaşayan küçük, kürklü fareler. Hava, soğuktan da öteydi; çok çok soğuktu. Kar, Ejderha Dişi'nin doruklarını kaplamıştı ve bu yükseklikte mevsim değişikliklerinin nadiren otuz dereceye ulaşan sıcaklığa çok az etkisi oluyordu.

İçindeki ölüm korkusunu en azından geçici olarak tüketmişti. Ölüme çok yaklaşmıştı, öyle ki, sonunda onu sadece içgüdüleri kurtarmıştı. Gnomlar her bir yönden arı sürüsü gibi, ancak kan dökerek yatışabilecek bir nefretle üstüne gelmişlerdi. Wolfsktaag'ın kenarına kaymış, çalılıkların içinde hareketsizce beklemiş ve sonunda biriyle karşılaşana kadar Gnomların etrafa yayılmalarına soğukkanlılıkla izin vermişti. Savunmasız avcıyı bayıltıp esirine Cücelere has pelerini giydirmek, sonra da bağırarak yardım istemek ancak birkaç saniyesini almıştı. Karanlıkta, av heyecanından coşmuş haldeki Gnomlar pelerin haricindeki hiçbir şeyin farkına varacak durumda değillerdi. Farkında olmadan kendi kardeşlerini parçalara ayırmışlardı. Hendel gizlenmiş ve ertesi gün geçidi aşmıştı. Bir kez daha hayatta kalmayı başarmıştı.

Vadililer ve Elfler, Hendel'deki güçlü kendine yeterlilik duygusuna sahip değildiler. Bremen'in gölgesinin kehaneti onlarda şok etkisi yaratmıştı. Dağlardaki rüzgârın uğultusunda kelimeler tekrar tekrar yineleniyordu. Aralarından biri ölecekti. Ah, kehanetteki tabir harfiyen böyle değildi, ama içinde saklı olan anlam açıktı. Bu yüz yüze gelmek zorunda kalacakları acı

bir olasılıktı ve hiçbiri bunu gerçekten kabul edemiyordu. Her nasılsa bu tahminin yanlışlığını kanıtlamak için bir yol bulurlardı.

Önde ilerleyen, iri cüssesi dağ rüzgârının kuvvetinin karşı sırada bükülen Allanon, Kayaç Vadisi'nde yaşanan olayları düşünüyordu. Karabüyücü Lord'u, sonunda yok edilene kadar ara dünyada gezmeye mahkûm edilen yaşlı Druid Bremen'in gölgesiyle garip karşılaşmasını yüzüncü kez düşündü. Ancak onu şu anda rahatsız eden sürülmüş hayaletin görünüşü değildi. En karanlık gerçeklerin arasında taşıdığı, gömdüğü korkulardı.

Bu yaman dağlar, geniş, yüksek ve inanılmayacak kadar büyüktü. Bu sabah garip bir beklentiye kapılmış gibiydiler ve Culhaven'dan gelen küçük kafileyi oluşturan bu sekiz adam, gri siste ilerlerken düşüncelerine yerleşen huzursuzluğu bir türlü kafalarından atamıyorlardı Bu Bremen'in rahatsız edici kehanetinden ya da bir süre sonra yasaklanmış Krallar Salonu'ndan geçmeye kalkışacaklarını bilmelerinden kaynaklanmıyordu. Bir şey onları bekliyordu, sabrı ve kurnazlığı olan bir şey, geçmekte oldukları kıraç, kayalık arazide saklı duran, kendilerine karşı kinci bir nefretle dolu, eski Paranor krallığına giden yolu tıkayan dev dağlan aşmak için çabalarken onları izleyen bir dirim gücü. Sisli ufka karşı düzensiz bir sıra halinde kuzeye yürüyorlardı, vücutları soğuktan korunmak için yün pelerinlerle sarılmış, yüzleri rüzgârın önünde eğilmişti. Rampalar ve kanyonlar, gevşek kayalar ve saklı yarıklar yürüyüşü son derece tehlikeli kılıyordu. Grubun üyeleri birkaç kez birer gevşek kaya ve çamur yağmuru arasında düşmüşlerdi. Ama gene de toprakta saklı olan şey kendini göstermeyerek, yalnızca varlığının bilinmesine izin vererek tatmin oluyor ve bu bilginin sekiz adamın direncini yok etmesini beklemeyi tercih ediyordu. Böylece avcılar avlanan olacaktı.

Bu fazla uzun sürmedi. Şüphe, yorgun zihinlerini sessizce, ısrarla kemirmeye başlamıştı -adamların yüreklerinin derinlerinde sakladıkları korku ve sırlardan hayaletler gibi ayaklanan şüpheler. Soğuk hava ve esen rüzgârın kükreyişleri onları birbirinden uzaklaştırmış, her biri yoldaşlarından ayrı düşmüş, konuşamıyor olmak da huzursuzluğu daha bir artırmıştı. Sadece Hendel'in buna bağışıklığı vardı. Suskun, yalnız mizacı, kendinden şüphe etmeye karşı onu sertleştirmiş, Yeşim Geçidi'nde çılgına dönmüş Gnomlardan asap bozucu kaçışı da korkunç bilgiydi. Çıkıntılı bir

kayaya takılan ayağı tökezlemesine ve dengesini sağlamak için mücadele etmesine sebep oldu. Süzülen bir şahin grilikten kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdı ve uzaktaki bir dağ sırasının üzerinde gökte bir dalış yaptı. Gerideki grup adımlarına yetişmeye çalışırken Druid, arkasına dönüp baktı. Gölge'den kehanetteki sözlerden daha fazlasını öğrenmişti. Ama bunları diğerlerine, kendine güvenen kişilere anlatmamıştı; efsanevi Shannara'nın Kılıcı'nın bütün hikâyesini anlatmadığı gibi... Gözleri, onlara her şeyi olduğu gibi anlatmamakla kendini düşürdüğü kötü duruma karşı duyduğu öfkeyle parladı ve bir an için her şeyi anlatmayı geçirdi aklından. Kendilerinden birçok şeyi feda etmişlerdi ve vermeler daha yeni başlamıştı... Gereklilik gerçeklerden daha önemliydi.

Gündoğumunun griliği, yavaşça öğle vaktinin griliğine dönüştü ve Ejderha Dişi'nin içlerine doğru yürüyüşleri devam etti. Dağ sırtları ve yokuşların kasvetli bir özdeşlikle bir belirip bir kaybolması yolcuların zihinlerinde hiç ilerlemedikleri izlenimini uyandırıyordu. İleride, tepelerin geniş, yüksek çizgileri sisli kuzey ufkuna karşı sevimsizce yükseliyor ve doğruca geçilmesi imkânsız taştan bir duvarın içine gidiyorlarmış gibi görünüyordu. Derken yoğun siste gözden kaybolan dar, dolambaçlı bir yolun aşağı doğru yardığı geniş bir kanyona girdiler. Ufuk gözden kaybolup rüzgâr yerini durgunluğa bırakırken Allanon, girdaplanan grilik içinde onlara yol gösteriyordu. Sessizlik, ani ve beklenmedikti, el yordamıyla ilerleyen yolcuların kulaklarında sessiz, tedbirli fısıltılar gibiydi. Sonra geçit genişledi ve sis donuk bir pusa dönüşerek dolambaçlı geçidin sonundaki kayalıkta büyük, kocaman bir açıklığı ortaya çıkardı.

Krallar Salonu'nun girişini.

Dehşet verici, muazzam ve korkutucuydu. Kara dikdörtgen girişin her iki yanında kayalara oyulmuş canavarımsı, taştan heykeller duruyor ve karanlık kaya sırtında rahat rahat yüz metre yükseliyordu. Yoğun loşlukta tetikte duran elleri keskin tarafları aşağı bakan büyük kılıçlarının kabzalarını sıkıca kavramış, taştan nöbetçilere zırhlı savaşçılar olarak şekil verilmişti. Yaralı, sakallı yüzleri zamanın ve rüzgârın etkisiyle aşınmıştı, gene de korumakta oldukları eski salonun eşiğinde duran sekiz ölümlüye dikili olan gözleri neredeyse canlı gibiydi. Büyük girişin üst tarafında, kayaya, asırlık, artık

unutulmuş bir dilde, içeri girenleri buranın ölülerin mezarı olduğuna dair uyaran üç kelime kazınmıştı. Geniş kapının ötesi ise karanlık ve sessizlikti.

Allanon onları etrafına topladı.

"Yıllar evvel, Irkların Birinci Savaşı'ndan önce, soyu zamanla tükenmiş insanların tarikatı ölümün tanrılarına hizmet ediyordu. Bu mağaralarda, aileleri, hizmetkarları, en sevdikleri mallan ve servetlerinin büyük bir kısmıyla beraber dört karanın hükümdarlarını gömdüler. Bu odalarda ancak ölülerin barınabileceği ve defnedilmiş kralları yalnızca rahiplerin görmeye izinli olduğuna dair bir efsane gelişti. İçeri giren diğer insanlardan bir daha haber alınamadı. Zamanla, tarikat ortadan kalktı, ama Krallar Salonu'nda bulunan kötülük, kemikleri yıllar önce toprak olmuş rahiplere körü körüne hizmet etmeye devam ederek varlığını sürdürmeye devam etti. Birkaç adam geçebildi..."

Dinleyicilerinin gözlerindeki dile getirilmemiş soruyu görünce kendini tuttu.

"Krallar Salonu'ndan daha önce geçtim -şu ana kadar yalnız ben, şimdi de siz. Ben yeryüzünde kalan son Druidim. Bremen, ondan önce de Brona gibi ben de kara ilimleri öğrendim ve ben de bir büyücüyüm. Karanlık Lord'un sahip olduğu güce sahip değilim -ama bu mağaraları sağ salim geçip Ejderha Dişi'nin diğer tarafına çıkmamızı sağlayabilirim."

"Sonra?" Balinor'un sorusu sislerin içinden geldi yavaşça.

"Ejderha Çizgisi denen dar bir kayalık patikası dağlardan aşağı iniyor. Oraya vardığımızda, Paranor göz erimine girmiş olacak "

Uzun, rahatsızlık verici bir sessizlik oldu. Allanon ne düşündüklerini biliyordu; aldırmayarak devam etti.

"Bu girişin ötesinde, yolu bilmeyen biri için labirentten farksız bir dizi geçit ve oda var. Bunlardan bazıları tehlikeli, bazıları değil. İçeri girdikten kısa bir süre sonra Sfenksler tüneline ulaşacağız. Bunlar, buradaki nöbetçiler gibi dev heykeller, ama yarı insan yarı canavar olarak yontulmuşlar. Eğer bunların gözlerinin içine bakarsanız, o anda taşa dönüşürsünüz. Bu yüzden gözlerinizin bağlanması gerekiyor. Ek olarak birbirinize bağlanacaksınız. Bana konsantre olmalısınız, yalnızca beni düşünmelisiniz, çünkü onların

iradeleri, zihinsel emirleri göz-bağlarınızı çözüp gözlerinin içine bakmak için sizi zorlayacak."

Yedi adam kuşkuyla birbirlerine baktılar. Daha şimdiden bu yaklaşımın doğruluğunu sorgulamaya başlamışlardı.

"Sfenksler'i geçince, Rüzgâr Koridoru'na giden zararsız geçitler başlayacak. Bu tünellerde, Bansheeler denen görünmez, efsanevi astral ruhlar yaşar. Sesten başka bir şey değildirler, ama bu sesler ölümlüleri çıldırtır. Kulaklarınız bağlanacak, ama yine yapmanız gereken en önemli şey bana konsantre olmak, bu seslerin gücünden korumam için zihnimin kulaklarınızı örtmesine izin vereceksiniz. Rahat olun, benimle mücadele etmeyin. Anlaşıldı mı?"

Belli belirsiz onaylayan yedi tane baş saydı.

"Rüzgâr Koridoru'nu geçince, Kralların Mezarı'nda olacağız. Bundan sonra geriye yalnız bir engel..."

Konuşmayı kesip ihtiyatla gözlerini mağaraların girişine çevirdi. Bir an için cümlesini bitirecekmiş gibi göründü, ama bunun yerine karanlık girişe doğru ilerlemelerini işaret etti. Taştan devlerin arasında huzursuzca durdular, gri sis onları çevreleyen kayalıkları bulutlandırıyor, önlerinde açılan siyah boşluk büyük bir canavarın avını bekleyen açık kursağı gibi görünüyordu. Allanon, geniş kumaş şeritleri çıkarıp her birine bir tane verdi. Uzun bir tırmanış ipini kullanarak küçük gruptakiler kendilerini birbirlerine bağladılar. Sağlam adımlarıyla Durin öne geçti, Callahorn Prensi yine arkadaki koruma görevini üstlenmişti. Gözbağları sıkıca bağlandı ve eller bir zincir oluşturacak şekilde birleşti. Daha sonra, grup, Krallar Salonu'nun girişine ihtiyatla hareket etti.

Rüzgârın aniden kesilmesi mağaralardaki derin sessizliği ve kayalık geçit boyunca ayak seslerinin yankısını daha da arttırıyordu. Tünelin zemini tuhaf bir şekilde düzdü, ama asırlardır değişmeyen ve eski kayalara sirayet eden soğuk, gergin bedenlerine hemen sızdı ve üşüyüp titremelerine neden oldu. Allanon onları dikkatle bir dizi dolambaçlı geçitten geçirdi. El yordamıyla ilerleyen sıranın ortasındaki Shea elinin kendilerini çevreleyen karanlıkta Flick'in eli tarafından sıkıca tutulduğunu hissetti. Vadi'den kaçışlarından beri birbirlerine daha çok bağlanmışlardı, bu bağ artık kan

bağından ibaret değil, paylaşılan deneyimlerden oluşan bir bağdı. Ne olursa olsun, Shea bu yakınlığın asla kaybolmayacağını hissetti. Menion'un kendisi için yaptıklarını da unutmayacaktı. Bir an Leah Prensi'ni düşündü ve kendini gülümser buldu. Dağlı, geçen şu birkaç gün içinde çok değişmiş, âdeta yeni bir insan olmuştu.

Görünüşte Menion hâlâ eski Menion'du, ama Shea tanımlamakta zorlandığı yeni boyut buluyordu onda. Ama aslında hepsi, Menion, Flick ve kendi, her biri bir bütün olarak dikkate alınmadığı takdirde fark edilmeyecek küçük değişimler yaşamışlardı. Allanon'un kendisindeki değişiklikleri fark edip etmediğini merak etti -Allanon, ona adamdan çok bir çocuk gibi davranan adam."

Durdular ve yoğun sessizlikte liderleri Druidin emreden sesi fısıltı halinde her bir adamın zihninde yankılandı: Uyarıyı unutmayın, düşüncelerinizin bana yönelmesine izin verin, bana konsantre olun. Sonra grup ilerlemeye başladı, çizmeli ayakların sesi mağara zemininde yankılanıyordu. Gözleri bağlı adamlar ileride bekleyen, sabırla, sessizce onları seyreden bir şeyin varlığım anında sezdiler. Grup mağaranın içlerine ilerlerken saniyeler hızla geçiyordu. Adamlar büyük, hareketsiz şekillerin her bir yanda yükseldiğinin farkına varmışlardı -taşa oyulmuş tasviri imkânsız canavarların kambur bedenlerine bağlı, insan yüzlerine sahip şekiller. Sfenksler. Adamlar zihinlerinde, Allanon'un soluk görüntüsünün ardında o gözleri görebiliyorlardı ve dev gibi Druide yoğunlaşmakta zorlandıklarını hissetmeye başlamışlardı. Taştan canavarların ısrarcılığı dağınık düşüncelerini karma karışık ederek, insan gözlerinin kendi ölü bakışlarıyla birleşeceği ana kadar vazgeçmeksizin beyinlerini zorluyordu. Her biri görmesini engelleyen bezleri parçalayıp kendine sessizce bakan canavarların bakışlarına özgürce kavuşmak için önüne geçilmez bir arzu duyuyordu.

Ama Sfenksler'in fısıltıları adamların direncini iyice söndürdüğü ve düşüncelerini Allanon'un soluk görüntüsünden tamamen ayırdığı anda tarihçinin demir iradesi bir bıçak keskinliğiyle araya giriyor ve sessizce onları çağırıyordu. Sadece beni düşünün. Zihinleri, içgüdüsel olarak bu çağrıya uyuyor, taş yüzlerin onlara neredeyse hakim olan kendilerine bakma güdüsünden çekilip kurtarılıyordu. Bu garip savaş, adamlar, durgunlukta,

soluk soluğa ter içinde, birbirlerine bellerinden bağlanmış, sıkıca el ele tutuşmuş, kulaklarında Allanon'un emreden sesi olduğu halde görünmeyen görüntülerin karmaşık labirentinde el yordamıyla ilerlerken aralıksız devam ediyordu. Kimse, tuttuğu eli bırakmamıştı. Druid, demirden iradesiyle zihnini görünmez mücadelede tutmaya çabalarken gözleri mağaranın zemininde, Sfenksler arasından öncülük ediyordu. Sonra, nihayet, taştan canavarların yüzleri, ölümlüleri sessizlikte ve karanlıkta yapayalnız bırakarak kaybolmuştu.

Dolambaçlı, uzun geçitler boyunca ilerlediler. Sonra bir kez daha durdular ve Allanon'un gözbağlarını çıkarmalarını söyleyen sesi karanlığı böldü. Tereddütle emrini yerine getirdiler ve bir kayanın tuhaf, yeşil bir ışık yaydığı dar bir tünelde olduklarını gördüler. Gergin yüzleri bu garip ışıkla yıkandı, herkesin orada olduğundan emin olmak için birbirlerine aceleyle göz attılar. Druid, sessizce bellerini bağlayan ipi kontrol edip Rüzgâr Koridoru'na geldiklerini söyledi. Allanon'un Bansheeler dediği görünmez varlıkların seslerinden korunmak için kulaklarına küçük bez parçaları tıkayıp bunları gevşek gözbağlarıyla bağladılar ve yeniden el ele tutuştular.

Grup, dar tünelin yeşil ışığında yürümeye başladı, ayak sesleri sıkıca bağlanmış kulaklarına net bir biçimde ulaşıyordu. Mağaraların bu bölümü, bir kilometre kadar uzandıktan sonra, geçit genişleyip tamamen karanlık bir koridora dönüştüğünde birden bire yok olmuştu. Kaya duvarlar uzuyor, tavan gözden kaybolana değin yükseliyordu. Bu da gruptakilere, yeryüzünün hâlâ var olduğunu ancak bastıkları zeminden çıkarsayabildikleri bu garip, karanlık zindanda yapayalnız kaldıklarını hissettiriyordu. Allanon tereddüt etmeksizin onları bu karanlığın içine soktu.

Sonra aniden sesler başladı. İnanılmaz hiddeti onları tamamen hazırlıksız yakaladı ve bir an için panik yaşandı. Bu ilk şok binlerce azgın fırtınanın birleşmesine benzeyen büyük bir gümbürtüye dönüştü. Ama bunun ötesinde acıyla çığlıklar atan ruhların korkutucu sesi vardı. Sesler, hiçbir kurtuluş ümidi olmayan insanlıkdışı bir çaresizliğin hayal edilemez dehşeti içinden yükseliyordu. Gürleme, ölümlülerin serseme dönmüş zihinlerinin anlayışını aşıp akıllarını başlarından alıp götürecek bir feryada dönüşmüştü. Bu korkunç sesler, içlerine işleyip kendi çaresizliklerini de ortaya çıkarıyor ve

derilerini yüzer gibi tüm kemiklerini meydana çıkarana kadar lime lime olmuş sinir uçlarını amansızca zorluyordu.

Bu sadece bir an sürmüştü. Bir an daha sürse, kaybolacaklardı. Ama sonra bir kez daha, umutsuzca uyuşmuş insanlar çıldırmaktan Allanon'un gücü sayesinde kurtulmuşlardı.Haşin, esmer yüz, yedi tane hummaya tutulmuş kafanın içinde belirip demir gibi güçlü sesiyle yatıştırıp emredercesine, Rahatlayın -yalnızca beni düşünün, derken çığlıklar ve gümbürtüler tuhaf bir vızıltı içinde azalmış ve sönükleşmişti. Adamlar, zihinleri Druidin onlara emrettiği gibi mantık ve sükunetin güvenli çizgisine gelirken, tünelin karanlığı boyunca mekanik olarak ilerlediler. Koridorun duvarları, hâlâ işitilebilen feryatlarla yankılanıyor ve mağaranın ağır kayaları içler ürperterek güdüyordu. Bansheeler'in sesleri son bir defa daha ateşli bir perdeye yükselip şiddetli bir çığlıkla Druidin güçlü iradesi tarafından oluşturulan bilinçaltı duvarını umutsuz bir çabayla aşmaya çalışmış, ama bu duvarı teslim alamamış ve tükenip ölü bir fısıltıda kaybolmuştu. Bir süre sonra, geçit bir kez daha daralmış ve grup, Rüzgârlar Koridoru'ndan çıkmıştı.

Allanon onları durdurduğunda adamların yüzleri terden sırılsıklam olmuştu ve görünür bir şekilde titreyip duruyorlardı. Dağılmış düşüncelerini toparlayıp bellerindeki ipi ve kulaklarındaki bağlan çözdüler. Kenarları demirden şeritlerle işlenmiş olan iki devasa taş kapının önünde, küçük bir mağaradaydılar. Etraflarındaki kaya duvarlardan, aynı alışılmadık yeşilimsi ışık süzülüyordu. Herkes tam olarak normale dönene kadar Allanon sabırla bekledi ve onlara ilerlemelerini işaret etti. Taştan kapıların önüne geldiklerinde grubu durdurdu Zayıf elinin hafif bir hareketiyle devasa kapılar sessizce açıldı. Druidin derin sesi, durgunluğun içinde bir fısıltıdan ibaretti.

"Kralların Salonu."

Bin yıldan fazla bir süredir, Allanon'dan başka kimse bu yasak mezarlara girmemişti. Bundan başka, bunca süredir el değmemişti buraya -büyük duvarları pürüzsüz, cilalı, biraz evvel geçtikleri tüneldekine benzer yeşil bir ışıkla titrekçe parlayan tavanıyla muazzam, daire şeklinde bir mağara. Dev gibi rotorun dairesel duvarı boyunca, tahminen yaşarken de sergilediklerinin aynı gururlu bir meydan okuyuşla duran, herbirinin yüzü

odanın merkezine, yukarıya doğru yılankavi yükselen sunağa dönük ölmüş hükümdarların taş heykelleri vardı. Her heykelin önünde fıçılar içinde, ölünün bütün gözde mal mülkü, serveti, kıymetli maden ve mücevherleri, kürk ve silahları yığılmıştı. Heykellerin hemen gerisindeki duvarlarda, mühürlenmiş, dikdörtgen biçimindeki bölmelerde ölü kralların, ailelerinin ve hizmetkârlarının kalıntıları duruyordu. Mühürlenmiş bölümlerin üstündeki tasvirlerde grubun meraklı üyelerinden hiçbirinin bilmediği bir dilde orada gömülü olan hükümdarın öyküsü yazılmıştı. Bütün oda, koyu yeşil ışıkla yıkanıyordu. Metal ve taş, sanki rengini içine çekiyormuş gibi görünüyordu. Her yer tozla kaplanmıştı, asırların üzerine yerleşmiş yoğun bir kaya bulutu şimdi bu uzun istirahatinden adamların adımlarıyla küçük bir bulut halinde yükseliyordu. Bin yıl boyunca, hiç kimse bu eski zamandan kalma odanın huzurunu ihlal etmemişti. Kimse ne sırrını kurcalamış, ne de ölüleri ve bunların servetini koruyan kapıları açma girişiminde bulunmuştu. Allanon dışında hiç kimse. Ve şimdi de...

Shea, açıklanamaz bir şekilde, şiddetle ürperdi. Burada olmamalıydı, uzak, derinden bir sesin burada olmaması gerektiğini söylediğini duyuyordu. Krallar Salonu'nun kutsal ya da yasaklanmış oluşundan ötürü değil. Ama burası bir mezardı- eski bir ölünün mezarı. Yaşayanlara göre bir yer değildi burası. Bir şey onu tuttu, irkilerek, omzuna dokunanın Allanon olduğunu anladı. Druid, kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra diğerlerine seslendi. Yeşilimsi ışıkta hepsi sessizce bir araya toplandılar.

"Salonun sonundaki o kapılar Meclis'e açılıyor." Diğerlerinin bakışını yuvarlak salonun diğer ucundaki kapalı duran büyük taş kapıların olduğu yere yöneltti. "Taş merdivenler kaynağı dağın derinlerinde olan bir pınarın beslediği bir havuza iniyor. Merdivenin ayağında, havuzdan hemen önce, buraya gömülen hükümdarların tahminen ruhları öte dünyaya geçebilsin diye, rütbelerine ve servetlerine bağlı olarak belli bir süre kondukları Ölü Taşı var. Bizi dağların diğer kenarındaki Ejderha Çizgisi'ne götürecek olan geçide ulaşmak için o odanın içinden geçmeliyiz."

Durdu ve derin bir iç çekti.

"Daha evvel bu mağaradan geçerken buradan geçenleri yok etmesi için buraya konan yaratığa kendimi fark ettirmemeyi başarmıştım. Ama bu defa sizin için bunu yapamayabilirim. Meclis'te bir şey var, gücü benimkinden

daha büyük olan bir şey. O benim varlığımı sezemediği halde, ben onun havuzun derin suları altında saklandığım biliyorum. Havuzun her bir kenarında, merdivenin aşağı tarafında odanın diğer tarafına ve ilerideki çıkışa giden dar geçitler var. Bu geçitler, havuzu geçmenin tek yolu. Ölü Taşı'nı koruyan her ne ise, bize orada saldıracaktır. Odaya girdiğimizde, Balinor, Menion ve ben soldaki geçide gideceğiz. Bu, yaratığı saklandığı yerden çıkaracaktır. Bize saldırdığı zaman, Hendel kalanları sağ taraftaki yoldan çıkışa götürecek. Ejderha Çizgisine varana kadar durmak yok. Anlaşıldı mı?"

Yavaşça başlarını salladılar. Shea kendini tuzağa düşürülmüş hissediyordu, ama şimdi bunu dile getirerek kazanabileceği hiçbir şey yoktu. Allanon, iki metrelik boyuyla dikleşti ve kuvvetli dişleri parlarken gözdağı verircesine sırıttı. Küçük Vadili, üzerinden bu gizemcinin düşman olmamasından ötürü duyduğu memnuniyeti on kat artıran bir ürperti geçtiğini fark etmişti. Balinor tek bir hareketle büyük kılıcını çekti, metal kısmı, kınından çıkarken anlamıştı. Hendel, ağır topuzunu bir elinde sıkıca tutup salonda ilerlemeye başlamıştı bile. Menion da hareket edecekti ki, tereddütle mezarların yanındaki hazine yığınlarına baktı. Almanın zararı olur mu? Vadililer ve Elfler, Hendel'le Balinor'dan sonra yürümeye başlamışlardı. Allanon kollan pelerinin altında bağlı, dağlıyı izlemekteydi. Menion, mistiğe döndü ve sorarcasına baktı.

"Yerinde olsam, bunu yapmazdım," diye uyardı diğeri kısaca. "Yaşayanlar için öldürücü olan bir maddeyle kaplılar. Dokunduğun anda ölürsün."

Menion, bir süre kuşkuyla gözlerini ona dikti, sonra geri

dönüp hazineye bir kez daha baktı ve boyun eğercesine başını salladı. Odanın yarısını aşmıştı ki, aklına aniden bir fikir geldiğinde. İki siyah ok çıkarıp açıktaki altın kümelerinden birine yöneldi. Dikkatle, ellerini okların tüylü uçlarından başka yerine değdirmeden okların keskin metal kısmım kıymetli madenlere sürttü. Sakladığı bir tatmin duygusuyla sırıtarak diğerlerine yetişti. O taş kapının ardında bekleyen her neyse bu zehrin canlı bir yaratığı öldürüp öldürmediğini tecrübe etme şansını elde edecekti. Metal silahları donuk bir ışıltıyla parlayan adamlar Allanon'un yanındaki yerlerini

aldılar. Odayı, kapalı kapıların önünde yığılan sekiz adamın heyecanlı nefes alıp verişlerinin bozduğu bir sessizlik kaplamıştı. Shea Krallar Salonu'na son bir defa daha dönüp baktı. Mezar, tozların üzerindeki, odayı aşan ayak izlerinden başka hiç ellenmemiş gibi görünüyordu. Davetsiz misafirlerin adımlan yüzünden havaya kalkan yoğun toz bulutu yeşilimsi ışıkta girdap gibi dönerek eski zamanlardan kalma mağara zeminine yavaş yavaş geri dönüyordu. Zamanla, izler tamamen kapandıktan sonra buradan geçişlerinin tüm kanıtları silinecekti.

Allanon'un dokunuşuyla taş kapılar açıldı ve grup, sessizce Meclis'ten içeri girdi. Genişçe bir odaya uzanan yüksek bir platformun üstündeydiler. Sonra, geniş bir merdivene yöneldiler. İlerideki mağara, doğanın özenli ellerinin kaba, doğal şeklinin değiştirilmemiş görkemini sergilediği geniş, yüksek bir mağaraydı. Yüksek tavandan, suyla sivrilmiş sarkıtlar ve binlerce yılın biriktirdiği mineral salkımları iniyordu. Bu yontulmuş taş mızrakların altında, uzun, dikdörtgen şekilli havuzun derin, yeşil suyu vardı, yüzeyi saydamdı. Asılı duran çıkıntılardan birinden bir damla su düşünce sakin yüzey titredi ve sonra yeniden eski durgunluğuna döndü. Adamlar dikkatle platformun kenarına ilerlediler ve merdivenin altında, havuzun hemen önündeki yüksek taş sunağa baktılar, eski yüzeyi aşınmış, yer yer çökmüştü. Mağara; bu eski odaya kayalık duvarlan boyunca floresan ve ürkütücü bir ışıltı vererek uzanan fosfor parlaklığındaki düzensiz çizgilerle belli belirsiz aydınlanmıştı.

Adamlar yavaşça merdivenlerden inmeye başladılar, sunağın taş yüzeyinde yazılı olan tek bir kelimeyi fark ettiler. Çok az kişi anlamını bilirdi. Valg'-Bu, eski Gnom dilinden alınan bir kelimeydi. Ölüm anlamına geliyordu. Ayak sesleri, geniş mağarada boğukça yankılanıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Her şey, yıllarla ve sessizlikle örtülüydü. Uzun merdivenin sonuna geldiklerinde, gözleri sessiz havuzda, birkaç saniye tereddüt yaşadılar. 'Allanon sabırsızlıkla, Hendel'e ve onun yanındakilere sağ tarafı işaret edip Menion ve Balinor'la beraber soldaki koridorda ilerlemeye başladı. Yanlış bir adım, artık ölümcül bir hataydı. Shea, havuzun karşısından, taş duvarlar boyunca ilerleyen üç figürü izliyordu. Uysal sularda hiç hareket yoktu. Yolu şimdi yarılamışlardı ve Shea, ilk olarak o zaman nefes almıştı.

Sonra, karanlık havuzun hareketsiz yüzeyi birden kabardı ve suların karanlığından bir kâbus çıktı ortaya. Görünüşte yılanı andıran, iğrenç canavar, eski zamanlardan kalma sarkıtları kırarak, çamur kaplı bedenini kaldırınca tüm mağarayı doldurmuş gibi görünüyordu. Hiddetli feryadı, tüm Meclis'te yankılandı. Eğilip kıvrılarak iri vücudunu sudan çıkardı. Uzun ön ayaklarının ucundaki öldürücü pençeleriyle havayı dövüyor ve büyük çenesindeki kararmış, sivri dişlerini gıcırdatarak ağzını bir açıp bir kapatıyordu. Biçimsiz kafasını kaplayan yumrular ve kısa kalmış boynuzlar arasındaki geniş, dikkat çekici gözleri kıpkırmızı parladı. Yaratığın tüm gövdesi ancak cehennemin en kara kuyularından taşınmış olabilecek pisliklerin damladığı bir sürüngen derisiyle kaplıydı. Ağzından suya dökülen ve belli belirsiz buhar tüten bir zehir sızıyordu. Bu canavarımsı şey, geçidin üstündeki üç insana öfkeyle bakıp küstah bir kinle tısladı. Ağzını açıp öldürme azmindeki tiz bir çığlıkla saldırdı.

Herkes o anda harekete geçti. Menion Leah'nın büyük yayının kuvvetli tınlaması duyuldu ve zehirli oklar öldürücü bir isabetle, yılanın açık ağzının savunmasız etine gömüldü. Yaratık, acıyla geriye çekildi ve Balinor çabucak inisiyatifi ele aldı. Dev sınırlı geçidin kenarına ilerleyerek, canavarın uzanan ön koluna kuvvetle vurdu. Ama, şaşırtıcı bir şekilde, büyük kılıcı sümüksü yoğun sıvıyı sıyırıp geçerek ancak pullarla kaplı deriyi çizdi. İkinci kolu kendisine saldıran kişiye hızla atıldı, ama bir kenara savrulan kurbanını kaçırmıştı. Karşı taraftaki Hen-del, önündeki Vadililerle Elf kardeşleri havuzun sonundaki çıkışa itti. Ama içlerinden biri bir kaya parçasını oynatıp iri bir kaya parçasının kaçış yollarını tıkayacak şekilde çökmesine neden oldu. Hendel, ümitsizlikle, taş engele karşı güçlü vücuduyla abandı, ama kayayı kımıldatamadı.

Yaratık taşın sesine çekilmişti. Menion ve Balinor ile savaşını bırakıp geri dönerek bu küçük düşmanlara doğru ilerledi. Şayet savaşın sertleştirdiği Cücenin ani tepkisi olmasa bu sonları olacaktı. Hendel taş tabakasını unutarak ve kendi güvenliğim tamamen ihmal ederek, üzerine gelen büyük canavara yönelip çok yaklaşmış olan yanan gözüne ağır demir topuzunu salladı. Silah, pırıl pırıl parlayan küreyi paramparça edecek bir kuvvetle vurdu. Yılan, acıdan kıvranarak bedenini bir o yana bir bu yana atarken sivri sarkıtlara şiddetle çarptı. Öldürücü kaya parçaları bütün odaya yağıyordu. Flick, başına isabet eden bir kaya parçasıyla yere yığıldı. Hendel

de havuzun kenarında, taş şelalesinin altına gömülüp kalmıştı. Dev saldırgan üstlerine doğru gelirken diğer üçü kapanan yolun gerisinde kalmışlardı.

Sonunda Allanon, bu eşit olmayan dövüşe katıldı. Her iki kolunu da kaldırıp o zayıf ellerini uzattı, parmaklan yanan küçük toplar misali parlıyormuş gibiydi. Göz kamaştıran mavi alevler düzensiz çizgiler halinde parmak uçlarından çıkıp öfkeli yaratığı başından vurdu. Bu yeni saldırının kuvveti, havuzun kaynayan suyunu acı ve hiddetli feryatlarla vahşice döven yılanı hazırlıksız yakalamış ve tamamen sersemletmişti. Druid çabucak geçitte ilerleyip, birden parlayan mavi alevlerle kızgın canavarı başından ikinci kez vurdu. Bu ikinci darbe, iri vücudunu kontrol edilemez bir çılgınlıkla çarptığı mağara duvarlarına savurdu ve dışarı çıkış yolunu engelleyen gevşek bir taş tabakasını sarstı. Shea ve Elf kardeşler baygın haldeki Flick'i bu koca vücudun çarpmasından kıl payı çekip kurtarmayı başarmışlardı. Düşen kaya parçasının sesini duyup bir açıklıktan bakarak diğer savaşçılara seslendiler. Balinor, Allanon'un yıldırımının etkisiyle hâlâ kıvranan canavara kafasına vurarak bir kez daha saldırdı. Allanon'un gözleri sürüngenin üstündeydi ve diğerlerinin açıklıktan çılgınca bağırıp durmalarının nedenini yalnızca Menion görmüştü. Dayel ve Shea, düşen Flick'i kaldırıp tünele taşıdılar. Durin onları izlemeye başladı, ama sonra devrilmiş taş blokların altında hâlâ gömülü olan baygın haldeki Hendel'i görünce duraksadı. Geri dönerek havuzun kenarına geldi ve Cücenin gevşek kolunu tutup enkazın altından boş yere çekip çıkarmaya çalıştı.

"Dışarı çık!" diye kükredi girişin yanındaki Elfi aniden fark eden Allanon.

Yılan ilginin dağıldığı bu anı seçerek, yeniden saldırdı. Pençeli kolunun güçlü bir darbesiyle, Balinor'u bir kenara savurup odanın duvarına fırlattı. Menion canavarın önüne atıldı, ama yaratığın ani hamlesi Leah Prensi'ni yere devirdi ve görünürden kaybolmasına neden oldu. Aldığı yaralardan ötürü hâlâ büyük bir acı içinde olan sürüngen, sadece kara giysiler içindeki şekle ulaşıp canını almayı düşünebiliyordu. Canavarın zulasında başka bir silahı daha vardı ve şimdi onu kullanacaktı. Zehir uçlu çeneler, tek başına duran ve savunmasız haldeki kurbanına yöneldi ve açık ağzından Druidi tümüyle kaplayan büyük bir alev tabakası savurdu. Geçidin her şeyi görebileceği bir yerinde olan Durin ümitsizce nefesini tuttu. Shea ve Dayel

Meclis'e giden tünelin girişinin ötesinde durup uzun boylu gizemciyi içine alan alevleri korkuyla izliyorlardı. Ama kısa süre sonra ateş söndü ve Allanon kendisini hayretle izleyenlerin önünde dokunulmamışçasına durdu. Ellerini kaldırdı ve uzanan parmaklarından çıkan alevlerin mavi düzensiz çizgileri korkunç bir güçle sürüngeni kafasından vurup onu bir kez daha sersemletti. Çalkalanan havuzun sularından büyük bulutlar halinde buhar yükseldi, savaş yüzünden kalkan toz ve dumanla her şey, gözden silinen bir sis haline gelene kadar birbirine karıştı.

Sonra, Balinor sisin içinden çıkıp, Durin'in yanında belirdi, pelerini yırtılmış, lime lime olmuş, parlayan zincir zırhı hırpalanmış, tanıdık yüzü ter ve kanla yol yol boyanmıştı. Birlikte Hendel'i kayaların altından çekip çıkardılar. Büyük koluyla, Callahorn Prensi, sessiz bedeni omzunun üstüne kaldırdı ve Durin'e, Dayel'le Shea'nın baygın Flick'le birlikte beklemekte olduğu geçide ilerlemesini işaret etti. Dev sınırlı, onlara bilinçsiz haldeki Vadiliyi kaldırmalarını emredip, emrine uyup uymadıklarını görmeyi beklemeden, bir omzunda Hendel, elinde de sıkıca tuttuğu büyük kılıcıyla karanlık koridorda gözden kayboldu. Elf kardeşler kendilerine söyleneni hemen yaptılar, ama Shea endişeyle, Menion'a dair bir işaret arayarak durdu. Meclis karma karışıktı, uzun sarkıtlar paramparça olmuş, yol kapanmış, duvarlar çatlamış ve her şey toz ve kaynayan havuzdan yükselen buharla örtülmüştü. Mağaranın bir kenarında, yaratığın şiddetli bir ızdırapla kıvranıp kendini yıkık duvarlara vuran, kan içindeki iri bedeni hâlâ görülebiliyordu. Ne Meni-on ne de Allanon ortalarda görünmüyordu. Ama bir süre sonra, ikisi de yoğun siste belirdiler. Menion hafifçe topallıyor, ama o yayını, Leah da kılıcını elinde sımsıkı tutuyordu. Allanon'unsa üstü başı lime lime olmuş, toz ve kömüre bulanmıştı. Druid konuşmadan önlerindeki Vadiliye el salladı ve üçü beraber yarı kapanmış girişe doğru ağır aksak ilerlediler.

Bundan sonra olanlar herkesin kafasında belirsizdi. Hırpalanmış haldeki grup, uyuşmuş bir halde, tünel boyunca iki yaralı ve baygın adamı taşıyarak hızla ilerlediler. Zaman acı verecek kadar ağır akıyordu, sonra bir anda dışarıda buldular kendilerini. Akşam güneşinin parlak ışığında, tehlikeli sarp uçurumun kenarında gözlerini kırpıştırarak duruyorlardı. Sağ yanlarında, Ejderha Çizgisi, aşağıdaki açık tepeliğe doğru, kıvrılarak uzanıyordu. Aniden, dağ, ayaklarının altında gürleyerek sallanmaya,

titremeye başladı. Sert bir komutla, Allanon onlara dar patikadan aşağı doğru ilerlemelerini söyledi. Balinor, Hendel'in hareketsiz bedenini taşıyor ve öncülük ediyordu, Menion Leah da onun birkaç adım arkasındaydı. Durin ve Dayel Flick'i taşıyarak onu izliyorlardı. Onların arkasında da, nihayet Allanon'la Shea geliyordu. Sinsi gürleme, dağın içlerinde bir yerde devam ediyordu. Küçük gaip dar patika boyunca ağır ağır ilerledi. Yol, sivri çıkıntıların ve ani meyillerin ortasında engebelerle kıvrılıyor ve adamlar dengelerini kaybedip yüzlerce metre aşağıdaki kayalara çakılmamak için düzenli aralıklarla kaya yüzeyine yapışmak zorunda kalıyorlardı. Ejderha Çizgisi doğrusu uygun bir addı. Yoldaki dönemeçleri ve kıvrımları aşmak için, konsantrasyon, beceri ve uyanıklık gerekiyordu ve yinelenen yer sarsıntıları işi daha da tehlikeli kılıyordu.

Patika boyunca ancak kısa bir mesafe kat etmişlerdi ki, dağdaki gürlemeleri bastıran yeni bir ses duyulmaya başladı. Allanon'la beraber sıranın sonunda olan Shea gümbürtülerin nereden geldiğini, kaynağının neredeyse tepesine gelene kadar çıkaramadı. Dağın kenarındaki keskin bir dönemeci döndüğünde, dağın yamacında geldikleri düz çıkıntılı yerin tam karşısında bulunan şelaleyi keşfetti. Çağlayan tonlarca su, dağın yamaçları arasından doğuya doğru Rabb Ovaları'na akan yüzlerce metre aşağıdaki büyük nehre kulakları sağır edici bir gürlemeyle çarpıyordu. Bu büyük nehir, üzerinde durdukları çıkıntının ve ötesindeki dar patikanın tam altında uzanıyordu, beyaz suları etrafını kuşatan iki tepenin kenarlarına çarpıyor, çalkalanıyordu. Shea, bir an buna baktı, sonra, Allanon'un komutuyla aşağı doğru inişine hız verdi. Grubun diğer üyeleri önde mesafeyi açmışlar ve bir süreliğine kayaların arasında gözden kaybolmuşlardı.

Dağ diğerlerinden çok daha şiddetli bir sarsıntıyla aniden sallandığında Shea düz çıkıntıyı yüz metre kadar geçmişti. Üzerinde durduğu yol bir anda kırıldı ve talihsiz Vadiliyi de beraberinde sürükleyerek sarp yamaçtan aşağı kaymaya başladı. Vadinin zemininde coşan nehre, çökmüş olan sarp bir çıkıntıya doğru düştüğünü fark edince durmaya çalışarak çığlık attı. Vadili, toz ve kaya bulutlan arasında, aşağıdaki çıkıntıya doğru hızla kayarken Allanon öne atıldı.

"Bir şeye tutun!" diye kükredi Druid. "Tutun!"

Shea, sarp kayalık yüzeyi tırmalayarak boş yere tutunmaya çalıştı. Düşüşünün ancak sonunda çıkıntı oluşturan bir kayayı yakalayabildi. Neredeyse dimdik duran yüzeyde geri tırmanmaya cesaret edemeyerek yüz üstü yatıyordu, tutunma çabasından kolu neredeyse kırılacaktı.

"Bekle, Shea!" diyerek onu yüreklendirdi Allanon. "Bir ip alacağım. Hiç kımıldama!" Allanon diğerlerini çağırmak için seslendi, ama Shea onların yardım edip edemeyeceklerini asla öğrenemedi. Druid yardım için bağırdığında ikinci bir sarsıntı dağı salladı ve talihsiz Vadiliyi güvenilmez tüneğinden ayırıp o daha tutunmayı bile akıl edemeden çıkıntının aşağısına kaydırdı. Kollarıyla bacaklarını çılgın gibi savurarak, altındaki, suları hızla akan nehre balıklama düştü. Allanon Vadilinin ezici bir güçle çarparak, suda bir batıp bir çıkarak, gözden kaybolana dek küçük bir mantar gibi kaynayan nehirde bir o yana bir bu yana döne döne doğuya, ilerideki ovaya doğru sürüklenişini çaresizlik içinde izledi.

Flick Ohmsford, Ejderha Dişi'nin kenarında durmuş, sessizce boşluğa bakıyordu. Geç ikindi vakti güneşinin solgun ışınları, baygın hafif ışıklarla tıknaz bedenini aşıp gölgesini arkasındaki dev gibi dağın serinleşen kayaları üstüne düşürüyordu. Bir sure etraftaki seslen dinledi, sol tarafındaki kafileden birinin mırıltısını, ötedeki ormandan kuşların cıvıltılarını. Kendi zihninde bir an için Shea'nın sesini duydu ve birlikte karşılaştıkları sayısız tehlikeler karşısında kardeşinin gösterdiği büyük cesareti hatırladı. Shea artık yoktu, bu bilinmeyen nehirle geçmek için büyük mücadeleler verdikleri dağın öte tarafındaki ovalara sürüklenmiş, muhtemelen de ölmüştü. Kendisini bayıltıp kardeşinin en fazla ihtiyaç duyduğu anda ona yardım etmekten alıkoyan kayaların neden olduğu şişliği ve sersemletici sızısını hissederek hafifçe başını ovdu Kafatası Taşıyıcıları'nın elinde ölümle yüz yüze gelmeye, Gnom avcılarının kılıçlarıyla ölmeye, hatta Krallar Salonu'ndaki dehşete yenik düşmeye bile hazırlıklıydılar Ama her şey kurtuluşa bu kadar yaklaşmışlarken dar bir uçurumda son bulmuştu ve bu kabul edilemez bir şeydi. Flick içinde öyle keskin bir acı hissetti ki, öfkesini bağırarak kusmak istedi Ama o anda bile bunu yapamadı. içinde önüne geçemediği bir öfke düğümlenmişti ve tek hissedebildiği büyük bir kayıp duygusuydu.

Vadiliden birkaç metre ötede ümitsiz bir öfkeyle gezinen Menion Leah tam tersini hissediyormuş gibi görünüyordu, zayıf bedeni ancak çömelmiş bir yaralı olarak tanımlanabilecek bir şekilde eğilmişti Onun düşünceleri de kafese kapatılmış, kaçma umudu olmayan ve kendisine gururundan, olanlara karşı nefretinden başka bir şeyi kalmayan bir hayvanın sergileyeceği yararsız bir hırsa benzer bir öfkeyle kavruluyordu. Shea'ya yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ama bu, kaya çıkıntısı çöküp de Vadili aşağıdaki çalkantılı sulara düştüğü sırada orada olmamaktan ötürü duyduğu suçluluk hissini hafifletmiyordu Eğer Shea'yı Druidle yalnız bırakmış olmasaydı, bunu önlemek için birşeyler yapabilirdi Gene de bunun Allanon'un hatası olmadığını, onun Shea'yı korumak için elinden geleni yaptığını biliyordu Menion, çizmelerinin sivri topuklarıyla yerde izler bırakarak uzun, sinirli adamlarla volta atıyordu. Shannara'nın Kılıcı'na bu kadar yaklaşmışlarken arayışın sona erdiğini, mağlubiyeti göze almak zorunda olduklarını kabullenemiyordu Bir sure durdu ve yolculuklarının sebebini düşündü. Dağlı hâlâ bir şey anlamı-yordu Kılıç'ı ele geçirseler bile, yeni yetme bir oğlandan başka bir şey olmayan bir adam Karabüyücü Lord gibi bir yaratığın gücüyle baş etmeyi nasıl umabilirdi ki? Artık bunu asla öğrenemeyeceklerdi, çünkü Shea muhtemelen ölmüş; ölmediyse bile kaybolmuştu. Artık hiçbir şeyin bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu ve Menion Leah aniden aralarındaki tesadüfi, kaygısız arkadaşlığın ne çok anlamı olduğunu fark etti. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlar, bu durumun farkında olduklarını birbirlerine hiç bildirmemişlerdi, ama o hep orada ve kıymetli olmuştu. Şimdi sona ermişti. Menion, aciz bir öfke içinde dudağım ısırıp gezinmeye devam etti.

Diğerleri, birkaç metre arkalarında biten Ejderha Çizgisi'nin ayağında toplanmıştı. Durin'le Dayel alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı, Elflere özgü güzel yüz hatları düşüncelerle kırışmıştı, gözleri yerde, birbirlerine ancak ara sıra bakıyorlardı. Güçlü bedenini iri bir kaya parçasına yaslamış dinlenen, her zaman suskun olan Hendel, şimdi canı sıkkın, yanına bile yaklaşılmayacak durumdaydı. Omzu ve bacağı bandajlanmış, sert yüzü sürüngenle yaptığı savaştan çizilmiş ve berelenmişti. Bir an yurdunu, kendisini bekleyen ailesini düşündü ve sonu gelmeden Culhaven'ın yeşilliğini bir defa olsun görebilmeyi diledi. Shannara'nın Kılıcı ve onu kullanacak Shea olmadan, Kuzeykarası ordularının vatanını ele geçireceğini

biliyordu. Hendel bu düşüncesinde yalnız değildi. Balinor da, gözleri diğerlerinden uzakta, ağaçların küçük korusunda yalnız başına kımıltısız duran dev de, aynı şeyleri düşünüyordu. Zor bir kararla yüz yüze olduklarını biliyordu. Ya araştırmalarına son verip vatanlarına ulaşmaya çalışacaklar ve belki Shea'yı arayacaklar, ya da cesur Vadili olmadan Shannara'nın Kılıcı'nı ele geçirmek için Paranor'a devam edeceklerdi. Karar vermek zordu ve hiç kimse, hangisi seçilirse seçilsin memnun olmayacaktı. Erkek kardeşiyle arasındaki acı kavga bir an için aklından geçtiğinde hüzünle başını salladı. Tyrsis'e döndüğünde onun da vermesi gereken bir karar vardı -ve bu da pek hoş olmayacaktı. Diğerleriyle bu konu hakkında konuşmamıştı ve şu anda kişisel problemleri ikinci derecede önem taşıyordu.

Druid birden doğruldu ve onlara doğru döndü, belli ki, kararını vermişti. Kara giysisi dalgalanarak yaklaşırken onu izlediler, bu en acı yenilgi anında bile haşin yüzünde aynı kararlı ifade vardı. Menion aralarında olması gereken münakaşayı beklerken kalbi deli gibi çarparak olduğu yerde donup kalmıştı. Çünkü dağlı kendi kararını vermişti ve Allanon'unkiyle aynı olmayacağından kuşkulanıyordu. Flick, Leah Prensi'nin yüzünde korku izlerini yakalamıştı, ama kendisini hazırlamaya çalışan adamda tuhaf bir cesaret de görmüştü. Esmer adam yanlarına geldiğinde hepsi tereddütle ayağa kalkıp bir araya toplandılar. Yorgun, cesareti kırılmış zihinleri yenilgiyi kabul etmemek için sert bir kararlılıkla yeniden canlanmıştı. Allanon'un ne emredeceğini bilmiyorlardı, ama o anda vazgeçemeyecekleri kadar yol geldiklerini ve fedakârlık yaptıklarını biliyorlardı.

Önlerinde durdu, derin gözleri karışık duygularla yanıyordu, yıpranmış yaralı, gölgeli yüzü, erkten bir granit duvardı. Konuştuğunda sözleri soğuk ve sessizlikte keskindi.

"Yenilmiş olabiliriz, ama geri dönmek bizi hem kendimizin hem de bize güvenenlerin gözünde onursuz kılar. Kuzeykarası'ndaki kötülüğe ve ruhlar aleminden gelen yaratıklara yenileceksek, bununla yüzleşmeliyiz. Geri dönüp bizimle şu anda çoktan bizi yakalayıp yok etmek için yola çıkmış olanlarla aramızda durması için bir mucize olmasını ümit edemeyiz. Eğer ölüm gelecekse, bizi çekili silahlarımız ve elimizde Shannara'nın Kılıcı'yla bulmalı!"

Son cümlesini öyle sert bir kararlılıkla söylemişti ki, Balinor üzerinden bir heyecan dalgasının geçtiğini hissetti. Hepsi, Druidin yorulmak bilmez kuvvetine hayranlık, yoldaşlık etmekten ve bu tehlikeli araştırma için seçtiği küçük grubun bir parçası olmaktan da gurur duymuşlardı.'

"Ya Shea?" dedi aniden Menion belki bir parça keskince, Druidin içe işleyen gözleri ona döndüğünde. "Bu yolculuğun asıl sebebi olan Shea'ya ne oldu?"

Allanon Vadilinin yazgısını bir defa daha düşünerek yavaşça başını salladı.

"Sizinkinden daha iyi bir tahminim yok. O dağ nehriyle ovaya sürüklendi. Belki yaşıyor, belki yaşamıyor, ama şimdi onun için hiçbir şey yapamayız."

"Önerdiğin şey onu unutup Kılıç'ın, asıl sahibi olmadan faydasız bir metal parçası olan bir şeyin peşinden gitmemiz, ha?" diye bağırdı Menion, sanki içindeki öfke sonunda ayyuka çıkmıştı. "Shea'ya ne olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmem. Bu, yolculuktan vazgeçmek anlamına da gelse, onu arayıp bulacağım. Arkadaşımı terk etmeyeceğim!"

"Ağır ol bakalım, dağlı," diye uyardı gizemcinin alaycı sesi. "Aptal olma. Shea'nın kaybolmasından beni sorumlu tutman anlamsız, içinizde ona zarar gelmesini isteyecek son kişi benim. Önerdiğin şey mantığa uymuyor."

"Bu kadarı yeter, Druid!" diye patladı Menion, daha sonra ne olacağını umursamadan, heyecanlı mizacı uzun boylu gezginin Vadilinin kaybını duygusuzca kabullenişine içerlemişti. "Haftalardan beri emirlerini bir kez bile sorgulamadan yüzlerce yerde ve, tehlikede senin arkandan geliyoruz. Ama bu kadarı benim için çok fazla. Ben Leah Prensi'yim, kendisine söyleneni sorgulamadan yerine getiren, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir dilenci değil! Shea'yla dostluğum, sizin için hiçbir şey ifade etmiyor ama benim için Shannara'nın yüz tane kılıcından daha önemli. Şimdi, yolumdan çekil! Ben kendi yoluma gideceğim!"

"Aptal, böyle konuşarak bir prensten çok palyaçoya benzi-yorsun!" diye bir hışımla konuştu Allanon, yüzü öfkeyle maskelenmiş, büyük ellerini sıkıp yumruğunu kaldırmıştı. Diğerleri küstah bir hiddet içinde birbirlerini sözleriyle kamçılayan iki rakibe bakıyorlardı. Sonra fiziksel olarak birbirlerine saldırmak üzere olduklarını sezip, o anda grupta meydana gelecek bir ayrılığın başarı şansını yok edeceğinden korktular ve ikisinin

arasına girip konuşarak onları sakinleştirmeye çalıştılar. Yalnız Flick aklı hâlâ kardeşinde, kendini yetersiz hissetmekten başka hiçbir şey yapamayışından bezmiş, müdahalede bulunmamıştı. Menion'un konuşmaya başladığı anda, dağlının kendi duygularını ifade ettiğini anlamıştı ve Shea'nın başına ne geldiğini öğrenmeden o da oradan ayrılmayacaktı. Ama Allanon her zaman onlardan iyisini biliyor, verdiği kararlar her zaman doğru oluyor gibiydi. Druidin sözlerini hepten göz ardı etmek şu anda yanlış bir şey gibi görünüyordu. Bir süre Shea'nın bu durumda ne yapacağını, diğerlerine ne önereceğini düşündü. Sonra birden nasıl olduğunu anlamadan cevabı bulmuştu.

"Allanon, bir yolu var," dedi gürültüde sesini duyurmak için bağırarak. Hepsi tıknaz Vadilinin yüzündeki kararlı ifadeye şaşırmış halde ona baktılar. Allanon, dinlediğini belirtmek için başını salladı.

"Ölülerle konuşma gücün var. Vadide bunu yaptığını gördük. Shea'nın yaşayıp yaşamadığını anlayamaz mısın? Gücün bir ölüyü kaldırıp bir yaşayanı aramaya yetiyor. Onun şimdi nerede olduğunu söyleyebilirsin, değil mi?"

Herkes, Druide dönüp ne yapacağını görmek için bekledi. Allanon, içini çekti ve aşağı baktı, Vadilinin sorusunu düşünürken Menion'a olan öfkesini unutmuş gibi görünüyordu.

"Bunu yapabilirim," diyerek herkesi şaşırttı ve rahatlattı, "ama yapmayacağım Eğer Shea'yı bulmak ya da yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için gücümü kullanırsam, varlığımızı Kara-büyücü Lord'a ve Kafatası Taşıyıcılarına belli etmiş olurum. Uyanırlar ve Paranor'da bizi bekliyor olurlar."

"Paranor'a gidersek tabii," diye sözünü kesti Menion, ama Allanon yeniden dirilen hiddetliyle ona döndü. Herkes onları ayırmak için bir kez daha yerinden sıçradı. ,,.,,.

"Durun, durun!" dedi Flick öfkeyle. "Bunun kimseye, en azından Shea'ya hiçbir faydası yok. Allanon, tüm bu yolculuk sırasında senden hiçbir şey istemedim, istemeye hakkım yoktu; kendi seçimimle geldim. Ama şu anda bir istekte bulunmaya hakkım var, çünkü Shea benim kardeşim. Belki kan ya da ırk bağımız yok, ama gene de çok güçlü bir bağımız var. Eğer

bulunduğu yeri ve ona ne olduğunu öğrenmek için gücünü kullanmayacaksan, o zaman Menion'la gideceğim ve Shea bulunana kadar onu arayacağım."< ·, ..

"Haklı, Allanon," diye başını salladı Balinor yavaşça, büyük elini Vadilinin omuzuna koyarak. "Bizim başımıza ne gelirse gelsin, bu ikisinin Shea için herhangi bir şans olup olmadığını bilmeye hakkı var. Keşfedilmemizin ne anlama geldiğini biliyorum, ama bunu göze almamız gerektiğini söylüyorum."

Durin ve Dayel başlarıyla heyecanla onayladılar. Druid gizemci, Hendel'in fikrini almak için ondan yana döndü, ama suskun Cüce berikinin kara gözlerinin içine baktı ve hiç kımıldamadı. Alfâhon, belki de gerçek hislerini anlamaya çalışarak herkese tek tek baktı. Kılıcın değerini gruptan iki kişinin kaybına karşı tartarak, göze alınması gereken riski düşünüyordu. Gözlerini dikip akşam üstünün alacakaranlığı batan günün kızıllığına ve moruna karışarak dağlara yerleşirken dalgın dalgın solan güneşe baktı. Uzun, zor bir yolculuk olmuştu ve ellerinde hiçbir şey yoktu -sadece bütün bunların uğruna yapıldığı adam kaybolmuştu. Bu çok yanlış görünüyordu ve artık devam etmek istemeyişlerini anlayabiliyordu. Anlayışla kendi kendine başını salladı, sonra diğerlerine yeniden baktı ve başını sallayışını Flick'in isteğini kabul ettiğine yoran adamların gözlerinin birden parladığını gördü. Kabul ettiğine dair küçücük bir gülümseyiş bile olmadan, uzun boylu gezgin, sebatla başını salladı.

"Seçim sizin. İstediğinizi yapacağım. Geri çekilin ve ben size söyleyene kadar benimle konuşmaya veya bana yaklaşmaya kalkmayın."

O olduğu yerde kalırken grubun üyeleri geri çekildi. Kafasını eğmiş, konsantre olmaya çalışırken büyük elleri pelerinin içinde uzun kolları önünde kavuşmuştu. Derinleşen kasvette yalnızken, akşamın uzak sesleri duyuluyordu. Sonra Druid katılaştı ve gergin vücudundan beyaz bir parıltı, diğerlerinin bakarken gözlerini kısmalarına sebep olan ışık yayıldı. Bir an parıltı her yeri kapladı ve Allanon'un esmer bedeni gözden yitti; bir süre sonra da ışık göz kamaştırıcı bir şekilde parlayıp kayboldu. Allanon hâlâ önceki gibi karanlıkta hareketsiz oturuyordu, sonra bir eli alnında yere yığılıverdi. Diğerleri sadece bir an için tereddüt ettiler, sonra, önceki komutunu göz ardı edip yığılıp kaldığı yere doğru korku içinde koştular.

Allanon onlara hoşnutsuzlukla bakıp itaat etmedikleri için kızdı. Sonra üzerine eğilmiş yüzlerdeki derin kaygıyı gördü. Etrafına toplanırlarken ani bir idrakle, inanamıyormuş gibi baktı. Derinden etkilenmişti. Bu ayrı ırklardan, ayrı yerlerden, ayrı yaşamlardan altı adamın tüm bu olanlardan sonra bile, kendine karşı hissettikleri sadakati anladığında bir sıcaklık yayılmıştı içine. Shea'yı kaybettiklerinden beri Allanon ilk kez bir rahatlık hissediyordu. Shea'yı aramanın gerginliğinden ötürü hâlâ zayıf bir halde, Balinor'un kuvvetli koluna hafifçe yaslanarak, sarsakça ayağa kalktı. Bir süre sessizce durdu ve sonra hafifçe gülümsedi. "Her ne kadar bu açıklayamadığım bir mucize de olsa, genç dostumuz gerçekten yaşıyor. Yaşam enerjisini, dağın diğer tarafında, muhtemelen onu doğudaki ovalara sürükleyen nehrin yakınlarında bir yerde tespit ettim. Yanında başkaları da vardı, ama daha geniş bir zihin araştırması olmadan amaçlarının ne olduğunu belirleyemedim. Bu, eminim ki, yerimizi ele verirdi ve beni fazlaca zayıflatırdı."

"Ama o yaşıyor, eminsin, değil mi?" diye sordu Flick hevesle.

Allanon başını sallayarak onu temin etti. Bütün grup rahatlamıştı. Menion, Flick'in geniş sırtına vurup neşeyle sıçradı.

"O zaman problem çözüldü," dedi Leah Prensi sevinçle. "Ejderha Dişi'ne geri dönüp onu bulmalıyız, sonra da kılıcı almak için Paranor'a yolculuğumuza devam ederiz.

Allanon, başını iki yana salladığında, yüzündeki gülümseyiş bir anda kayboldu ve yerine öfkenin yangını geldi. Druidin önereceği şeyin de bu olduğuna inanan diğerleri hayretle ona baktılar.

"Shea, Gnom askeri devriyesinin elinde," diye belirtti mistik. "Kuzeye, büyük ihtimalle Paranor'a götürülüyor. Gözlenen Ejderha Dişi geçitlerinden birini aşmadan ve Gnom istilası altında olan yerlerde izini sürmeden ona ulaşamayız. Bu, günlerce, belki de daha fazla oyalanmamıza neden olur ve varlığımız kısa sürede keşfedilir."

"Bizi çoktan keşfetmemiş oldukları ne malûm?" diye bağırdı Menion hiddetle. "Bunu kendin söyledin. Eğer Karabüyücü Lord'un eline düşerse Shea için ne yapabiliriz ki? Taşıyıcısı olmadıktan sonra Kılıç ne işimize yarayacak?"

"Onu bırakamayız," diye yalvardı Flick, ileriye doğru bir adım atarak.

Diğerleri hiçbir şey söylemeyerek Allanon'un açıklamasını beklediler. Karanlık artık dağları tamamen sarmıştı ve adamlar loşlukta birbirlerinin suratını zorlukla seçebilir olmuştu; ay önlerinde uzanan devasa tepelerin ardında kalmıştı.

"Kehaneti unutuyorsunuz," diye nasihat etti Allanon sabırla. "Son kısım, içimizden birinin Ejderha Dişi'nin diğer tarafını görmeyeceğini, ama Shannara'nın Kılıcı'nı eline alacak ilk kişinin o olacağını söylemişti. Artık biliyoruz ki, bu Shea. Dahası, kehanet, dağların diğer tarafına ulaşanların iki gece geçmeden Kılıç'ı göreceklerini söylemişti. Kader bizi bir araya getirecek."

"Bu senin için yeterli olabilir, ama benim için değil," dedi Menion sertçe. Flick de başıyla onayladı. "Bir hayalet tarafından verilmiş çılgın bir söze nasıl güvenebiliriz? Bizden Shea'nın yaşamını riske atmamızı istiyorsun!"

Allanon bir anlığına için için duyduğu öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyor gibi göründü, sonra sakince ikisine bakıp hayal kırıklığına uğramışçasına başım salladı.

"Ta en başında efsaneye inanmıyor muydunuz?" diye sordu sessizce. "Ruhlar âleminin sizin et ve kan, toprak ve taş olan dünyanızda bir yeri olduğunu kendi gözlerinizle görmediniz mi? Başından beridir başka bir âlemde doğmuş, bir ölümlüye ait olamayacak güçlere sahip yaratıklarla savaşmadık mı? Elftaşlarının gücüne şahit oldunuz. Neden şimdi tüm bunlara sırtınızı dönüyorsunuz, mantığınızın size söylediği şeyler uğruna -ki mantık, verilerini bu dünyada, sizin maddesel dünyanızdan toplayan, kendisini en temel kavrayışlarınızın dahi anlamsız olduğu bir varoluş tarzına dönüştürmekten âciz bir muhakeme sürecidir?"

Haklı olduğunu fark ederek, ama Shea'yı bulma planlarını yanda kesmeye gönülsüz bir şekilde, konuşmadan ona baktılar. Tüm bu yolculuk mantığa değil, bir rüyaya ve eski efsanelere dayalıydı, ve durup dururken bir kez daha sağduyulu düşünmenin zamanı olduğuna karar vermek gerçekten gülünç bir fikirdi. Flick sağduyulu davranmaktan ilk kez Gölgeli Vadi'den korku içinde kaçarken vazgeçmişti.

"Sizin yerinizde olsam kaygılanmazdım, genç dostlarım," diye yatıştırdı Allanon onları, birden yanlarında bitivermiş, zayıf ellerini her ikisinin de omzuna koymuştu, o durumda bile tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. "Elftaşları hâlâ Shea'da. Bunların gücü ona koruma sağlar. Aynı zamanda, Kılıca doğru ona rehberlik edebilirler, çünkü taşlar ona ayarlıdır. Şansımız da yardım ederse, Paranor'da Kılıç'ı bulduğumuzda, onu da bulacağız. Şimdi bütün yollar Druid İçkalesi'ne gidiyor ve Shea'ya elimizden gelen yardımı sunmak için orada olmamız gerekiyor."

Grubun diğer üyeleri, silahlarını ve küçük çantalarını toplayıp hazırlanmışlardı; siluetleri donuk yıldız ışığında, dağların siyahlığına karşı kalemle çizilmiş gölgeleri andırıyordu. Flick, kuzeydeki Ejderha Dişi'nin ötesindeki vadiyi örten karanlık ormana baktı. Tam orta yerde, dikilitaş gibi yükselen Paranor kayalıkları, bunların tepesinde de Druid İçkalesi ve Shannara'nın Kılıcı vardı. Yolculuklarının sonu. Flick, birkaç dakika sessizce ıssız doruğa baktı, sonra Menion'a döndü. Dağlı isteksizce başını salladı.

"Sizinle geleceğiz." Flick'in sesi, durgunlukta sessiz bir fısıltıydı.

Akan nehrin girdap gibi dönen suları, dağ kanalının kendini hapseden duvarlarına karşı deli gibi vurarak, doğu yönüne coşkuyla çağlıyor, huzursuz pençesine düşmüş döküntüleri ve kütükleri sürüklüyordu. Bunlar, kayaların düzgün yüzeyine ve ani kıvrımlara çarparak dağlardan çıkıyor, Rabb ovalarının Ötesindeki tepelik alanlarda dallanan sessiz nehirlerin sakinliğine doğru girdaplar oluşturarak hızla sürükleniyordu. Parçalanmış kütüğe hâlâ deri kemeriyle bağlı olan adamın nihayet, baygın bir halde, neredeyse boğulmak üzereyken, çamurlu bir nehir kıyısında karaya vurduğu yer de bu küçük, sakin nehir kollarından birindeydi. Giysileri yırtılmış, paramparça olmuş, deri çizmeleri kaybolmuştu. Islak yüzü, onu buraya taşıyan nehrin azgın akıntısında sürüklenirken maruz kaldığı darbelerden ötürü solmuş ve kan olmuştu. Kendine geldiğinde, nihayet karaya ulaştığını anladı. Kumsala vurmuş kütükten kendisini halsizce çözerek, ellerinin ve dizlerinin üstünde, sahilde daha içeriye, alçak bir tepenin sık çimenliklerine gitti. Hırpalanmış elleri gayrı ihtiyari gömleğindeki küçük deri keseyi aradı ve deri bağcıklarla hâlâ sıkıca bağlı olduğunu görünce rahatladı. Daha sonra, kalan son kuvveti de tükendi ve derin bir uykuya daldı.

Akşamüstüne kadar, hafif rüzgârda yüzünü kırbaçlayan soğuk çimenler onu uyandırana dek günün sıcaklığı ve sakinliği içinde mışıl mışıl uyudu. Başka bir şey de vardı, artık dinlenmiş olan zihninde, aniden onu tehlikede olduğuna dair uyaran bir şey. Ama uykulu bedenini canlandırıp oturma pozisyonuna geldiğinde, yukarı taraftaki tepenin doruğunda beliren ve onun kalktığını görünce hayretle duraklayıp ona ulaşmak için koşmaya başlayan on ya da yirmi kişilik bir grup belirdi. Hırpalanmış bedeninin yaralı olup olmadığına bakmak yerine, savunmasız kolunu arkadan kavrayarak onu hızla yeniden yere savurup tenini acıtan deri iplerle sıkıca bağladılar. Ayakları da aynı şekilde bağlandı ve sonunda yüzü kendini yakalayanları görebileceği şekilde çevrildi. En çok korktuğu şey sonunda doğrulanmıştı. Orman giysileri giymiş ve kısa kılıçlar taşıyan tıknaz bedenleri, Menion'un çok değil, birkaç gün önce

Yeşim Geçidi'nde meydana gelen olayı tasvirinden sonra tanımak pek zor değildi. Yarı insan yarı Elf yüzünü ve tuhaf Güneykarası giysilerinden arta kalanları bir çeşit hayretle süzen keskin Gnom gözlerine korkuyla baktı. Nihayet liderleri, aşağı ulaştı ve onu baştan ayağa aramaya başladı. Shea direndi,, ama zaman zaman sert tokatlara maruz kaldı ve sonunda, Gnom içinde kıymetli Elftaşlarının bulunduğu küçük deri keseyi aldığında yerde hareketsiz yattı.

Sıcak güneş ışığında, üç mavi taş liderin elinde parıldarken Gnomlar merak içinde etrafında toplandılar. Taşlarla ne yaptığı ve onları nerede bulmuş olabileceği konusunda esirin anlamadığı kısa bir tartışmadan sonra, sonunda hem esirin, hem de taşların, yüksek yetkililere danışabilecekleri Paranor'daki esas karargâha götürülmesi gerektiğine karar verildi. Gnomlar, bacaklarındaki ipleri keserek esiri ayağa kaldırdılar ve yorgunluktan yavaşladığı zamanlarda onu iterek tempolu bir yürüyüşle kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Günbatımında, Ejderha Dişi diye bilinen dağ engelinin diğer tarafında kararlı küçük bir grup arayıcının Druid lideri, zihniyle kayıp Shea Ohmsford'un yerini saptamaya çalışırken, hâlâ kuzeye doğru ilerleyişlerine devam ediyorlardı.

Grup sonunda Paranor kayalıklarının önüne geldiğinde vakit sabahın, karanlığın sessizlik örtüsüyle sarmalanmış, ayın ve yıldızların güven verici

ışığını tamamen kapatan sık ormanlığın gölgelerinin sakladığı erken saatleriydi. Meraklı gözler, ne bir patika ne de bir çıkıntıyla kesintiye uğramamış dik kayalıklara, kayalıklar başlar başlamaz birden biten uzun çamların ve meşelerin cüceleşmesine ve hâlâ çok uzağında oldukları doruktaki insan yapımı binaya -Druid Içkalesi'ne bakıyordu. İçkale bir şatoyu andırıyordu. Asırlık büyük taşlar gökyüzünü mağrur bir meydan okuyuşla delen sarmal kulelere siper oluyordu. Druidler diye adlandırılan adamların, şüphesiz en kuvvetli orduların saldırılarına karşı koymak için inşa edilmiş kalesi, eski zamandan kalma eviydi. Bu kalenin kalbinde, uzun zaman önce ırkların cesaret ve umut sembolü olmuş, zamanla kuşaklar geçtikçe ve eski efsaneler kayboldukça unutulmuş, insanlığın ruhlar aleminin güçlerine karşı kazandığı zaferin anıtı -Shannara'nın Kılıcı bulunuyordu.

Yedi adam orada durmuş, Druid Içkalesi'ne bakarken, Flick'in düşünceleri günbatımında Ejderha Dişi'nden ayrıldıklarından beri meydana gelen olaylara gitti. Paranor'u çeviren ormanlarla onları ayıran açıklığı karanlığın tenhalığından yararlanarak, sadece birkaç saatte, olaysız geçmişlerdi. O zaman, Allanon onlara kısaca nelerle karşılaşacaklarını anlatmıştı. Orman, demişti, Karabüyücü Lord'un Druid Içkalesi'ne ulaşmak girişiminde bulunanların cesaretini kırmak için yarattığı tehlikeli engellerden nasıl sakınmak gerektiğini bilmedikçe aşılamaz. Kurtlar bütün ormanda kol geziyordu, büyük, gri canavarlar iki veya dört ayaklı herhangi bir şeyi yakalayıp saniyeler içinde parçalara ayırırlardı. Kale'nin altındaki uçurumlarda kol gezen kurtlara ek olarak, bilinen hiçbir ilacın tedavi edemediği bir zehri taşıyan dikenlerin aşılmaz engeliyle kaplıydı. Ama becerikli Druid bunlara hazırlıklıydı. Hangi yolu seçeceklerini düşünmeden, doğruca kaleye giden en düz yoldan karanlık ormana girdiler. Allanon, onları kendisinden uzaklaşmamaları konusunda uyardı, ama bu uyan oldukça lüzumsuzdu. Sadece Menion grubun önüne geçmeye istekliydi, ama dağlı, çapulcu kurtların sesini duyar duymaz yeniden onlara katıldı. Adamlar ormana girdikten birkaç dakika sonra, gözleri karanlıkta kıpkırmızı parlayan, koca çeneleri kör bir kinle açılıp kapanan, büyük, gri hayvanlar onlara saldırdı. Ama daha tehlikeyi fark etmiş olan gruba ulaşamadan, Allanon tuhaf bir düdüğü dudaklarına götürüp çaldı. Adamların ayırt edemediği, çok tiz bir ses çıktı ve hırlayan kurtlar,

ümitsizlik içinde uluyarak dağıldılar; gürültülü çığlıkları, gözden kaybolduktan uzun süre sonra bile duyuluyordu.

Aynı sürü olup olmadığını bilmelerine imkân yoktu, ama kurtlar, ormanın içindeki yürüyüşlerinde iki kez daha karşılarına çıktılar. Garip ıslığın etkisini gördükten sonra Flick, bunların farklı sürüler olduğunu düşündü. Kurtlar her defasında yolcuları bırakıp korkuyla siniyorlardı. Grup, herhangi bir güçlükle karşılaşmadan diken engeline ulaştı. Ama yüz yüze geldikleri zehirli iri dikenler, gözüpek Allanon tarafından bile gerçekten aşılamaz görünüyordu. Bir kez daha, onlara buranın Karabüyücü Lord'un değil, Druidlerin vatanı olduğunu hatırlattı. Onu tatmin etmiş görünen noktaya ulaşana kadar sağ tarafa doğru onlara yol gösterdi ve engelin kenarında ilerledi. Flick'e diğer tüm meşe ağacından farksız gelen, yakındaki bir meşenin yanında durdu ve bunun giriş olması gerektiğini işaret ederek dikenli engelin önündeki toprağı inceledi. Sonra ciddi tavırlı gizemci onları hayretler içinde bırakarak bir bıçak kadar keskin iri dikenlerin arasına yürüdü ve bitkilerin içinde gözden kayboldu, bir saniye sonra da tekrar belirdi. Fısıltıyla, bu noktada, engelin sahte ve zararsız olduğu, gizli bir geçidin bulunduğunu açıkladı. Ne araması gerektiğinden habersiz herhangi bir insanın fark edemeyeceği bunun gibi başka yollar da vardı. Böylece kafile iri dikenlerin gerçekten zararsız olduğunu anlayarak engeli geçti ve sonunda Paranor'un duvarlarının önünde durdu.

Flick'e nihayet oraya varmış olmaları olanaksız geliyordu. Yoldalarken bu yolculuğun sonu yokmuş, karşılarına çıkan tehlikeleri asla yenmemişler, sadece onlardan kaçınmışlar ve son kertede birinin yerine ancak yenisini koymuşlar gibi gelmişti. Ama işte buradalardı. Geriye bir tek uçurumu tırmanma ve, kolay olmamakla beraber, karşılaştıkları ve başarıyla üstesinden geldiklerinden daha zor olmayan Kılıç'ı ele geçirme işi kalmıştı. Kalenin surlarını aydınlatan meşalelere göz atıp düşmanın o duvarları ve içerideki Kılıç'ı koruduğunu düşünerek burçları inceledi. Düşmanın kim, ne olduğunu belli belirsiz merak etti. Gnomlar ya da Troller değil, gerçek düşmanı -başka dünyaya ait olan, ama üzerinde yaşayan insanları esir etmek için bu dünyayı açıklanamayan yöntemlerle istila eden yaratığı. Gizemci Druid dışında hiçbirinin hakkında hiçbir şey bilmediği, Shannara'nın efsanevi Kılıcı'nın peşindeki avcılar olan kendilerinin, başlarına gelen tüm bu şeylerin ve şu anda burada bulunmalarının nedenini merak etti.

Bellenmesi gereken bir ders olduğunu sezdi, ama o anda bunu anlayamıyordu. Tek istediği bu işi bitirmek ve oradan canlı olarak çıkmaktı.

Allanon onlara uçurumun dik duvarları boyunca ilerlemelerini işaret ettiğinde düşünceleri birdenbire kesildi. Druid, yine birşeyler arıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra kayalık yüzeyin düzgün bölümünün önünde durup kayanın üzerindeki bir şeye dokundu ve gizlenmiş bir kapı saklı bir geçidi açığa çıkararak açıldı. Allanon, içeri girip elinde her birine birer tanesini verdiği, yakılmamış meşalelerle geri döndü ve kendisini izlemelerini işaret etti. Taş kapı arkalarından sessizce kapanırken küçük girişte bir an için durakladıktan sonra içeri girdiler. Girişin ilerisinde titreşen tek bir meşalenin loş aydınlığında kısık gözlerle, kayaların içinde yukarı giden merdivenleri hayal meyal gördüler. Her biri dikkatle bu meşaleye uzanıp kaleye tırmanışlarında gereken ışığı sağlayabilmek için kendilerininkini yaktılar. Liderlerinin kara silueti parmağını dudağına götürerek tam bir sessizlik istediğini belirtti, döndü ve rutubetli merdivenleri çıkmaya başladı, gölgesiyle tüm geçidi doldurarak yürürken siyah pelerini ardında hafifçe dalgalanıyordu. Diğerleri de tek kelime etmeden onu izledi. Druid İçkalesi'ne saldırı başlamıştı.

Sarmal merdivenlerde, sonunda kimse ne kadar olduğunu bilemeyecek kadar uzun süre çıktılar. Geçitteki hava tırmandıkça ısındı ve nefes alıp vermek daha kolay hale geldi, duvarlardaki ve merdivenlerdeki rutubet de azalarak sonunda tamamen kayboldu. Ağır deriden av çizmelerinin belli belirsiz sürtünme sesi, mağaraların derin sessizliği içinde yankılanıyordu. Yüzlerce adım ve dakika sonra, grup, tünelin sonuna ulaşmıştı. Önlerine kayaya tutturulmuş demirlere bağlı, ağır bir ahşap kapı çıktı. Allanon, yolu çok iyi bildiğini bir kez daha ispatladı. Kenar şeridine bir dokunmasıyla, kapı, her biri yanan meşaleler tarafından iyice aydınlatılmış, sayısız geçidin bulunduğu, geniş bir odaya açıldı. Etrafta kimseler görünmüyordu, bu yüzden Allanon grubu bir kez daha etrafına topladı. !,"

Diğerleri ona iyice sokulduğunda, ancak duyulabilen bir fısıltıyla, "Asıl kalenin tam altındayız," diye açıkladı. "Eğer görünmeksizin Shannara'nın Kılıcı'nın bulunduğu yere ulaşabilir-sek, savaşmamıza gerek kalmadan kaçabiliriz."

"Bir terslik var," diye uyardı Balinor "Nöbetçiler nerede?"

Allanon buna cevap veremeyeceğini belirtmek için başını salladı, ama diğerleri gözlerindeki kaygıyı gördüler. Birşeyler yolunda gitmiyordu.

"Kullanacağımız geçit, merkezi ısıtma kanallarına ve asıl salona giden arka merdivenlere gidiyor. Oraya varana kadar hiç konuşmayın, ancak gözünüzü dört açın!"

Cevap beklemeksizin döndü ve açık tünellerden birine doğru ilerledi, diğerleri de aceleyle onu takip etti. Geçit sanki kendi yollarım kesiyormuş izlenimi verecek şekilde kısa aralıklarla keskin kavisler halinde kıvrılarak yukarı çıkıyordu. Balinor kendi meşalesini atıp kılıcını çekti, diğerleri de onu taklit etmekte gecikmediler. Mağaranın taş duvarındaki demir raflara tutturulmuş meşalelerdeki titrek ışık, çömelmiş gölgelerini taş duvarlara çiziyordu, yansıyan görüntüleri ışıktan kaçmaya çalışan sinsi yaratıklar gibi hareket ediyordu. Eski tünelde ihtiyatla sürünüyorlardı -Druid, iki Prens, Vadili, Elf kardeşler ve Cüce-, hepsi uzun bir avın sonrasında gelen temkinli heyecan ve beklentiyle etrafa bakmıyorlardı. Ayn ayrı, geçidin duvarları boyunca uzanmış, silahları ellerinde, gözler ve kulaklar herhangi bir tehlike işaretine karşı gerilmiş bir halde ileri, daha ileri, Druid kalesinin merkezinin içlerine doğru ilerliyorlardı. Sonra sessizlik yavaş yavaş bozuldu ve derin nefes alış veriş sesine benzeyen bir ses duyulmaya ve sıcaklık gitgide artmaya başladı. Geçit ileride, demirden bir tutamacı olduğu görülen bir kapıda sonlanıyordu, kapının silueti hemen ötedeki odadan gelen ışıkla çizilmişti. Esrarengiz ses arttı ve tanımlanabilir hale geldi. Bu, altlarındaki kayaya yerleştirilmiş, tekdüze bir ritimle pompalayarak çalışan bir makinenin sesiydi Grubun üyeleri Allanon'un sessiz emri üzerine endişe içinde kapalı kapıya yöneldiler.

Dev Druid ağır taş engeli açtığında, hiçbir şeyden kuşkulanmayan adamlar ciğerlerinden midelerine kadar işleyen sıcak hava dalgasıyla karşılaştılar. Nefes almaya çalışarak bir süre durakladıktan sonra gönülsüzce odaya girdiler. Kapı arkalarından kapandı. Bir anda nerede olduklarını anladılar. Oda yüz metreden daha derin, kocaman bir çukura inen askılı bir geçitti. En altta, bilinmeyen bir kaynaktan beslenen, harlı bir ateş vardı, kırmızı-turuncu alevleri derin kuyunun tepesine doğru yükseliyordu. Çukur, yalnız, iç tarafında demir parmaklıkla birkaç metre genişliğinde küçük bir yol bırakarak, odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Tavanda ve duvarlarda sıcak

suyu yapının diğer yerlerine taşıyan çeşitli ısıtma kanalları uzanıyordu. Gizlenmiş bir pompalama sistemi açık ocakta üretilen ısı miktarını denetliyordu ."Gece olduğu için, pompalama sistemi durdurulmuştu ve aşağıdaki ateşin sıcaklığına rağmen geçitteki ısı hâlâ tahammül edilebilir derecedeydi. Körükler tam kapasiteyle çalışıyorken odadan geçmeye kalkışan herkes saniyeler içinde kömür olurdu.

Menion, Flick ve Elf kardeşler sisteme daha yakından bakmak için bir süre durakladılar. Hendel geride kalmıştı, iyi bildiği açık ormanlıklarla kıyaslayınca bu taş yapıda huzursuz olmuştu. Allanon Balinor'un yanına yaklaşıp bu odaya açılan kapalı kapılara endişeyle bakarak ve kalenin üst salonlarına giden sarmal merdivenleri işaret ederek birkaç dakika konuştu. Sonunda ikili bir şeyde karar kılmışçasına başlarını salladılar ve diğerlerine kendilerini takip etmelerini işaret ettiler. Hendel buna fazlasıyla memnun olmuştu. Menion'la Elf kardeşler parmaklıktan uzaklaşıp ona katıldılar. Sadece aşağıdaki alevlerden tuhaf bir şekilde etkilenmiş olan Flick bir süre oradan ayrılamadı. Bu anlık gecikme beklenmedik bir sonuç doğurdu. Gözlerini odanın diğer tarafına çevirdiğinde nereden çıktığı belli olmayan bir Kafatası Taşıyıcısı'nın siyah bedenini gördü.

Flick o anda donup kaldı. Yaratık yarı çömelmiş bir halde, tam karşısında duruyordu; çukurun içindeki ateşin aydınlığına rağmen bedeni simsiyahtı, kapalı kanatları arkasında hafifçe dalgalanıyordu. Bacakları çarpıktı, ayak uçlarında kayayı bile yarabilecek gibi görünen tuhaf pençeler vardı. Geniş omuzlarının arası kamburdu, başı ve yüzü kömürü andırıyordu, belli belirsiz. Kötülük dolu gözleri sessiz Vadilinin üzerindeydi, onu içlerinde yanan kırmızı alevlere çekiyorlardı, bu ölüme aleni bir davetti adeta. Ağır ağır, ayaklarını sürüyerek oda boyunca ilerlemeye başladı, efsunlanmış Flick'e yaklaşırken attığı her adımda nefesi kulak tırmalıyordu. Bağırmak, kaçmak, orada olmak dışında herhangi bir şey yapmak istiyordu, ama o garip gözler onu hareketsiz kılmıştı. İşinin bittiğini biliyordu.

Ama diğerleri onun hareketsiz kalışını fark etmişlerdi; odanın karşısına bakan bakışlarını izleyerek çukurun kenarından sessizce yaklaşmakta olan kara Kafatası Taşıyıcısı'nı gördüler. Ani bir parlamayla Allanon Flick'in önüne sıçradı ve onu yaratığın korkunç bakışlarının büyüsünden kurtarıverdi. Gözleri kamaşmış haldeki Flick yardım etmek için atılan

Menion'un kollarına yığıldı. Diğerleri silahları ellerinde hazır bir halde Druidin hemen arkasında duruyorlardı. Yaratık hâlâ yarı çömelmiş bir halde, yüzünü ateşin aydınlığından korumak için kaldırdığı kanadıyla Allanon'dan birkaç metre ötede durdu. Tuhaf gözleri onunla küçük Vadili arasında dikilen uzun boylu adamın üzerinde takılı kalırken nefesi yavaş, düzenli hırıltılar halinde çıkıyordu.

"Druid, bana karşı çıkmakla aptallık ediyorsun." Ses yaratığın şekilsiz yüzünün derinliklerinde bir yerden tıslamıştı. "Hepinizin sonu geldi. Kılıç'ın peşine düşmeye karar verdiğiniz anda işiniz bitmişti. Efendi geleceğinizi biliyordu, Druid! Biliyordu."

"Henüz fırsatın varken def ol buradan, lanet olası!" diye emretti Allanon, diğerlerinin daha önce hiç duymadığı nefret dolu bir sesle. "Buradaki kimseyi korkutamazsın. Kılıcı alacağız ve sen yolumuza çıkamayacaksın. Geri çekil, köle ve bırak Efendin göstersin kendini!"

Sözleri Kafatası Taşıyıcısı'nı bıçak gibi keserek havada yandı. Yaratık öfkeyle tısladı, bir adım daha atarken hırıltılı nefesi aceleci soluklara dönüşmüş, daha da kamburlaşmıştı. Gözleri yeni bir kin dalgasıyla yandığından daha da korkunçtu.

"Seni mahvedeceğim, Allanon. Böylece Efendi'nin yoluna çıkacak kimse kalmayacak! Tahmin bile edemediğin halde, başından beri bizim piyonumuzdun. En değerli dostlarınla beraber artık elimizdesin. Ve bak bize ne getirmişsin, Druid

-Shannara'nın son varisini!"

Herkesi şok ederek pençemsi eliyle hayretler içindeki Flick'i işaret etti. Yaratık Flick'in varis olmadığını ya da Shea'nın Ejderha Dişi'nde kaybolduğunu anlamamış görünüyordu. Bir an için kimse konuşmadı. Aşağıdaki çukurda yanan ateş, ölümlülerin korunmasız yüzlerini yakan bir sıcak hava esintisiyle aniden dalgalanarak gürlemişti. Kara ruh yaratığının pençeleri onlara ulaşmış gibi görünüyordu.

"Şimdi, aptallar," diye nefret dolu sesi onlara doğru hırıldadı, "ırkınızın layık olduğu şekilde öleceksiniz!"

Kara yaratığın fısıltı halindeki son sözleri meşaleyle aydınlanmış havaya karışıp gittiğinde, her şey adeta bir anda olup bitti. Dev Druid, zayıf kolunun ani bir hareketi ve hepsinin bir anda harekete geçmesini sağlayacak kadar sert olan komutuyla, korku içindeki küçük grubunun üyelerini Druid İçkalesi'nin ana salonuna giden merdivenlere yolladı. Altı adam önlerinde uzanan kıvrımlı merdivene çılgınca bir aceleyle seğirtirken, Kafatası Taşıyıcısı Allanon'a doğru hamle yaptı. Çarpışmalarının çıkardığı ses biri hariç hepsi merdivenleri çıkmaya başlamış olan kaçan adamlar tarafından bile duyuldu. Yalnız Flick kaçma arzusuyla tutuşarak, yine de büyük ocaktan yükselen alevlerin ancak birkaç metre ötesinde çarpışan iki güçlü yaratık arasındaki mücadeleden büyülenmiş bir halde durakladı. Yoldaşlarının yukarı çıkan ayak seslerinin kayboluşunu duyarak merdivenlerin ortasında kalakaldı. Bir saniye sonra ayak sesleri onu Druidle Kafatası Taşıyıcısı arasındaki inanılmaz savaşın tek tanığı olarak bırakarak kayboldu.

Kara giysili bedenler, mücadelelerinin gerginliğiyle taşlaşmış, yüz yüze gelmiş ve dev Druidin kemikli eli ölümcül yaratığın pençesini sıkıca tutmuş bir halde ocağın kenarında hareketsiz heykeller gibi duruyorlardı. Kafatası Taşıyıcısı bıçak keskinliğindeki ellerini gizemcinin korunmasız boğazına yeterince yaklaştırıp onun canını almaya ve savaşı çabucak bitirmeye çalışıyordu. Kara kanatları saldırısına güç kazandırmak için öfkeyle çırpılıyor, nefes alış verişlerinin sekmez hırıltısı ısınmış havayı dehşetle dolduruyordu. Sonra Kuzeyli yaratığın sırım gibi bacağı aniden fırladı ve Druidi çelmeleyerek çukurun kenarındaki taş zemine sırt üstü düşürdü. Saldırgan, yıldırım gibi onun üzerine atladı ve öldürücü darbesini indirmek için pençeli elini hızla savurdu. Fakat kurbanı çok hızlıydı, nitekim öldürücü pençelerden ve yaratığın elinden ustalıkla yuvarlanarak kurtuldu. Yine de Flick darbenin omuzdan bir parça kaptığını ve giysinin yırtılan yerinden kanamakta olduğunu görmüştü. Flick'in boğazı umutsuzlukla düğümlendi, ama hemen ardından Druidin hiçbir yaralanma belirtisi göstermeden ayağa kalktığını gördü. Druidin parmaklarından ikiz mavi alevler yıldırım gibi fırlayarak kızgın yaratığa çarptı ve onu korkuluğun yanma devirdi. Fakat Krallar Salonu'ndaki kavgada yaratığı bariz şekilde yaralayan gizemli yıldırımlar şimdi Kuzeyli yaratığı ancak bir iki saniye yavaşlatmaya yaramıştı. Yaratık öfkeyle kükreyerek karşı saldırıya geçti.

Yanan gözlerinden kızıl şimşekler fırlattı. Allanon pelerinini yukarı kaldırdı ve yıldırımlar odanın taş duvarına çarpıp kaybolmuş gibi göründü. Bir an için yaratık duraksadı ve iki rakip ormanın iki vahşi hayvanı gibi, sadece birinin sağ çıkacağı bir ölüm kalım savaşındaymışçasına, birbirlerinin etrafında dikkatlice dönerek birbirlerini süzdüler.

Flick ilk defa sıcaklığın yükselmekte olduğunu fark etti. Şafağın sökmesiyle birlikte kazan sorumluları, uyanmakta olan kalenin ısınma ihtiyacını gidermek için kalkmışlardı. Yukarıda sürüp giden kavgadan habersiz, çukurun dibindeki körük mekanizmasını Druid İçkalesi'nin tüm odalarını ısıtmaya yeterli yoğunluğa getirmek için harekete geçirmişlerdi. Bunun sonucunda, alevler artık çukurun kenarından görülebilir hale gelmiş, odanın sıcaklığı da giderek artmaya başlamıştı. Flick terlerin yüzünden boşandığını ve kalın av giysisinden fışkırdığını hissetti. Yine de yerinden ayrılmadı. Allanon yenilirse sonlarının geleceğini biliyordu ve kavganın sonucunu öğrenmeye kararlıydı. Onları savaşın bu son basamağına taşıyan adam yok edilirse, Shannara'nın Kılıcı'nın hiçbir anlamı kalmayacaktı. Geniş yüzünü kaplayan derin bir merakla, Flick Ohmsford ölümlü insanın ve Ruhlar Lordu'nun yenilmez görünüşlü kahramanları arasındaki ırkların ve karaların kaderini belirleyecek kavgayı seyrediyordu.

Allanon çakan mavi yıldırımlarla yeniden saldırıya geçmiş, Kafatası Taşıyıcısı'nı kısa ve acı veren vuruşlarla şaşırtıp düşüncesizce hareket ettirerek hata yapmasını sağlamaya çalışıyordu. Ruhlar âleminin yaratığı ise hiç de aptal değildi, yüzlerce dövüşe girmiş ve arkasında ölümlülerin dünyasında unutulup gitmiş kurbanlar bırakmış bir galipti. Korku verici bir rahatlıkla kenara çekilip darbeyi kolaylıkla savuşturuyor ve her defasında aynı gergin, kambur konumunu alıyordu. Dikkat kesilmiş, kendi saldırı sırasını kolluyordu. Sonra, hiç beklenmedik bir hareket yaparak kara kanatlarını genişçe açtı ve onları çırparak kazanın alevlerini Allanon'un üzerine çekti. Pençeli ellen aşağı uzandı, Flick o an için her şeyin bittiğini sandı. Oysa yerdeki Druid, mucizevi bir şekilde, öldürücü ellerden kurtuldu ve Kafatası Taşıyıcısı'nı güçlü kollarıyla kaldırarak üzerinden aşırıp fırlattı. Talihsiz yaratık havada uçtu ve büyük bir gürültüyle ötedeki duvara çarptı. Hemen doğruldu, ama çarpmanın şiddeti onu sarsmış ve yeteri kadar yavaşlatmıştı; öyle ki, kaçmasına fırsat kalmadan dev Druid tepesine çöktü.

İki kara figür duvarın kenarında et ve tırnak gibi bütünleşmişlerdi, kolları ve bacakları birbirlerine kilitlenmiş, bükük dalları andırıyordu. Ayağa dikildiklerinde Flick, Allanon'un çırpınan Kafatası Taşıyıcısı'nın arkasına geçmiş, güçlü kollarıyla yaratığın kafasını mengene gibi sıkmakta, gerilen kaslarıyla canını ezerek çıkarmakta olduğunu gördü. Kurbanın kanatlan çılgınca çırpınıyor, pençeli kollan boş yere bir kurtuluş yolu arıyordu. Alev kırmızısı gözleri kazandan yükselen kızgın sıcaklıkla yanıyor, taş duvarlara kara delikler açan yıldırımlar saçıyordu. Savaşçılar, duvardan yalpalayarak uzaklaştılar ve alçak bir demir korkuluğun çevrelediği odanın ortasındaki alev dolu çukura alçak demir parmaklıklara dayanana kadar yanaştılar. Gözleri dehşetle irileşmiş Vadiliye bir an ikisi de dengesini yitirip aşağıdaki alevlere gömüleceklermiş gibi geldi. Fakat Allanon aniden olağanüstü bir çabayla doğrularak tutsağını korkuluktan birkaç adım çekti. Bu ani hareket sırasında ruhlar âleminin yaratığı kendine geldi ve o esnada nefret dolu gözleri yan saklanmış Vadiliyi yakaladı. Druidin ezici kollarından kurtulmak için dikkatini başka yöne çekmek isteyen Kafatası Taşıyıcısı hazırlıksız yakalanan Flick'e yıldırımlarını yolladı. Yanan gözlerinden çıkan alev yıldırımdan merdivenin basamaklarını darmadağın etmiş ve sağa sola uçuşan parçalanmış taşları küçük ölümcül bıçaklara dönüştürmüştü. Flick içgüdüsel hareketlerle merdivenlerden kaçtığında elleri ve yüzü taşlarla kesilmiş, ama atikliği sayesinde hayatı kurtulmuştu. Açıklığa çıktığında tüm giriş yolu aniden sarsıldı ve taş bloklar yağmur gibi yağarak yukarıya çıkan geçidi tamamen kapattı. Toz yoğun bulutlar halinde yükseliyordu.

Gürleyen kazandaki alevler kapanan geçitteki toz bulutlarıyla birleşmek için gitgide yükselirken Flick korkudan tir tir titreyerek kazan odasının taş zemininde yarı baygın yatıyordu. O esnada Allanon'un kollan biraz gevşedi; bu, atik ve kurnaz yaratığın elinden kurtulmasına yetmişti. Yaratık kin dolu bir çığlık atarak döndü ve dikkati dağılan Druidin kafasına müthiş bir darbe indirdi. Uzun boylu gezgin dizlerinin üzerine çöktü. Kuzeyli yaratık öldürücü darbeyi indirmek için tekrar harekete geçti, ancak sersemleyen gizemci nasıl olduysa yine ayağa kalkıp uzun elleriyle saldırganın korunmasız kalmış kafasına mavi yıldırımlar çakmayı başardı. Druid yaratığın kara kafasına güçlü yumruklarını yankılanan vuruşlarla üst üste indirdi ve yaratığın kollarını bükerek göğsünü sıkıştırmaya başladı. Çelik gözlü Druid onu böylece tutarken dişlerini öfkeyle gıcırdatıyordu. Birkaç

metre ötede iki savaşçı korkunç siluetleriyle çarpışırken, Flick hâlâ yatmakta olduğu yerden Kafatası Taşıyıcısı'nın vücudunda kopan bir şeyin korkunç çatırtısını duydu. Sonra iki şekil ani bir hareketle tekrar kazana yaklaştılar, gerilen tüm kasları alevlerin ışığında seçilebiliyordu. Yaralanmış kurbanın siyah ve eğri bedeninin öfkesi çığlığından belli oluyordu. Acısının şiddeti kazandan yükselen alevler kadar yoğundu. Eğik vücudu sarsıldı. İçindeki derin nefret ve güç kaynağından destek alan yaratık, son bir çabayla düşmanına saldırdı. Sonunda nefret ettiği düşmanını da beraberinde sürükleyerek, aç alevlerin pırıltısına düşüp gözden kayboldu.

Flick yaralanmış yüzüne yavaşça yayılan hayretle, sersemce ayağa kalktı. Yalpalayarak kazan çukuruna doğru yürüdü, ama sıcaklık o kadar yoğundu ki, geri dönmek zorunda kaldı. Bir kez daha denedi, ama boşunaydı. Alnından gözlerine ve ağzına süzülen terler çaresizlik verdiği hırsla dökülen gözyaşlarına karışıyordu. Alçak demir korkuluğun tepesinden yükselen alevler oburca yuttuğu iki siyah giysili yaratığın sağladığı yakıtla adeta daha da hayat bulmuş, taş zemini yalıyordu. Vadili yanan gözlerindeki sis perdesinin ardından gözünü alamadan dipsiz çukura baktı. Dayanılmaz sıcaklıktan ve alevlerin kırmızı parıltısından başka hiçbir şey görülemiyordu. Vadili defalarca ve umutsuzca Druide seslendi, her bir çığlığı taş duvarlarda yankılandı ve alevlerde yitip gitti, ancak Vadili kendisini kükreyen alevlerin yanında yapayalnız buldu ve sonunda Druidin gittiğini anladı.

İşte o zaman paniğe kapıldı. Alevli çukurdan geriye fırladı. Geçidin kapanmış olduğunu hatırlamadan merdivenlere gitti ve yıkıntıların ortasında bir an yere yıkıldı. Karışmış aklını toparlamak için kafasını sallarken ateşin tüm şiddetini hissetti. Birkaç dakika içinde odayı terk etmezse ısının onu öldüreceğini içgüdüleriyle sezmişti. En yakın taş kapıya yürüdü, dehşet içinde açmaya çalıştı. Ama kapı kımıldamadı bile, sonunda harcadığı çabadan elleri kan revan içinde kalmış bir halde durdu. Bakışlarıyla duvarı taradığında ikinci bir kapı gördü. Onu denedi, ama o da diğer taraftan tutturulmuştu. Kapana kısıldığından emin bir halde umutlarının suya düştüğünü hissetti. Kaskatı kesilmiş bir halde üçüncüyü denemeye zorladı kendini. Azalan gücünün son kırıntısıyla inatçı engeli delice itip çekmeye çabalarken kayada gizlenmiş bir şeye dokundu ve kapıyı açan bir mekanizmayı harekete geçirdi. Rahatlayan Vadili aralıktan ötedeki yola

çıktı. Yarı karanlığın ortasında ısıyı ve ölümü geride bırakmak istercesine taş kapıyı bir tekmeyle kapadı.

Uzun dakikalar boyunca koridorun karanlığında bitkinlik içinde uzandı. Yanan vücudu taş zeminin serinliğini ve ferahlatıcı havayı süngerin suyu emdiği gibi emiyordu. Ne düşün>meye ne de hatırlamaya çalışıyordu, tek isteği bu kaya tünelin sessizliğinde ve huzurunda kendini unutmaktı. Yine de sonunda kendini zorlayarak dizlerinin üzerinde doğruldu, gücünü toparlamayı beklerken sersemlemiş bir halde taş duvara yaslandı. Ellerinin ve yüzünün ısıdan yanıp karardığını, giysisinin yırtıldığını ve tanınmayacak hale geldiğini ancak o zaman fark etti. Yavaşça etrafına bakındı, duvardan güç alarak tıknaz bedenini doğrulttu. Ötedeki duvarda asılı lambanın loş ışığı dönemeçli koridorun yönünü gösteriyordu, yalpalayarak oraya ulaştı, yanan tahta parçasını yuvasından çıkarıp aldı. Meşaleyi ileri uzatarak yavaşça ilerledi. Öteden bir bağırma sesi duydu ve boştaki eli içgüdüsel bir itkiyle kısa avcı bıçağını kınından çekip sıkıca kavradı. Birkaç dakika sonra ses azaldı ve en sonunda hepten kayboldu, fakat Vadili hâlâ hiçbir şey görebilmiş değildi. Koridor kayanın içinden kıvrılıp uzanan tuhaf bir biçimde yapılmıştı. Flick pek çok kapıyı geçti. Hepsi de kapalı ve kilitliydi, ama hiçbiri yukarıya ya da diğer geçitlere açılmıyordu. Karanlık arada bir duvara monte edilmiş meşalelerin loş ışığıyla aydınlanıyor ve bu sarı ışıklar, gölgesine karanlığa kaçan garip bir hayalet görüntüsü veriyordu.

Sonra geçit ansızın genişledi ve ilerideki ışık daha da güçlendi. Flick silahını sıkı sıkı kavrayarak bir an duraksadı, yüzü is ve terden yol yol olmuştu, ancak titreyen ışıkta sert ve azimli görünüyordu. İlerleyişine devam ederken hiç ses duyulmuyordu. Bir yerlerde Druid İçkalesi'nin ana salonuna giden bir merdiven olması gerektiğini biliyordu. Şimdiye dek uzun ve verimsiz bir araştırma yapmıştı, giderek bitkin düşüyordu. Kafileden geri kalmaya bu denli hevesli davranmamış olmayı diledi, ama artık çok geçti. Paranor'un merkezindeki bu çetrefil koridorlarda kısılıp kalmıştı. Keyifsizce diğerlerinin başına her şeyin gelmiş olabileceğini ve bu labirentte onları asla bulamayabileceğini düşündü. Kasları gerilmiş bir halde, ışığa dikkatle bakarak, önüne çıkan dönemeci ihtiyatla döndü. Kendini içine birçok geçidin açıldığı yuvarlak bir odanın girişinde bulunca şaşırdı. Çemberimsi duvarlarda asılı onlarca meşale onu yüreklendirircesine ışıldıyordu. Yuvarlak odanın boş olduğumu görünce rahat bir nefes aldı.

Sonra durumunun hiç de eskisinden parlak olmadığını fark etti. Diğer geçitler de tastamam içinden çıkmış olduğuna benziyordu. Ne diğer bölmelere açılan bir kapı, ne üst katlara çıkan bir merdiven, ne de hangi yöne gideceğini gösteren bir işaret vardı. Şaşkınlıkla sağa sola bakındı, umutsuzluk içinde kapıları inceledi, umudu daha da kırılmıştı. Hiçbirini diğerinden ayırt edemiyordu. Sonunda aklı karışmış bir halde başını salladı. Duvarlardan birine yönelerek bitkince yere çöktü ve gözlerini kapatarak kaybolduğu acı gerçeğini kabul etmeye zorladı kendini.

Grubun diğer üyeleri Allanon'un emrine uyarak merdivene koşmuştu. Durin ve Dayel taş geçide en yakın olanlarıydı ve grubun er^ hızlıları olarak diğerleri daha tırmanmaya başlamadan yolu yarılamışlardı bile. Esnek Elf bacakları sayesinde koşarken neredeyse ayaklan yere basmadan süzülen, zıplayan sıçrayışlarıyla merdiveni çıkmışlardı. Hendel, Menion ve Balinor hızla onları takip etmiş, biraz taşıdıkları ağır silahlardan ve kendi ağırlıklarından, biraz da birbirlerine çarpmamak için dar ve dönemeçli merdivenlerde zorlandıklarından ilerleyişleri yavaş olmuştu. Yukarı çıkış vahşi ve düzensiz bir çabayı andırıyordu, her biri arayışlarının ereğine ulaşmak için duyduğu heves ve ruhlar âleminden gelen yaratığın korkusuyla telaşa kapılmıştı, talihsiz Flick'in yokluğunu fark etmemişlerdi bile.

Salona vardığında neredeyse yere kapaklanan Durin Druid İçkalesi'nin merdivenlerinin girişine ilk varandı, onun hemen ardından kardeşi geliyordu. Salon; devasa, cilalı masif ahşap duvarları yanan meşalelerin sarı ve oval pencerelerden süzülen şafağın kızılımsı ışığıyla parıldayan, yüksek tavanlı, ihtişamlı koridoruyla son derece etkileyiciydi. Levhalar koridor boyunca uzanan cilalı mermer zemine kat kat sarkan elde dokunmuş uzun kilimler ve mozaik sergi standları üzerindeki ağaçtan ve taştan oyulmuş figürlerle, resimlerle süslenmişti. Değişen aralıklarla, uzun yıllar boyunca ayakta kalmış, demirden ve değerli taşlardan yapılmış, muhteşem heykeller görülüyordu. Bu heykeller adeta oymalı ağır ahşap kapıların bekçiliğini yapıyordu. Kapıların bazıları açık duruyordu ve kapıların ötelerinde uzanan odalarda yüksek, açık cam pencereler yeni doğan günle birlikte taze gün ışığını ağır ağır kaybolan renklerdeki uzun nehirler halinde içeriye bıraktıkça, ışıl ışıl parlayan, aynı özenle tasarımlanmış ihtişam görülebiliyordu.

Elf kardeşlerin Paranor'un asırlık güzelliğini seyretmek için fazla vakti olmadı. Açık merdiven yolundan çıktıkları anda karşılarında bir anda Gnom muhafızlar belirdi. Eğri büğrü sarı vücutları kapıların, heykellerin hatta duvarların ardından fırlıyor, her yerden geliyorlardı. Durin saldırıyı uzun avcı bıçağıyla karşılayarak bir an için direnebildi. Dayel kardeşinin yardımına koştu, güçlü sopası kırılana kadar uzun yayıyla saldırganları sağa sola devirdi Durin ellerinden kurtulup kardeşini, eski çağ savaşçılarından birinin heykelinden kaptığı uzun bir mızrakla Gnomlar'dan kurtarana kadar bir an, güçlü arkadaşları yardımlarına gelemeden paramparça edileceklerini sandılar. Ama Gnomlar'a anında yedek kuvvetler eklendi ve ikinci bir saldırı için derhal uygun konumu aldılar. Elf kardeşler, Üstleri başları hem kendi hem de düşmanlarının kanlarıyla kaplanmış bir halde, nefes nefese duvara kadar gerilediler. Gnomlar sarı bir çember oluşturacak şekilde bir araya toplanmışlar, öldürücü kısa kılıçlarıyla Durin'in savunma yapan mızrağını aşıp Elflerin ikisini de paramparça etmeye kararlı görünüyorlardı. Keskin, vahşi çığlıklarla katliam için ileri atıldılar.

Ne var ki, Gnomlar Elflerin yalnız olmadıkları ihtimaline karşı açık olan merdiven yolunu kollamayı ihmal etmişlerdi. Durin'le Dayel'e saldırdıkları anda grubun diğer üç üyesi kapıdan fırlayıp hazırlıksız yakalanan saldırganların üstüne çöreklendiler. Gnomlar ömürlerinde hiç böyle adamlarla karşılaşmamışlardı. Başta Callahornlu devasa sınır gözcüsü geliyordu; parıldayan kılıcı Gnomların kısa kılıçları arasında yolunu öyle büyük bir şiddetle açıyordu ki, Gnomlar kaçmaya çalışırken birbirlerini çiğniyorlardı. Gnomlar bir yandan güçlü Cücenin topuzuyla, diğer yandan çevik dağlının hızlı kılıcıyla kuşatılmıştı. Bir süre direnerek beş çılgın adamla savaştılar, saldırı şiddetlenince de tüm zafer umutlarını yitirerek tabanlan yağladılar. Beş savaşçı hiç konuşmadan ihtişamlı salon boyunca, yaralı ve ölülerin üzerinden atlayarak, av çizmeleri cilalı mermerin üzerinde öterek ilerlediler. Bunca çektiklerinden ve kaybettikleri şeylerden sonra grubum geriye kalan beş üyesinin onca hasretle aradıkları zaferden daha fazla mahrum kalmaya niyetleri yoktu.

Tarihi koridorun sonuna ölü ve yaralı Gnomlar saçılmış, duvar halılarıyla tablolar vahşi dövüş sırasında yırtılıp sağa sola dağılmıştı. Son çaresiz muhafız grubu da kapalı ve kilitli oyma kapıların önünde sıkıca kenetlenip bir etten duvar oluşturdu. Kısa kılıçları önlerinde mızraklı bir duvarı

andırıyordu, Gnomlar son bir direnişe hazırlandı. Balinor'la Menion uzun kılıçlarıyla önlerindeki ölümcül duvara atıldılar, ama savaşta yıllanmış muhafızlar bu saldırıyı birkaç dakikalık sıkı bir mücadeleyle savuşturdu. Beşli bitkin halde, yara bere içinde, nefes nefese geri çekildi. Bir kolu ve bacağı Gnomların kılıçlarıyla yaralanmış Durin, dizinin üstüne çöktü. Menion'un başını bir mızrak sıyırmıştı, kan yaraya kıpkırmızı bir sızıntı halinde yükseliyordu, ama dağlı yaralandığından habersiz görünüyordu. Beşli yeniden yeniden saldırdı ve uzun bir göğüs göğüse çarpışmanın sonunda yine püskürtüldüler. Gnomların sayısı neredeyse yarıya inmişti, ancak grubun üyelerinin fazla zamanı kalmamıştı. Allanon'dan eser yoktu ve Shannara'nın Kılıcı gerçekten de Gnomlar'ın bu denli umutsuzca savundukları odadaysa, takviye güçlerinin yolda olduğu muhakkaktı.

Sonra, hayretler veren bir acı kuvvet gösterisiyle dikleşen Balinor salonun diğer tarafına geçti ve tek bir harekede tepesinde metal bir küp olan devasa bir taş sütunu devirdi. Sütun ve küp çıkardıkları sesle herkesin kanını dondurarak taş zemine çarptı, kanlı koridor yankılarla dolmuştu. Taşın parçalanması gerekirdi, ancak sütun hâlâ tek parça halinde yerde duruyordu. Dev sınır gözcüsü Hendel'in yardımıyla yuvarlak sütunu birbirine sokulmuş Gnomlara ve ilerideki odanın kapılı kapılarına doğru yuvarladı, hızı gitgide artan devasa koçbaşı her dönüşüyle birlikte hız ve güç kazanarak talihsiz muhafızlara doğru yaklaştı. Sırım gibi, sarı yaratıklar bir an için durak-sayarak, taş sütun onlara doğru gelirken kısa kılıçları ellerinde beklediler, sonra cesaretlerini yitirip çözüldüler ve kaçışmaya başladılar. Yine de birçoğu uyduruk koçbaşından kaçma girişiminde geç kalıp ezilmekten kurtulamamıştı. Kapılar sütunun çarpmasıyla sarsılıp çöktü, tahtalar ve demir kilitler çatırdadı, gene de nasıl olduysa, darbenin gücüne dayandılar. Ama Callahorn Prensi'nin yüklenmesiyle, bir saniye sonra menteşelerinden kurtulup devrildiler ve beş adam Shannara'nın Kılıcı'nı ele geçirmek için ötedeki odaya daldılar.

Odanın bomboş olduğunu görünce şaşırdılar. Odada uzun pencereler, yerlere kadar sarkan perdeler, duvarları bezeyen tablolar, hatta büyük bir özenle yerleştirilmiş gösterişli süs eşyaları vardı, ancak hiçbir yerde göz diktikleri Kılıç yoktu. Beşli şok olmuş bir halde, inanmaz gözlerle kapalı odayı taradı. Durin yığılıp kalmıştı, kan kaybından zayıf düşmüş, neredeyse bayılmak üzereydi. Dayel çabucak yardımına koşup açık yaraları

gömleğinden yırttığı parçayla kapattı ve kardeşini bir sandalyeye oturttu. Durin sandalyeye bitkin bir halde çöktü kaldı. Menion bakışlarıyla odanın başka çıkışı olup olmadığını anlamak için duvarları yokladı. Sonra odanın mermer zeminini dikkatle incelemekte olan Balinor'dan alçak bir ses duyuldu. Odanın tam ortasında, büyük kare şeklinde bir şeyin orada yıllardır durduğunu gizlemek için beceriksiz bir çabaya rağmen görünen çizikler ve lekeler vardı.

"Tre-Taş bloğu!" diye atıldı Menion.

"Ama eğer buradan götürüldüyse bu yakın bir zamanda olmuş olmalı," diye tahmin yürüttü Balinor, "yoksa Gnomlar neden burayı bizden korumaya çalışsın ki?" Güçlükle nefes alıyordu, düşünmeye çalışırken sesi bitkin çıkıyordu.

"Belki götürüldüğünü onlar da bilmiyordu," dedi Menion.

"Belki de yem olarak kullandılar...?" diye taliminde bulundu Hendel. "Fakat bir yemi korumak için niye zaman harcasınlar, meğer ki...?"

"Bizi burada oyalamak istediler, zira Kılıç hâlâ kaledeydi ve henüz onu dışarı çıkarmamışlardı!" diyerek Balinor yarım kalan cümleyi tamamladı heyecanla. "Bizi bu yemle oyalayarak zaman kazandılar! Peki ama Kılıç şimdi nerede -kimde?'"

Bir an için üçünün de kafası karıştı. Karabüyücü Lord Kafatası Taşıyıcısı'nın kazan dairesinde de belli ettiği gibi, ta başından beri geldiklerini biliyor muydu? Yok, eğer saldırıları sürpriz olmuşsa, en son Allanon onu bu odada gördüğüne göre Kılıç'a ne olmuş olabilirdi?

"Durun!" Durin odanın diğer tarafında yavaşça ayağa, kalkmış, zayıf bir sesle konuşmayı bölmüştü. "Ben merdivenden çıkarken koridorun aşağısından başka bir merdivende birşeyler oluyordu -o merdivenleri çıkan adamlar vardı."^

"Kule!" diye bağırdı Hendel açık kapıya doğru koşarak. "Kılıç'ı kuleye kilitlediler!"

Balinor ve Menion bir anda yorgunluklarını unutup gözden kaybolan Cücenin ardından koştular. Shannara'nın Kılıcı'na hâlâ çok yakındılar. Daha yavaş bir hızla olmak kaydıyla Durin'le Dayel de onları izledi Durin hâlâ

kötü durumdaydı ve kardeşinden destek alarak yürüyebiliyordu, ama ikisinin de gözleri umutla parlıyordu. Bir an sonra oda bomboştu.

Flick birkaç dakika dinlendikten sonra umutsuzca ayağa kalktı ve yapabileceği tek şeyin kalenin yukan katlarına çıkan bir merdiven bulma umuduyla, geçitlerden birini sonuna kadar izlemek olduğunda karar kıldı. Bir ara aklına yukarıdaki koridorlardan birinde olan diğerleri geldi, belki de Kılıç'ı ele geçirmişlerdi. Ne Allanon'a olanlardan, ne de kendi yazgısının onu bu çetrefilli tünellere düşürdüğünden haberleri olamazdı. Onu aramaya çıkmalarını ümit etti, ama aynı zamanda eğer Kılıç'ı ele geçirmişlerse, buna harcayacak zamanları olmayacağım anladı. Karabüyücü Lord Kafatası Taşıyıcılarını kılıcı almaları için yollamadan kaçmaları gerekecekti. Shea'nın başına ne geldiğini, sağ olarak ele geçirilip geçirilmediğini, kurtulup kurtulmadığını merak etti. Gerçi Flick kendisi sağken Shea'nın Paranor'u asla terk etmeyeceğini biliyordu, ama kardeşinin onun kazanda yanarak ölmediğini bilmesinin yolu yoktu. Kendi durumunun gayet umutsuz göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

Bu esnada tünellerin birinde büyük bir gürültü koptu. Taş zemine basan çizmelerin, yuvarlak odaya yönelen adamların sesi duyuldu. Vadili kısa avcı bıçağını yıldırım hızıyla çekti ve koruyucu gölgelere sığınıp kayaya yaslanarak farklı bir tünele gizlendi. Işıklı salonu ancak görebileceği bir noktada durdu. Birkaç saniye sonra Gnom muhafızlar bitişikteki odaya an gibi üşüştüler ve ardından hiç durmaksızın başka bir geçitte görünürden kayboldular. İnerken çıkardıkları gürültü kayalık yolun dönemeçlerinde çabucak emilip duyulmaz oldu. Flick'in nereden geldikleri ve nereye gittikleri hakkında en ufak fikri yoktu ve her nereden geliyorlarsa, Flick oraya gitmek istiyordu. Druid İçkalesi'nin üst katlarındaki odalardan geldikleri ihtimali yüksekti ve orası Vadilinin ulaşması gereken yerdi. İhtiyatla aydınlık odaya geçti ve Gnomların çıktığı tünele girdi. Onların yolunun tersini izleyerek artık boş olan koridora daldı ve karanlığın içinde kayboldu. İlk meşaleye rastlayana dek bıçağını öne doğru uzatarak, yarı karanlık duvarların arasında el yordamıyla ilerledi. Yanan odun parçasını tutamacından çıkararak geçidin derinliklerinde ilerledi. Keskin gözleri pürüzlü duvarlarda bir kapı ya da merdiven aradı. Ancak birkaç yüz metre gitmişti ki, bir kaya parçası omzunun dibinde ansızın yarıldı ve arkasından tek bir Gnom belirdi.

Hangisinin öbürünü görmekten ötürü daha çok şaşırdığını kestirmek zordu. Gnom muhafızı yukarı salondaki kavgadan kaçanlardan biriydi ve işgalcilerden birini orada, tünellerde

bulmak onu bir an için irkiltmişti. Her ne kadar Vadiliden daha ufak yapılıydıysa da, kuvvetliydi ve kılıcı vardı. Derhal saldırıya geçti. Kılıç havada ıslık çalarak döndüğünde Flick darbeyi eğilerek savuşturdu. Gnomun üstüne atlayarak onu taş zemine düşürdü ve nafile bir çabayla rakibinin kılıcını elinden almaya çalıştı, bu arada kendi bıçağı da bu kargaşada kayboldu. Flick göğüs göğüse çarpışmalarda deneyimli değildi, ama Gnom öyleydi ve bu küçük sarı adama bariz bir avantaj sağlıyordu. Gnom daha önce adam öldürmüştü ve gözünü kırpmadan bunu tekrarlayabilirdi, oysa Flick'in niyeti sadece saldırganın silahını alıp kaçmaktı. Yerde yuvarlanarak dakikalarca boğuştular, sonunda Gnom serbest kalarak kılıcını rakibine savurdu, Flick'in savunmasız başı kıl payı kurtulmuştu. Flick kendini çılgınca geri atarak bıçağını aradı. Bıçağı arayan parmakları saldırıya ilk uğradığı anda düşürdüğü yanan meşaleyi kavradığında küçük muhafız üzerine atıldı. Kısa kılıç aşağıya inerek kolunda acı verici bir kesik açtı. Vadili aynı anda meşaleyi Gnomun kafasına güçlü bir darbeyle indirdi. Vuruşun şiddetiyle düşen muhafız yerde hareketsiz kalakaldı. Flick yavaşça kendini toparlayarak ayağa kalktı ve etrafına bir süre bakındıktan sonra bıçağım buldu. Omzu acıyla zonkluyor, avcı giysisinden sızan kanlar omzundan eline akıyordu. Kan kaybından ölmek korkusuyla yerdeki Gnomun kısa giysisinden bez parçalan koparıp akan kan durana dek koluna sardı. Yerde yatan rakibinin kılıcını kaparak, nereye açıldığını görmek için hâlâ aralık olan kaya yangından içeri süzüldü.

Yukarı çıkan bir döner merdiven bulunca rahatladı. Arkasındaki kaya kapıyı sağlam koluyla birkaç defa çekerek kapatıp geçide girdi. Merdivenler o bildik meşalelerle loşça aydınlanmıştı ve ağır, dikkatli adımlarla tırmanmaya başladı. Ortalık sessizdi, taş zeminde bastığı yerleri demir tutamaçlardaki uzun meşaleler sayesinde iyi kötü seçebiliyordu. Kapalı bir kapıya vardığında durup kulaklarını demir kirişlerin arasındaki çatlaklara dayayarak dinledi. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Dikkatle kapıyı araladı ve Paranor'un eski koridorlarına göz attı. Amacına ulaşmıştı. Kapıyı biraz daha açıp ihtiyatla sessiz koridora adım attı.

İşte o an zayıf, kara bir el kılıçlı elinin üzerine demirden bir kavrayışla kapandı ve Flick'i hızla açığa çekti.

1 Hendel Druid İçkalesi'nin kulesine çıkan merdivenlerin dibinde duraksadı, gözlerini kısarak yukarıdaki karanlığa baktı. Diğerleri de arkasında durup bakışlarını onun baktığı yere yönelttiler. Merdiven küçük, yuvarlak kuleye sarmal çizerek çıkan, dar, döner basamaklardan ibaretti. Kulenin tamamı kasvetli bir karanlığa gömülmüştü, bir meşale ya da koyu renkli kayada herhangi bir açıklık yoktu. Durdukları yerden basamakların birkaç dönüşünden fazlasını göremiyorlardı. Açık basamaklar durdukları yerden karanlık bir çukura iniyordu. Menion sahanlığın diğer yanına geçip koruyucu bir tırabzanın yokluğunu göz önünde bulundurarak, dikkatle aşağıya baktı. Siyah uçuruma küçük bir çakıl taşı atıp dibe vurmasını bekledi. Aşağı uçan taştan hiçbir ses gelmedi. Basamaklara yeniden göz atıp arkadaşlarına döndü.

"Bir tuzağa açık bir davet sanki," dedi manalı manalı.

"Kuvvetle muhtemel," diye onayladı Balinor, daha yakından bakmak için bir adım ilerleyerek. "Ama oraya çıkmamız gerekiyor."

Menion başıyla onayladı, sonra omuz silkerek basamaklara yöneldi. Diğerleri hiç konuşmadan onu izlediler, Hendel dağlının hemen ardındaydı, onun arkasında Balinor, en geride de Elf kardeşler vardı. Herhangi bir tuzak ihtimaline karşı tetikte kalarak ve tehlikeli boşluktan kaçınmak için duvara olabildiğince yakın durarak, basamakları tırmanmaya başladılar. Küf kokulu karanlıkta ilerlediler. Menion attığı her adımı dikkatle seçiyor, keskin gözleriyle taş duvarlarda gizlenmiş olabilecek tuzakları öngörmeye çalışıyordu. Birkaç defa önlerindeki basamaklara taşlar atarak ani bir ağırlıkla harekete geçecek bir tuzak olup olmadığını kontrol etti. Ama hiçbir şey olmadı. Aşağıda uzanan uçurum kulenin havasındaki kesif karanlığa oyulmuş sessiz, kara bir çukurdu sanki ve bu sükuneti avcı çizmelerinin çıkardığı sesten başka hiçbir şey bozmuyordu. Sonunda önlerinde meşalelerin solgun ışıkları belirdi, küçük alevleri, kulenin zirvesinden gelen kaynağı belirsiz bir rüzgârla titreşiyordu. Basamakların tepesinde bir sahanlık, ötede de sürgülenmiş dev bir taş kapının belli belirsiz izlerini gördüler. Druid İçkalesi'nin tepesi.

O anda Menion ilk gizli tuzağı harekete geçirdi. Menion'un ayağının taş basamaktaki ağırlığıyla harekete geçen bir dizi uzun mızrak duvardan fırladı. Menion hâlâ basamakta olsaydı, bunlar korunmasız bacaklarına saplanıp onun uçuruma düşmesine neden olacaktı. Ancak tuzak harekete geçmeden kısa bir süre önce Hendel boşalan yayın sesini tuzak açılmadan bir saniye önce duymuştu. Şaşkına dönen dağlıyı öyle büyük bir hızla çekti ki, neredeyse hepsi birden merdivenden yuvarlanacaklardı. Sivri çelik mızrakların birkaç santim uzağında, çılgınca sendelediler. Sonra toparlanarak birkaç uzun dakika boyunca nefes nefese duvara yaslanıp kaldılar. Sessiz Cüce mızrakları topuzunun birkaç darbesiyle parçalayarak yolu yeniden açtı. Korkudan sarsılan Menion öncülüğü Cüceye bırakarak Balinor'un arkasına geçti. Hendel çabucak buna benzer bir tuzak daha buldu ve onu da etkisiz hale getirip yola devam etmelerini sağladı.

Sahanlığa neredeyse varmışlardı ve başka bir zorlukla karşılaşmadan oraya ulaşacaklarını sandıkları anda Dayel'in seslendiğini duydular. Keskin Elf kulağıyla diğerlerinin kaçırdığı bir şeyi, başka bir tuzağın harekete geçen tetiğini duymuştu. Bir süre hepsi oldukları yerde durup dikkatli gözlerle basamakları ve duvarı taradılar. Fakat hiçbir şey olmayınca Hendel bir adım daha ilerleme cüretini gösterdi. Yine bir şey olmayınca şaşırdılar, herkes olduğu yerde kalırken temkinli Cüce merdivenlerin sonuna kadar çıktı. O sahanlığa varır varmaz diğerleri de onu izlediler ve endişeyle aşağıda uzayıp giden kara kuyuya baktılar. Üçüncü tuzağın nasıl olup da çalışmadığına akıl erdirememişlerdi. Balinor mekanizmanın yıllar yılı kullanılmamış olmasından ötürü teklediği fikrindeydi, ama Hendel öyle kolay ikna olmadı, içinde ayan beyan ortada olan bir şeyi göz ardı ettiklerine dair, atamadığı bir his vardı.

Yüzlerce yıl önce inşa edilmiş ve dünyanın kendisi gibi zamana inatla direnen kule, açık basamakların tepesinden dev bir gölge gibi sarkıyordu, kara taşları nemli ve soğuktu. Sahanlıktaki büyük kapı yerinden kımıldamaz gibi görünüyordu, demirden destekleri taşa ilk gömüldükleri günkü gibi sağlamdı. Taşa çakılmış büyük demir mızraklar menteşelerle kilidi yerli yerinde tutuyordu ve önündeki beşliye depremden daha az etkili hiçbir gücün bu kapıyı yerinden bir santim dahi oynatamayacağını düşündürüyordu. Balinor kapıyı açabilecek gizli bir mekanizma bulmaya çalışarak ek yerlerini ve kilidi yokladı. Demir kapı kolunu büyük bir

dikkatle çevirerek kapıyı itti. Taş yüzeyin sarsılarak ve paslanmış demir gıcırtıları çıkararak aralanması hepsini hayrete düşürdü. Bir an sonra kapı açılıp iç duvara keskin bir çınlamayla çarptığında kulenin gizemi aydınlığa kavuşmuş oldu.

Yuvarlak odanın tam ortasındaki dev Tre-Taş'ın parlak siyah yüzeyine saplı efsanevi Shannara'nın Kılıcı, karşılarında duruyordu; ucu aşağıya baktığından pırıl pırıl parlayan altın-gümüş bir haça benziyordu. Uzun ucu kulenin demir parmaklıklı pencerelerinden akan güneş ışığında parlıyor, kare şeklindeki taşın ayna gibi parlak yüzeyinden yansıyordu. Efsanevi Kılıç'ı hiçbiri daha önce görmemişti, ama bunun o olduğundan anında emin oldular. Bir süre kapıda hayretler içinde, tüm çabalarından, bitmez tükenmez yürüyüşlerinden, günler ve geceler boyu saklanışlarından sonra, bulmak için her şeyi göze aldıkları eski tılsımın nihayet önlerinde durduğuna inanamadan, hareketsiz kalakaldılar. Shannara'nın Kılıcı onlarındı! Sihirbaz Lord'u alt etmişlerdi. Yüzlerinde gülümseyişlerle taş odaya yavaşça girdiler, yorgunluklarını unutmuşlardı. Uzun zaman sessizce, merakla, şükranla kılıca baktılar. Elleri bir türlü hazineyi saplı olduğu taştan almaya varmıyordu. Kılıç ölümlü eller için fazlasıyla kutsal görünüyordu. Ama Allanon ortalarda yoktu, Shea da kayıptı ve ..

"Flick nerede?" Herkesin aklından geçeni söyleyen Dayel oldu. İlk defa yokluğunun farkına vardılar. Hepsi birbirine bir açıklama beklercesine boş boş baktı, sonra dehşet içinde, pırıldayan kılıca dönen Menion imkânsız bir şeye tanık oldu. Hayretle bakan gözlerinin önünde, koskoca Tre-Taş bloğu ve değerli Kılıç'ı ışığa dönüşüp gözden kaybolmaya başlamıştı. Tüm görüntünün önce dumana ardından sise dönüşerek havaya karışıp kaybolması birkaç saniye bile sürmedi. Beş adam sonunda boş kalan odada boşluğa bakakaldılar. İlk anki şoku atlatan Menion, "Bir tuzak! Üçüncü tuzak!" diye kükredi. Ama arkasında, dev taş yüzey paslı menteşelerini ağırlığıyla gıcırdatarak üstlerine kapanmıştı bile. Dağlı kapıya koştuğunda bu iş çoktan olup bitmişti. Kalbi öfke ve hayal kırıklığıyla delice çarparak yere çöktü kaldı. Diğerleri yerlerinden kıpırdayamadılar, ancak sessiz bir dehşet içinde, yere çöken figürü seyrettiler. Soğuk duvarları acı yenilgileri ve aptallıklarıyla alay eden, zayıf, ama hayal olamayacak bir kahkaha sesi sardı. Karabüyücü Lord'un kalesi olan karanlık ve tenha dağın eteklerinde, Kuzeykarası göğünün kasvetli soğuğu ince gri sis şeritleri halinde asılı

kalmıştı Kafatası Krallığı'nı çevreleyen düzlüklerin altında ve üstünde ölümlüler tarafından aşılamayacak bir engel olan Jilet Dağlan ve Bıçak Sırtı dev, paslı bir testerenin kör dişleri gibi uzanıyordu. Onların arasında Ruhlar Âleminin Lordu'nun ölü dağı, doğa tarafından unutulmuş, mevsimler tarafından ihmal edilmiş, adeta çürümeye terk edilmişti. Ölümün kefeni dağın yüksek zirvelerini sarmış, kötücül ışıltılarını, kin ve nefretle her nasılsa sağ kalmış tek tük hayat ve güzellik örneklerine yöneltmişti. Lanetli bir çağ, Karabüyücü Lord'un Kuzeykarası Krallığı'nda sessizce sırasının gelmesini bekliyordu. Şimdi ölüm zamanıydı, bir zamanlar parlak ve görkemli olan son yaşam kırıntıları da geride sadece doğanın dokunuşunun kabuğunu bırakarak tekrar toprağa gömülüyordu.

Yalnız dağın kafatasının içinde, dayanıklı duvarların ötelerindeki sabit gri gökyüzünden güneş alamayan, çok eski yüzlerce mağara bulunuyordu. Bu mağaralar yılankavi bir şekilde dağın merkezine uzanıyordu. Ruhlar krallığının gri sisinde her şey ölüm ve sessizlikten ibaretti; kasvetli bir hava her yere işleyerek neşenin ve ışığın gömülüşünü, umudun hepten yitişini imliyordu. Gerçi burada bile hareket vardı, ama ölümlülerin hiç bilmediği türden bir hayattı bu. Bu hayatın kaynağı, kuzey yüzü kasvetli gökyüzünün loş ışığına ve krallığın kuzey girişini oluşturan sonsuz ve ürkütücü dağ silsilesine bakan, dağın zirvesindeki devasa tek bir odaydı. Bu, duvarları kayanın içinden bıçak gibi sızan soğuktan nemlenmiş, mağaramsı odada, Karabüyücü Lord'un kapkara yardakçıları koşuşturuyordu. Omurgasız iskeletleriyle iki büklüm, Efendilerinin baskısıyla ezilmiş siyah gövdeleri sessiz odada sürünüyordu. Onların varoluş biçiminde, yürümek dahi selamete ermek sayılırdı. Sadece kendilerini tutsak edene hizmet için var olan beyinsiz hayaletlerdi onlar. Sessizce dolanırlarken bir yandan da müthiş bir ızdırapla sızlanıyorlardı. Odanın ortasında yükselen bir kaidenin üstünde karanlık yüzeyi durgun ve ölümcül bir havuz vardı. Ara sıra, sürünen küçük yaratıklardan biri havuzun yanına gidiyor, merakla ve kaçamak bakışlarla gözlerini kısarak soğuk suyu inceliyor, bir şeyler bekliyordu. Sonra sızlanarak geri dönüp mağaranın gölgelerine karışıyordu. "Efendimiz nerede? Efendimiz nerede?" diye fısıltılı seslerle huzursuzca kıpırdanarak sessiz çığlıklar atıyorlardı. "Gelecek, gelecek, gelecek," diyen cevap nefretle yankılanıyordu.

Sonra hava birdenbire, şiddetle hareketlendi ve âdeta onu tutan mekândan kurtulmak istercesine önce büyük, siyah bir gölgeye, ardından havuzun kenarında yavaşça maddeye dönüştü. Gölgeler birleşip yoğunlaşarak, havada asılı duran, büyük siyah bir pelerine sarınmış Ruhlar Lordu'na dönüştü. Giysinin kolları kabardı, ama içinde kol yoktu ve uzun pelerinin kumaşı sadece yeri örtüyordu. Korkuya kapılan yaratıklar hep bir ağızdan, "Efendimiz, Efendimiz," diye bağırmaya başladılar ve eğilen vücutlarıyla önünde secdeye kapandılar. İçinde yüz olmayan başlık onlara dönüp baktığında, siyahlığın içinde, alınmış öcün tatminiyle yanıp tutuşan kıvılcımları gördüler. Derken Karabüyücü Lord yüzünü onlardan çevirdi ve esrarengiz havuzdaki sulara konsantre olup istediği manzaranın çıkmasını beklerken onları unuttu. Birkaç saniye sonra karanlık kayboldu ve suyun yüzeyinde korkunç Kafatası Taşıyıcısı'nın Allanon'un grubuyla karşılaştığı kazan dairesi belirdi. Karabüyücü Lord'un yeşil bir sisle kaplı kızgın gözleri önce Vadiliye, ardından da çukurdaki alevlerce yutulana dek, iki şekil arasındaki kavgaya baktı. Bu sırada arkasından gelen ani bir ses Ruhlar Lordu'nun hafifçe dönmesine neden oldu. Dağdaki tünellerin birinden çıkıp gelen iki Kafatası Taşıyıcısı onun ilgisini kendilerine yöneltmesini bekliyordu. Henüz onlarla ilgilenmeyecekti, yeniden havuzun sularına döndü. Havuzda kulenin görüntüsü ve Shannara'nın Kılıcı'nın önünde kalakalan kafile belirdi. Karabüyücü Lord kapandaki peynire yanaşan fareler gibi Kılıç'a yaklaşırlarken birkaç saniye onlarla eğlenerek ve duruma hakimiyetinin tadını çıkararak oyalandı. Birkaç saniye sonra, korkulu gözlerinin önünde Shannara'nın Kılıcı'nı yok ettiğinde tuzak harekete geçti ve o kule kapısının çarparak onları sonsuza dek oraya tutsak etmesini izledi. Arkasındaki kanatlı iki uşağı, onun maddesiz vücudundan mağaranın havasına yayılan ürpertici kahkahayı hissedebildiler.

Karabüyücü Lord yüzünü çevirmeden kuzeyi işaret ettiğinde Kafatası Taşıyıcıları tereddüt etmeden harekete geçti. Kendilerinden beklenen şeyi daha söylenmeden biliyorlardı. Paranor'a uçup kahrolası Kılıç'ın tek varisi olan Shannara'nın tutsak oğlunu yok edeceklerdi. Shannara Soyu'nun son üyesinin de öldürülmesi, Kılıç'ın da ellerine geçmesiyle kendi efendilerinden daha güçlü kimse kalmayacaktı. Daha şimdiden değerli kılıç Paranor'dan alınmış, Kafatası Dağı'nın dipsiz mağaralarında gömülüp unutulacağı Kuzeykarası Krallığı'na doğru yola çıkmıştı Karabüyücü Lord

iki uşağının gri gökyüzüne yükselerek güneye doğru süzülüşlerini seyretti. Elf kralı Eventine'in Kılıcı kendi halkı için ele geçirmeye çalışacağından kuşku yoktu. Ama özgür karaların son lideri, ırkların son umudu Eventine başarısız olup onun eline düşecekti. Eventine tutsağı olup, Kılıç eline geçtikten, Shannara Soyu'nun son varisi öldükten ve en kahrolası düşmanı Druid Allanon Paranor'daki kazanda yok edildikten sonra savaş başlamadan bitmiş sayılırdı. Irkların Üçüncü Savaşı'nda yenilgi olmayacaktı. O kazanmıştı.

Pelerininin bir dalgalanışıyla su yeniden karardı, Druid İçkalesi'nin ve tuzağa düşen ölümlülerin görüntüsü kaybolmuştu. Derken hava hareketlenerek kara ruhu içine aldı ve geriye boş odayla, havuzdan başka bir şey kalmadı. Karabüyücü Lord'un yere kapaklanan hizmetkârları onun gittiğinden emin olana kadar odada uzun ve derin bir sessizlik hüküm sürdü. Ardından gölgelerin içinden küçük kara şekilleriyle sürüklenerek suya yanaşıp sefaletlerini durgun suya haykırdılar.

Paranor'un yüksek kulesinde, Druid İçkalesi'nin uzak ve artık erişilemez odasında Culhaven'dan gelen küçük grubun dört sessiz ve yorgun üyesi hüzün içinde hapsoldukları yerde volta atıyordu. Yalnızca Durin yarasının son derece ağrılı olmasından ötürü artık hareket edemez halde bir köşeye çökmuş, kıpırdamadan duruyordu. Balinor parmaklarının ucunda yükselmiş, kalenin yüksek, parmaklıklı penceresinden girip havada yüzen tozlardan süzülerek loş odayı aydınlatan solgun güneş ışıklarını seyrediyordu. Oraya gelip dev, demir sürgülü kapının ardında kapana kısılalı bir saati geçmişti. Kılıç'ı, onunla beraber de bütün zafer umutlarını yitirmişlerdi Önce sabrederek Allanon'un özgürlüklerini kısıtlayan duvarı yıkıp geleceği ve onları kurtaracağı inancıyla beklediler. Hatta kendilerini duyacağını ve sesi izleyerek onları bulacağını ümit ederek adını seslendiler. Menion Flick'in hâlâ kayıp olduğunu ve muhtemelen Paranor'un koridorlarında onları arayarak dolaştığını hatırlattı. Ancak çok geçmeden inançları sarsıldı ve sonunda yitip gitti. Herkes içinden hiçbir kurtuluş şansı olmadığını, cesur Druid ile küçük Vadilinin korkunç Kafatası Taşıyıcısı'na yem olduğunu, Karabüyücü Lord'un galebe çaldığım kabullenmeye zorluyordu kendini.

Menion, bir kez daha, arkadaşı Shea'yı düşünüyor, başına neler geldiğini merak ediyordu. Grup elinden geleni yapmıştı, ama bu ufacık bir insanın hayatını kurtarmaya bile yetmemişti ve şimdi Doğukarası'nın sınır ovalarının yabanında yapayalnız başının çaresine bakmak zorunda kalmış Shea'ya ne olduğu hakkında kimsenin bir fikri yoktu. Shea kayıptı, büyük olasılıkla da ölmüştü. Allanon Kılıç'ı bulduklarında Shea'yı da bulacaklarına inanıyordu; ne var ki, kılıç kaybolmuştu, kayıp varisinden de hiç iz yoktu. Şimdi Allanon da kayıptı, ata ocağı olan Druid Konseyi'nin kazan odasında öldürülmüş -ya da ölmediyse bile, esir alınarak kendilerinin bu kuleye kapatılması gibi zindanda zincire vurulmuştu. Orada çürümeye ya da daha kötüsüne terk edilmişlerdi ve her şey boşa gitmişti. Kaderlerini düşünürken garip bir şekilde gülümsedi, hiç değilse gerçek düşmanları olan kudretli Karabüyücü Lord'la bir kez karşılaşabilmiş, vuruşmuş olsaydı.

Daima tetikte olan Dayel'den aniden bir uyan gelince gözlerini büyük kapıya dikip, öteki taraftan gelen hafif ayak seslerini dinleyerek donakaldılar. Menion yerdeki Leah kılıcını gürültüsüzce kınından çıkardı. Yanındaki dev sınır gözcüsü de kılıcını çoktan eline almıştı. Her biri girişin çevresini sarmak için kapıya doğru sessizce ilerlediler. Yaralı Durin bile acıdan sendelediği halde arkadaşlarına yardım etmek için ayaklanmıştı. Ayak sesleri sahanlığa kadar gelip kesildi. Bir an için etrafa meşum bir sessizlik hakim oldu.

Sonra birdenbire büyük kapı menteşelerinin hafif gıcırtısıyla ağır ağır dönerek açıldı. Ötedeki karanlıktan, saldırmaya hazır arkadaşlarını gördüğünde korkuyla gözleri yuvalarından oynayan Flick Ohmsford belirdi. Kılıçlar ve topuzlar hayretler içindeki adamların onları tutan eli birer mekanik oyuncaklarmışçasına yavaşça indirildi. Ufak tefek Vadili kısmen kendini izleyen uzun kara figürün gölgesinde, isteksizce kulenin loşluğuna ilerledi.

Arkasındaki Allanon'du.

Tek kelime edemeden ona baktılar. Ter ve küle bulanmış Allanon, bir eli Flick'in omzunda olduğu halde aralarına geldi. Tepkilerini görünce gülümsedi.

"Ben iyiyim," diyerek onları temin etti.

Flick Allanon'un kendisini bulmuş olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi kafasını sallayıp duruyordu..

"Onun düştüğünü gördüm..." diye diğerlerine açıklamaya çalıştı.

"Flick, iyiyim ben." Allanon küçük Vadilinin omzuna babacan bir tavırla vurdu.

Balinor, gördüğünün gerçekten yeni bir hayal değil de Allanon olduğuna kani olmak istercesine bir adım yaklaştı.

"Biz sandık ki sen... kayboldun," diyebildi.

Kemikli yüzde o bildik alaycı sırıtış belirmişti.

"Bunun suçlusu kısmen de olsa bu genç arkadaşımız. Kafatası Taşıyıcısı'yla kazan çukuruna düştüğümü gördü ve öldüğümü farz etti. Bilmediği şu ki, çukurun içinde tamircilerin inip çalışabilmeleri için birçok demir basamak vardır. Paranor Druidlerin asırlardır evi olageldiğinden basamaklardan haberdardım. O iblisin beni korkuluğun üzerinden çektiğini hissettiğim zaman onlara uzandım ve biraz aşağıda bir tanesini yakaladım. Flick ise tabii ki, bunu göremedi, ben bağırdığımda da ateşin kükreyişi yüzünden sesimi duyamadı." '· "< M

Pelerinindeki tozları silkelemek için biraz duraksadı.

"Flick odadan kaçabilecek kadar şanslıydı, ama bu kez de tünellerde yolunu kaybetti. Kafatası Taşıyıcısı'yla olan dövüşümden yorgun düşmüştüm ve çukurdan çıkmam epey vaktimi aldı. Flick'i aramaya çıktım ve onu bulup ışığa doğru çektiğimde korkudan neredeyse ölecekti. Sonra sizi aramaya koyulduk. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor -hemen."

"Kılıç...?" diye sordu Hendel sertçe.

"Gitmiş -önceden götürülmüş. Bunu sonra konuşuruz. Burada bir an bile durmamız tehlikeli. Gnomlar Paranor'u savunmak için yedek kuvvetler yollayacaktır, üstelik Karabüyücü Lord sizden kurtulduğuna emin olmak için kanatlı taşıyıcılarını gönderecektir. Shannara'nın Kılıcı hâlâ elinde olduğundan ve sizin Druid İçkalesi'ndeki tutsak olduğunuzu sandığından dikkatini hemen dört karanın işgaline yöneltecektir. Callahorn ve sınır

ülkelerini yeterince hızlı işgal edebilirse, Güneykarası'nın kalan kısmı savaşmadan teslim olacaktır."

"O zaman çok geç kaldık -kaybettik1" dedi Menion acıyla

Allanon anlayışla başını iki yana salladı

"Yenilmedik, sadece atlatıldık, Leah Prensi Şu anda Kara-buyucu Lord kazandığı inancıyla gevşemiştir Belki bundan yararlanabiliriz Umutsuzluğa kapılmamalıyız Şimdi benimle gelin"

Açık kapıdan çabucak çıktılar Kısa sure sonra kule odası yine bomboş kalmıştı.

Küçük Gnom grubu günbatımına dek Shea'yı kuzey yönünde yürüttü Vadili yürüyüş başladığında zaten bitkin haldeydi ve grup neden sonra gecelemek için mola verdiğinde hemen yere yığıldı, Gnomlar daha ayaklarını bağlama ışını bitiremeden de uykuya daldı Tanımadığı nehir boyunca kuzeye doğru ilerledikleri yol onları Kuzeykarası sınırlarındaki yukan Anar ormanının batısındaki dağlık bölgeye getirdi Arazı Rabb Ovalan'nın düzlüğünden eğri büğrü tepeciklere dönüştüğünden yolculuk hissedilir bir biçimde zorlaşmıştı Bir sure sonra grup tırmanışa geçti, büyük tepelikleri atlatmak için de sürekli zikzak çizmeleri gerekiyordu Otlaklarında yaşlı, gölge veren ağaçların hafif bahar meltemiyle nazlı nazlı sallanan dallarıyla güzel bir araziydi Fakat yorgun Vadilinin bunları seyredecek halı yoktu, onu nefes aldırmadan yürütüyorlardı Karanlık çöktüğünde grup tepelik bölgenin derinliklerine iyice dalmıştı ve eğer Shea'nın bölgenin haritasına bir göz atma imkânı olsaydı, Paranor'un hemen doğusunda kamp kurmuş olduklarını öğrenebilirdi Uyku öyle aniden bastırmıştı ki, çimenli toprağa uzandıktan sonrasını hatırlamadı

Çalışkan Gnomlar onu bağlayıp tatsız yemekleri için ateş yaktılar Âdet yerini bulsun diye bir Gnom kamp nöbetçisi olarak, biri de uyuyan esirin başına dikilmişti; yine de kendi topraklarına bu kadar yakınken bu tedbirlere gerek olmadığını düşünüyorlardı. Ne Shea'nın kimliğini, ne de Elftaşları'nın önemini anlamamış da olsa, Gnom liderinin gene de bunların değerli şeyler olduğunu fark edecek kadar aklı vardı. Planı hem genci hem de taşları Paranor'a götürüp durumu üstleriyle görüşmekti. Belki onlar bu

konuda ne yapılacağını bilirlerdi. Şefin tek düşündüğü bu bölgedeki devriye görevini yapmaktı ve bundan ötesi onu ilgilendirmiyordu.

Ateş hazırlandı ve Gnomlar çabucak ekmek ve parçalanmış etten oluşan yemeklerini yediler. Yemek bittikten sonra ateşin etrafında hevesle toplandıklarında, ısrarları üzerine Elftaşlarını çıkaran Gnom liderinin eline merakla baktılar. Kuru sarı yüzleri ateşe daha da eğilerek şefin elindeki, alevlerin kızıllığında parlayan taşlara uzandı. Meraklı adamlardan biri taşlara dokunmak için uzanmıştı ki, âmirinin bir hareketiyle yeniden gölgelere çekildi. Herkes büyülenmiş gözlerle seyrederken Gnom lideri açık avucunda duran taşlara merakla dokunup onları yuvarladı. Sonunda Gnomlar bu işten sıkılınca taşlar kesesine kondu ve şef bu keseyi giysisinin cebine yerleştirdi. Bir şişe bira açıldı ve hem gecenin soğuk havasını kırmak, hem de günün yorgunluğunu ve dertlerini atmak için içmeye koyuldular. Şişe elden ele aktarılıyordu, sarı benizli askerler gecenin geç saatlerine dek şakalaşıp yanan ateşin etrafında oturdular. Nöbetçi bile görevinin gereksiz olduğunu bildiğinden onlara katılmıştı. Neden sonra bira bitmiş, herkes battaniyelerini üstüne çekip ateşin etrafında kıvrılmıştı. Nöbetçi esiri Paranor'a ateşler içinde kıvranırken götürmenin pek de iyi olmayacağını akıl edip bir battaniye alarak uyuyan tutsağın üstüne attı. Bir süre sonra çakır keyif nöbetçinin dışında herkes uyumuş ve tüm kampı sessizlik bürümüştü.

Shea'nın uykusu ikide bir Flick ve Menion'la Culhaven'a, ardından da Paranor'a varmak için yaptıkları korkunç yolculuğa dair kâbuslarla bölünüyordu. Bataklık Hayaleti'yle karşılaşmalarını, onun bedenine değen o sümüksü kavrayışının, ölümcül bataklık suyunun soğuk dalgalarının bacağım yalamasının korkusunu tekrar tekrar yaşıyordu. Üçü Kara Meşeler'de ayrı düştüklerinde yaşadığı dehşete tekrar kapıldı, ancak bu kez koca ormanda yapayalnızdı ve hiçbir çıkış yolu olmadığım biliyordu. Ölene kadar orada dolanıp durabilirdi. Avlanan kurtların tüyler ürpertici ulumalarını duyuyor, dev ağaçların labirentinde çılgınca koşmaya çalışıyordu. Bir an sonra bu sahne kayboldu, grup şimdi Wolfsktaag Dağları'nın ortasındaki şehrin harabelerindeydi. Ötedeki ormanda pusuya yatmış olan tehlikeden habersiz, harabelerdeki metal sütunlara hayranlıkla bakıyorlardı. Tehlikeyi sadece Shea görmüştü, ancak diğerlerini uyarmak için ağzını açtığında konuşamadığını fark etti. Dev bir yaratığın saklandığı

yerden, tehlikeden habersiz kurbanları avlamak için sürünerek yaklaştığını gördü, ama onları uyaramıyordu. Az sonra olacaklardan habersiz görünüyorlardı ve siyah kıllı canavar onlara saldırdı. Derken Shea ırmakta hızla akan suların ortasında buldu kendini; soluk almak için boş yere başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyor, deli gibi çırpınıyordu. Ama sürekli batıyor ve boğulmakta olduğunu anlıyordu. Umutsuzca karşı koymaya çalıştıkça daha da dibe batıyordu.

Derken ansızın uyandı ve söken şafağın soluk ışıklarına baktı; elleri ayakları hem soğuğun hem de bağlanan deri kayışların etkisiyle uyuşmuştu. Endişe içinde ateşin sönen közlerine ve derin uykularında hareketsiz yatan Gnomlara bir göz attı. Loş ışıkta tepeler öylesine sessizdi ki, Vadili kendi nefes nefese soluğunu duyabiliyordu. Kampın diğer yanındaki sık bir çalılığın yanında nöbetçinin küçük bedeninin gölgesi çimenlerin üzerine düşmüştü. Şafağın sisinde bedeninin görüntüsü öyle silikti ki, Shea uzun süre onu çalılıklardan ayırt edebilmekte güçlük çekti. Shea sessiz kampa tekrar göz attı ve uykusunu açmak için gözlerini ovuşturarak etrafı kolaçan etti. Kendisini bağlayan kayışı gevşetip uyuyan Gnomlardan kaçıp kurtulmak umuduyla uzun süre didindi, ama sonunda bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Zira deri kayış gevşemeyecek kadar sıkı bağlanmıştı, koparmaya da gücü yetmezdi. Umutsuzca sağa sola baktı ve sonunun geldiğini düşündü; Gnomlar Paranor'a varır varmaz onu Kafatası Taşıyıcılarına teslim edip işini bitireceklerdi.

Derken bir ses duydu. Açıklığın ötesindeki karanlıktan gelen çok zayıf bir hışırtıydı bu, fakat başka birşeyler duymak için kulak kesilmesine neden oldu. Elf gözleri aceleyle kampı ve Gnomları taradı, hiçbir değişiklik yoktu. Çalının kenarındaki muhafızı tekrar seçebilmesi biraz zaman aldı, ama adam da yerinden kıpırdamamıştı. Ardından devasa siyah bir gölge çalının arkasından sıyrıldı ve nöbetçiyi çekip gözden kaybetti. Shea inanamadan gözlerini kırpıştırarak baktı, ama yanılmış olamazdı. Bir saniye önce nöbetçinin durduğu yer şimdi bomboştu. Shea başka şeyler olmasını beklerken uzunca bir süre geçti. Artık güneş doğuyordu. Gecenin son izleri de hızla silinmekte ve sabah güneşinin altın sarısı çeperleri doğudaki tepelerin ardında belirmekteydi.

Sol tarafından usul bir ses duydu ve derhal döndü. Küçük bir ağaç grubunun arkasından genç Shea'nın ömründe hiç görmediği kadar garip bir manzara çıktı. Gölgeli Vadi'deki kimsenin karşılaşmadığı derecede tuhaf, baştan aşağı parlak kırmızı renkte giysilere bürünmüş bir adamdı bu. Bu giysi Shea'ya önce Menion'un bir zamanlar giydiği kırmızı avcı kıyafetini hatırlattı, ama gelenin Menion olmadığı, hiçbir yönden de ona benzemediği her halinden belli oluyordu. Cüssesi, yürüyüşü, tavırları, kısaca her şeyi farklıydı. Loş ışıkta vücut hatları belli olmuyordu. Bir elinde kısa bir avcı bıçağı, diğerinde de garip, sivri bir nesne vardı. Daha yüzüne bakma fırsatı bulamadan kırmızı şekil yavaşça yanına süründü, sonra da arkasına geçti. Avcı bıçağıyla yavaşça ve kolaylıkla Shea'yı bağlayan deri kayışları kesip tutsağı serbest bıraktı. Sonra diğer eli gözünün önüne geldi ve Shea adamın sol elinin yerinde sivri bir demir olduğunu görünce gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Sesini çıkarma," dedi adam kulağına. "Hiç düşünmeden, etrafa bakınmadan sol taraftaki ağaçlığa git ve orada bekle. Haydi, acele et!"

Shea soru sormadan söyleneni yaptı. Kurtarıcısının yüzünü bile görmeden, kaba sesinden ve kopuk elinden lafının dinlenmesi gerektiğini anlayabiliyordu. Sessizce, yere yakın durarak, kampın dışındaki ağaçların arasına koştu. Orada durduğunda arkasına baktı ve kırmızılı şeklin bir şey arayarak Gnomların arasında dolandığını görünce şaşırdı. Güneş yükselmişti, yabancının Gnom liderinin üzerine eğilen bedeni rahatlıkla seçiliyordu. Yabancı, eldivenli elini şefin giysisine sokup bir süre arandı ve içindeki değerli Elftaşlarıyla birlikte deri keseyi bulup çıkardı. El keseyle birlikte bir süre hareketsiz kaldığı sırada Gnom lideri uyandı, bir eliyle yabancının bileğini kavrarken diğeriyle hırsızın işini tek bir darbeyle bitireceği kılıcını aradı. Ama Shea'nın kurtarıcısı hazırlıksız yakalanmayacak kadar hızlıydı. Elinin yerine takılı olan uzun sivri demirle kılıcın vuruşunu karşıladı ve ardından tek bir hareketle şefin boğazını kesti. Yabancı ayağa kalkıp cansız bedenden uzaklaşırken çarpışmanın gürültüsüyle tüm kamp ayaklanmıştı. Gnomlar kalkmış, ellerinde kılıçlarla işgalcinin peşine düşmüşlerdi. Kırmızılı kurtarıcı dönüp çarpışmak zorunda kaldı, elinde kısa bir bıçakla on iki saldırganla yüzleşti.

Shea adamın sonunun geldiğinden emin, ona yardım etmek için ağaçların arkasından çıkmaya hazırlandı. Ancak yabancı şaşırtıcı bir biçimde Gnom avcıların ilk saldırısını savuşturmuş, üstüne üstlük ikisini de ölümcül yaralarla yere indirmişti. Gnomlar ikinci kez saldırdıklarında keskin bir çığlık atarak kampın diğer yanındaki gölgelerin arasından, dev bir sopa taşıyan büyük, siyah bir şekil ortaya çıktı. Siyah şekil doğruca şaşkın haldeki Gnomların arasına tarif edilemez bir öfkeyle daldı ve topuzunun güçlü darbeleriyle onları yaprak gibi savurdu. Bir dakika geçmeden bütün Gnomlar yerde hareketsiz yatıyordu. Shea ağaçların kenarından hayret dolu gözlerle, devasa şeklin kurtarıcısı kırmızılı adama sadık bir köpeğin efendisine takdir bekleyerek yaklaşmasını andıran bir tarzda yürüyüşünü izledi. Yabancı, deve alçak sesle kısaca bir şeyler söyledi, ardından yoldaşı Gnomlarla ilgilenmek için geride kalırken Shea'ya yaklaştı.

"Sanırım bitti," dedi kırmızılı adam sağlam elindeki deri keseyle Vadilinin yanına gelirken.

Shea velinimetinin kimliğinden hâlâ emin olamayarak bir süre adamın yüzünü inceledi. Adamın şişinerek yürümesine bakan Shea'nın, onun kibirli, kendine sarsılmaz bir güven besleyen iyi bir savaşçı olduğundan şüphesi yoktu. Güneş yanığı yıpranmış yüzü, dudağının üstündeki ince ve düzgün bıyığı dışında tamamen tıraşlıydı. Yüzü yaşını belli etmeyen cinstendi, ne yaşlı ne de genç gösteriyordu, ama orta yaşlı olmalıydı. Yine de hareketleri onun genç olduğunu düşündürüyordu ve bir kırk yıl daha yaşayamayacağını ancak çatlamış derisi ve derin gözleri ele veriyordu. Şafak ışığının sisinde bundan emin olmak zorsa da, koyu renk saçlarına birkaç tel ak düşmüş gibiydi. Yüzü geniş ve hatları belirgindi, özellikle de geniş, dost canlısı ağzı. Yakışıklı, güven verici bir yüz tipiydi bu, ama Shea bunun adamın gerçek kişiliğini örten bir maske olduğunu sezmişti. Yabancı huzursuz Vadilinin karşısında kaygısızca duruyor, gülümseyerek Shea'nın tepkisini bekliyordu.

"Size teşekkür etmek isterim," diye geveledi Shea. "şayet siz olmasaydınız sonum gelmişti..."

"Pekiyi, pekiyi. İnsanları kurtarmak aslî vazifemiz değil, ama bu şeytanlar seni zevk için öldürebilirdi. Güneykaralıyım. Uzun zamandır oraya

uğramadım, ama ne de olsa orası benim yurdum. Belli ki, sen de oradansın. Belki de dağlı halklardan? Tabii ki, Elf kanı da var sende..."

Aniden sustu ve bir an Shea adamın onun kim olduğunu bilmekle kalmayıp ne olduğunu da bildiğini ve yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu düşündü. Hatta Gnomların yanındaki deve dönüp Kafatası Taşıyıcısı olup olmadığına bakma gereksinimi bile duydu.

"Kimsin sen, dostum ve nerelisin?" diye sordu yabancı birdenbire.

Shea ismini ve Gölgeli Vadi'den geldiğini söyledi. Bir ırmakta güneye giderken kayığının alabora olup akıntıyla sürüklendiğini ve Gnom kafilesi tarafından ırmağın kenarında baygın bulunduğunu anlattı. Uydurduğu hikâye adamın inanabileceği kadar gerçeğe yakındı; Shea da henüz onları tanımıyor ve tüm gerçeği anlatacak kadar güvenmiyordu. Gnomların onu tutsak etmeye karar verdiklerini söyleyerek hikâyesini bitirdi. Adam elindeki deri keseyle oynarken dudaklarında muzip bir gülümseyişle uzun uzun ona baktı.

"Gerçi bana bütün gerçeği anlattığını sanmıyorum." Hafifçe güldü. "Ama seni suçlayamam. Ben de senin yerinde olsam aynını yapardım. Daha sonra gerçeği konuşacak zamanımız olur, nasılsa. Adım Paramon Creel."

Shea adamın uzattığı eli sıktı. Yabancının kavrayışı çelik gibiydi; Vadili gayrı ihtiyari yüzünü buruşturdu. Adam gülümseyerek elini gevşetti ve arkalarındaki koyu tenli devi işaret etti.

"Yoldaşım Keltset. İki yıldır beraberiz ve ondan iyisine rastlamadım. Bir de biraz konuşkan olsaydı. Keltset sağır ve dilsizdir de."

"O nedir?" diye sordu Shea, açıklıkta ağır ağır dolanan dev şekli merakla süzerek.

"Sen kesinlikle dünyanın bu yöresine yabancısın." Diğeri neşeyle kahkaha attı. "Keltset bir Kaya Trolüdür. Halkı onu dışlayana kadar yurdu Charnal Dağları'ydı. Bu nankör dünyada ikimiz de dışlanmışız, ama hayat böyle, sanırım. Seçme şansımız yok."

"Bir Kaya Trolü," diye tekrarladı Shea hayretle. "Daha önce hiç onlardan görmemiştim. Hayvani, vahşi yaratıklar olduğunu sanıyordum. Peki nasıl oldu da...?"

"Sözlerine dikkat et, dostum," diye sertçe uyardı yabancı. "Keltset bu tarz konuşmaları sevmez ve bu nedenle seni çiğneyecek kadar hassastır. Senden benden farklı ve çirkin bir yaratık olduğu için böyle düşünüyorsun ve onun tehlikeli olup olmadığını merak ediyorsun. Ben sana onun bir Kaya Trolü olduğunu söylüyorum ve sen onun insandan çok hayvan olduğuna hepten inanıyorsun. Hayat tecrübenin ve eğitiminin azlığından, sanırım. Geçen birkaç yıl boyunca benimle beraber gezmeliydin sen, o zaman dostça bir gülümsemenin ardında bile bir diş gösterme olduğunu öğrenirdin!"

Dev Kaya Trolü Keltset ganimet toplamak için yerdeki Gnomların üstünü ararken Shea onu daha iyi inceledi. Keltset üstündeki dizlerine inen pantolonu ve yeşil bir kemerle bağlanmış tuniği içinde temelde insan görünümlüydü. Boynunda ve bileklerinde koruyucu metal halkalar vardı. İnsandan farklı görünen asıl özelliği, tüm bedenini kaplayan, pişmiş, ama daha kararmamış eti andıran, ağaç kabuğu rengindeki teniydi. Koyu renk yüzü, çukurdaki gözleri ve kalın kaslarıyla sıradan bir yüzdü. Serçe parmağı olmayan, neredeyse Vadilinin bileği kalınlığındaki üçer parmağa sahip elleri dışındaki özellikleri insana benziyordu.

"Bana pek de evcilmiş gibi görünmüyor," diye açıkladı Shea alçak sesle.

"Al işte! Temeli olmayan aceleci bir yargının tipik örneği. Keltset ilk bakışta akıllı ve medeni bir yaratığa benzemediğinden onu hayvan olarak damgalıyorsun. Evlat, inan bana o da senin benim kadar hassas bir adam. Doğukarası'nda Elf olmak ne kadar normalse, Kuzeykarası'nda bir Trol olmak da o kadar normaldir. Burada asıl yabancı olan seninle beniz."

Shea adamın geniş, güven veren yüzüne, doğal, rahat gülümseyişine dikkatle baktı ve içgüdüsel olarak ona güven duydu. Bu ikili oradan geçerken başına geleni görüp ona yardıma koşmaktan öte amaçlar besliyor olmalıydı. Gnom kampını kurnazca kuşatmış, hepsini acımasızca öldürmüşlerdi. Kaya Trolü ne kadar tehlikeli görününürse görünsün, Shea adamın ondan iki kat tehlikeli olduğuna emindi.

"Bu konuyu sen tabii ki benden daha iyi bilirsin," diye kabullendi Shea, sözcükleri dikkatle seçerek. "Güneykaralı olup, oranın dışına da pek çıkmadığımdan, buradaki hayattan pek haberim yok. Hayatımı her ikinize de borçluyum, Keltset'e de minnettarım."·' ' "t

Hayat dolu yabancı bu şükran ifadesine neşeyle gülümsedi, belli ki, bu beklenmedik iltifat hoşuna gitmişti.

"Söyledim ya; teşekküre gerek yok," diye yanıtladı. "Keltset işini bitirene kadar gel de yanıma otur. Seni buraya getiren nedenler hakkında biraz daha konuşmalıyız. Malum, bu yöreler çok tehlikelidir, hele de yalnız başına dolaşıyorsan."

En yakın ağaca yürüdü, ağacın ince gövdesine sırtını yaslayarak bitkince yere çöktü. Elftaşlarının bulunduğu deri keseyi sağlam olan elinde tutuyordu ve Shea bu konuyu açmak için uygun zamanın henüz gelmediğini düşündü. Adamın bunların ona ait olup olmadığını sormasını ve böylece de taşlarını alıp Paranor'a doğru yola çıkabilmeyi ümit etti. Grubundaki arkadaşları şimdi ya Ejderha Dişi'nin doğusunda ya da Paranor'un yakınlarında onu arıyor olmalıydı.

"Keltset neden Gnomların üstünü arıyor?" diye sordu genç adam bir anlık bir sessizliğin ardından.

"Nereden geldiklerini ya da nereye gittiklerini gösteren bir işaret olabilir. Şu an işimize yarayacak yiyecekleri de. Hatta kim bilir, belki de değerli şeyleri...?"

Birden susarak sorgulayan bakışlarla yüzünü Shea'ya çevirdi, elindeki keseyi Shea'nın gözünün önünde ağzı sulanmış bir hayvanın önünde yem tutar gibi sallıyordu. Shea zorlukla yutkundu, adam taşların ona ait olduğunu ta baştan beri biliyor olmalıydı. Derhal birşeyler yapmazsa kendini ele verecekti.

"Onlar bana ait. Keseyle taşlar benim."

"Gerçekten öyle mi?" Panamon Creel genç adama kurt gibi sırıtarak baktı. "Kesenin üstünde ismini göremiyorum, nereden buldun bunları?"

"Babam vermişti," diye bir yalan uydurdu Shea çabucak. "Yıllardır bende, onları her yere taşırım -uğur getiriyorlar. Gnomlar beni tutsak aldıklarında üzerimi aradılar ve keseyle taşları aldılar. Ama benim onlar." '*·*

Kırmızılı kurtarıcı hafifçe gülümseyerek keseyi açtı, çengelli elinde tutarak taşlan diğer eline döktü. Işığa tutup mavi pırıltılarına hayranlıkla baktı. Sonra kaşlarını şüpheyle kaldırarak Shea'ya döndü.

"Son söylediğin doğrudur belki, ama onları çalmış da olabilirsin. Uğur taşı olarak sağda solda taşınmayacak kadar değerli görünüyorlar. Sanırım, senin gerçek sahipleri olduğuna inanana kadar onlar bende kalacak."

"Ama gitmek zorundayım -arkadaşlarıma buluşmam gerekiyor," diye kekeledi Shea dehşetle. "Sen emin olana kadar bekleyemem!"

Panamon Creel yavaşça ayağa kalktı ve keseyi ve içindekileri cebine yerleştirirken ona gülümsedi.

"Bu sorun değil. Bana nerede olacağını söyle yeter, hikâyenin doğruluğunu kontrol edince taşlan sana getiririm. Birkaç ay sonra Güneykarası'nda olacağım zaten."

Shea kontrolünü tamamen yitirip öfkeyle ayağa fırladı.

"Sen aşağılık hırsızın, haydutun birisin!" diye patladı, diğerini omuzlarından tutup sarsarak.

Panamon Creel birden bir kahkaha patlattı, uzun süre karnını tutarak güldü, sonunda kendini toparladığında da inanamayarak başını iki yana salladı. Shea bu suçlamanın adama böylesine komik gelmesine bir anlam veremeyerek hayretle bakakaldı. Kaya Trolü bile kahkahaları duymuş ve ifadesiz yüzünü bir ara onlara çevirmişti.

"Shea, aklındakileri doğrudan söyleyen adamları severim doğrusu," dedi yabancı hâlâ kesik kesik gülerken. "Kimse seni anlayışsız olmakla suçlayamaz! <

Öfkeli Vadili bir an çıkışacak oldu, ama karma karışık olmuş aklına durumun gerçekleri dank edince kendini tuttu. Bu iki yabancı Kuzeykarası'nm bu bölgesinde ne yapıyor olabilirdi? Onu kurtarma zahmetine ne diye katlansınlardı ki? Küçük Gnom grubunun tutsağı olduğunu nasıl anlamışlardı? Shea gerçeği bir anda kavradı; gerçek o denli aşikârdı ki, gözünden kaçmıştı.

"Panamon Creel, sevgili kurtarıcım!" diye alay etti acı acı. "Yanıtımı eğlenceli bulman çok doğal elbette ki. Sen ve arkadaşın aynen söylediğim gibisiniz. Hırsızlar, soyguncular, eşkiyalar! Ta başından beri tek derdiniz taşlardı! Nasıl bu kadar aşağılık...?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, ufaklık!" Kırmızılı yabancı demir çengelini tehditkâr bir şekilde uzatarak önüne atıldı. Geniş yüzü öfkeyle dolmuş, koyu renk gözleri hırsla kıvılcımlanırken, bıyığının altındaki sabit gülümseyiş birden kaybolmuştu. "Hakkımızda düşündüklerini iyisi mi kendine sakla. Şu yaşıma geldim, kimse bana bir şey vermedi! Hal böyleyken kimsenin de benden bir şey almasına izin vermem!"

Shea kendini kollayarak geriledi, sağı solu belli olmayan bu ikiliye karşı sınırlarını aptalca aştığı için dehşete düşmüştü Şüphesiz, asıl amaçlan Gnomlardan taşları almaktı, onu kurtarmak değil. Panamon Creel aptal yerine konacak biri değildi ve oyunun bu aşamasında sivri dili Vadilinin hayatına mâl olabilirdi. Uzun boylu hırsız, korkan tutsağa uzun uzun baktı, ardından bir adım geriledi, gerilen sinirleri yatışmış, önceki munis havası geri gelmiş, gülümsüyordu.

"Keltset ve ben bunu neden inkâr edelim ki?" Birkaç adım atıp Shea'ya yeniden yaklaştı. "Biz servet avcılarıyız. Kafasını ve kurnazlığını kullanarak geçinen kişileriz -yine de diğer insanlardan bir farkımız yok, yani yöntemlerimiz ve belki de ikiyüzlülüğe karşı antipatimiz dışında! Şu ya da bu şekilde, zaten herkes hırsızdır ve biz sadece durumundan utanmayan dürüst hırsızlarız."

"Bu kampa nasıl rastladınız?" diye sordu Shea çekinerek, bu değişken mizaçlı adamı daha fazla öfkelendirmekten korkuyordu.

"Ateşe dün gece, günbatımında rastladık," diye cevap verdi diğeri rahat bir tavırla, tüm düşmanlık izleri kaybolmuştu. "Yakından bakmak için açıklığın aşağısına indim ve üç mavi taşla oynayan küçük sarı adamlan gördüm. Teslim edilmek üzere paketlenmiş olan seni de gördüm tabii. Böylece Keltset'i de çağırarak bir taşla iki kuş vurmayı düşündüm -eh, işte görüyorsun ya, kendim gibi bir Güneykaralıyı bu şeytanların eline düşmüş görmek hoşuma gitmedi, derken yalan söylemiyordum."

Shea özgür olduğuna memnun, başını salladı, ama Gnomların elinde olduğundan daha iyi bir durumda olduğuna emin değildi.

"Endişelenmeyi bırak, dostum." Panamon Creel dile getirilemeyen korkuyu tahmin etmişti. "Sana zarar vermek niyetinde değiliz. Sadece taşları

istiyoruz -iyi para ederler, biz de bu parayı kullanabiliriz. İstediğin zaman geldiğin yere dönmekte serbestsin."

Aniden döndü ve yere serilmiş Gnomlardan topladığı silah, elbise ve değerli eşyaları bir yığın haline getirmiş, itaatkârca bekleyen Keltset'e doğru yürüdü. Normalde iri olan adam Trolün yanında cüce gibi kalıyordu. Trol koyu, ağaç kabuğunu andıran teniyle kırmızılı ortağını gölgeleyen bir ağaca benziyordu. İkisi kısa bir süre konuştu, Panamon dev arkadaşına alçak sesle birşeyler söylüyor, öteki iri kafasını sallayıp işaret diliyle karşılık veriyordu. Eşya yığınına yaklaştılar, Panamon birçok eşyayı lüzumsuz bularak bir kenara attı. Shea, ne yapması gerektiğini bilemeden bir an onları izledi. Taşlan kaybetmişti ve onlar olmayınca bu vahşi topraklarda tamamen savunmasızdı Arkadaşlarını, ona destek olacak, taşlan geri almasına yardım edecek yegâne insanları da Ejderha Dişi'nde kaybetmişti. O kadar yol kat etmişti ki, geri dönmek düşünülemezdi artık. Grubun diğer üyelerinin geleceği kendisine bağlıydı ve ne kadar tehlikeli olursa olsun, asla Flick ve Menion'u yüz üstü bırakmayacaktı.

Panamon Creel omzunun üstünden Vadilinin ayrılıp ayrılmamak konusunda karar verip vermediğini anlamak istercesine baktı ve genç adamın hâlâ bıraktığı yerde durduğunu görünce yakışıklı yüzünde şaşkınlık izleri belirdi.

"Ne bekliyorsun?"

Shea ne yapacağından emin olmadığını belirtircesine başını ağır ağır iki yana salladı. Uzun boylu hırsız ona bir süre daha baktı ve gülümseyerek elini salladı.

"Gel de birşeyler ye, Shea," diye davet etti onu. "Güneykarası'na dönmeden önce sana hiç değilse yemek verebiliriz."

On beş dakika sonra üçü bir kamp ateşinin etrafına kurulmuş, dumanın üstünde tatlı tatlı pişen eti seyrediyorlardı. Sessiz Keltset Vadilinin yanında derin gözlerini tüten ete dikmiş, küçük ateşin karşısında ellerini çocuk gibi kavuşturarak bağdaş kurmuştu. Shea'nın içinde bu dev, tuhaf yaratığa uzanıp kabuğumsu tenine dokunmak için güçlükle zaptedebildiği bir dürtü vardı. Trolün hatlan bu kadar yakından bakıldığında bile tarif edilemez derecede ifadesizdi. Et pişerken hiç kıpırdamamış, asırlar boyunca değişmeden olduğu yerde duran bir kaya gibi yerinde kalmıştı. Panamon

Creel bir ara Shea'ya göz attığında onun dev yaratığı süzdüğünü fark etti. Gülümseyip sağlam eliyle Vadilinin omzuna vurdu.

"Isırmaz, merak etme -karnı doyurulduğu sürece! Sana hep söylüyorum, ama dinlemiyorsun. Gençlik işte -çılgınsın, aklın bir karış havada ve ihtiyarlara ayıracak zamanın yok. Keltset aynı senin benim gibi, sadece daha büyük ve daha suskun, ki ben de bu işi yaparken ortağımın böyle olmasından hoşlanırım. İşini çalıştığım ortakların hepsinden iyi yapıyor ve çok da fazla ortağım olmadığını söyleyebilirim."

"Senin her dediğini yapıyor, galiba?" diye sordu Shea kısaca.

Panamon, "Evet, elbette," diye cevapladı hemen, diğerinin soluk yüzüne iyice yaklaşıp demir çengelini vurgulamak için hızla kaldırarak. "Ama beni yanlış anlama, evlat, çünkü onun bir hayvan olduğunu söylemiyorum. Gerektiğinde kendi de düşünebilir Ama kimse onun yüzüne bile bakmazken ben onun dostu oldum! O benim hayatım boyunca gördüğüm en güçlü canlı. İstese anında beni ezip suyumu çıkarır. Ama ne oldu, biliyor musun? Onu yendim ve o şimdi benim peşimden ayrılmıyor!"

Panamon diğerinin tepkisini ölçmek için durakladı ve Vadilinin ürkmüş ve inanmaz bakışlarını görünce gözleri keyifle irileşti. Yarattığı etkiye neşeyle ve abartılı bir şekilde dizini döverek güldü.

"Onu ona gösterdiğim dostane tavırlarımla yendim, gücümle değil1 Ona saygı gösterdim, eşitim gibi davrandım ve bu ucuz bedel karşılığında onun sadakatim kazandım. Hah, seni şaşırttım mı?"

Kendi kötü esprisine hâlâ katıla katıla gülerek ateşin üzerinden et parçaları alıp sessiz Trole uzattı. Trol de birkaç parça alıp hızla çiğnemeye koyuldu. Shea kendisine teklif edildiğinde bir iki parça et aldı ve o an açlıktan neredeyse ölmekte olduğunu fark etti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu bile, lezzetli eti oburca dişledi. Panamon Creel muzipçe başını sallayıp kendine et almadan önce Vadiliye bir parça daha ikram etti. Shea onlarla ilgili bir soru daha sormaya cesaret edene kadar dakikalar boyunca, sessizce yediler.

"Sizin... soyguncu olmaya karar vermenize neden olan neydi?" diye sordu Shea ihtiyatı elden bırakmadan.

Panamon Creel ona döndü, kaşları şaşkınlıktan yay gibi kalkmıştı.

"Sen bu sebeplerle ne diye ilgileniyorsun ki? Niyetin hayat hikâyemizi mi yazmak?" Çok çabuk sinirlendiğini fark ederek kendini toparladı ve sustu. "Gizlemeye gerek yok, Shea, doğru dürüst yaşamayı hiç beceremedim, normal işleri hiç kıvıramadım. .Haşarı bir çocuktum, macerayı ve açık havayı seviyordum, işten nefret ederdim. Sonra elimi bir kazada kaybedince iş bulmam daha da güç hale geldi. O sıralar Güneykarası'nın iç kısımlarındaydım, Talhan'da yaşıyordum. Başımı küçük bir derde soktum ve devamı geldi. Sonra, tek bildiğim, soygun yaparak hayatımı kazanmak üzere dört karayı gezmeye başladığım. İşin ilginç yanı, baktım ki, bu işlere elim yatkın, bırakamadım. Hoşuma gitti. İşte böylece, buradayım ve zengin olmasam da, gençliğimin ya da en azından orta yaşımın baharında mutluyum."

"Geri dönmeyi düşündüğün olmuyor mu hiç?" diye Üsteledi Shea, adamın doğruyu söylediğine pek inanamıyordu. "Hiçbir yuva ve...?"

"Lütfen, fazla duygusallaşmayalım, dostum!" diye kükredi diğeri kahkahalar arasından. "Böyle devam edersen yorgun, ihtiyar dizlerimin üstüne çöküp gözyaşlarına boğulacağım."

Öyle gürültülü bir kahkaha nöbetine tutuldu ki, sessiz Trol bile yemeğine dönmeden önce bir ara kafasını çevirip baktı. Shea'nın yüzü kırılan gururu yüzünden kıpkırmızı olmuştu, utanç ve kızgınlık içinde etini çiğnemeye verdi kendini. Kahkahalar sonunda yatışınca Panamon birkaç lokma yemek attı ağzına, ve zorlukla yutabildi. Sonra ısrar olmadığı halde, hikâyesini daha alçak sesle aktarmaya devam etti.

"Keltset'in hikâyesi farklı, bunu belirteyim. Benim bu hayatı seçmek için sebebim yoktu, ama onun her türlü sebebi vardı. Doğuştan sağır ve dilsizdi ve Troller kusurlu insanları sevmezler. Onlar için alay konusuydu, sanıyorum. Böylelikle onun hayatını zorlaştırdılar, neye canlan sıkılsa acısını Keltset'ten çıkarır oldular. Bütün ağır şakalar ona yapılırdı, ama o başka kimi kimsesi olmadığından cevap vermezdi. Zamanla büyüdü, öyle büyüdü ki, ondan korkmaya başladılar. Sonra bir gece, canını yaktılar, gitsin ya da ölsün diye. Ama umdukları gibi olmadı. Onun çok üzerine gittiler, o da karşılık verip üç kişiyi öldürdü. Sonuç olarak köyden sürüldü ve sürgün

edilmiş biri de hiçbir yerde kabul görmez. Bu nedenle, boş boş dolanırken bana rastladı."

Hafifçe gülümseyerek, son birkaç lokmayı hızla yemekte olan iri, sakin yüzü inceledi.

"Yine de ne yaptığımızı biliyor ve sanırım bunun dürüst bir iş olmadığını tahmin ediyor. Ama kötü muamele görmüş bir çocuk gibi çevresine küskün. Ayrıca bulunduğumuz bu bölgede sadece Gnomlar ve Cüceler var -bir Trolün ezeli düşmanları. Kuzeykarası'ndan uzak duruyoruz, güneye de nadiren iniyoruz. İşte böyle geçinip gidiyoruz."

Yeniden etini yemeye koyuldu, dalgın dalgın çiğniyor, bir ayağıyla da ateşi karıştırıyordu. Kıvılcımlar küçük sağanaklar halinde yükseliyor, toza dönüşüp kayboluyordu. Shea bir şey söylemeden kendi yemeğini bitirdi. Elftaşlarını geri alabilmek için ne yapması gerektiğini merak ediyordu, grubun diğer üyelerinin şu anda nerede olduklarını bir bilebilseydi. Bir süre sonra yemek sona erdi, kırmızılı hırsız aniden ayağa kalktı ve çizmesiyle hızlı bir tekme atarak ateşin közlerini dağıttı. Dev Kaya Trolü de onunla birlikte kalktı ve Shea Panamon Creel'in Keltset'e taşıması için verdiği çantaya birkaç silah ve küçük mücevheri yerleştirmesini seyretti. Panamon Creel daha sonra küçük tutsağına döndü ve hafifçe başını salladı.

"Seni tanımak ilginçti, Shea, bol şanslar diliyorum. Bu deri kesedeki mücevherlere baktıkça seni hatırlayacağım. Maalesef onları kurtaramadın, ama hayatını kurtardın -daha doğrusu ben kurtardım. Taşların bu hizmetimin karşılığı olduğunu düşün. Belki böylece onları kaybetmek sana fazla dokunmaz. Eğer birkaç gün içinde Güneykarası'nda güvenliğe kavuşmak istiyorsan şimdi harekete geçsen iyi olur. Varfleet şehri hemen güneybatıda, orada yardım bulabilirsin. Kırlardan git, yeter."

Oradan ayrılmak üzere döndü, Keltset'e işaret etti ve daha birkaç adım atmamıştı ki, arkasına bir göz attı. Vadili yerinden kıpırdamamış, hipnotize olmuş gibi giden adamların arkasından bakıyordu. Panamon Creel yüzünü buruşturdu ve biraz daha uzaklaştı, sonra öfke içinde durdu ve geri döndü, ötekinin hâlâ bıraktığı yerde hareketsiz durduğunu biliyordu.

"Senin derdin ne?" diye öfkeyle sordu. "Sakın şimdi bizi İzleyip taşlan geri almaya ilişkin aptalca düşünceler beslediğini söyleme. Böyle olursa, çok

güzel bir ilişki bozulur, çünkü kulaklarını kesmek zorunda kalırım -belki de daha kötüsü! Şimdi kaybol, git buradan!"

"O taşların ne anlama geldiğini bilmiyorsun!" diye bağırdı Shea umutsuzluk içinde.

"Sanırım biliyorum," diye cevap geldi hemen. "Onlar bizim bir süre fakir hırsızlardan öte birşeyler olacağımız anlamına geliyor. Epeyi bir süre için dilenmeyeceğiz ya da çalmak zorunda kalmayacağız, demek bu. Para demek, Shea."

Shea, değerli Elftaşlarını almaktan başka bir şey düşünmeksizin umutsuzca iki soyguncunun ardından koştu. Panamon Creel hayretler içinde onun yaklaşmasını seyretti. Vadilinin taşları almak için onlara saldırmaya cesaret edecek kadar çıldırdığına emindi. Hayatı boyunca böylesine inatçı biriyle karşılaşmamıştı. Adamın hayatını bağışlamış ve özgürlüğünü vermişti, ama bunlar onu tatmin etmemişe benziyordu. Shea iki uzun boylu adama birkaç metre kala nefes nefese durdu ve bir anda yolun sonuna geldiği fikri beyninde şimşek gibi çaktı. Sabırları tükenmişti ve şimdi hiç düşünmeden ondan kurtulacaklardı.

"Size daha önce gerçeği anlatmadım," diyebildi sonunda. "Yapamadım... gerçeğin tümünü ben kendim de bilmiyorum ki. Ama taşlar çok önemli -sadece ben değil, tüm karaların halkları için. Hatta senin için bile, Panamon."

Soyguncu ona şaşkın ve güvensiz gözlerle baktı, gülümsemesi kaybolmuştu, ama bakışında hâlâ öfke yoktu. Bir şey söylemeden Vadilinin sözlerine devam etmesini bekledi.

"Bana inanman gerek!" diye bağırdı Shea hararetle. "Bu işte düşündüğünden fazlası var."

"Sen böyle düşünüyor gibi görünüyorsun, burası kesin," diye kabullendi öteki. Dirseğinin dibinde duran Keltset'e baktı ve Shea'nın tuhaf davranışına omuz silkti. Kaya Trolü Shea'ya bir hamle yaptı ve Vadili sindi, ama Panamon Creel elini kaldırarak dev ortağını durdurdu.

"Bak, bana sadece bir iyilik yap," diye yalvardı Shea zaman kazanmak için "Beni de yanında kuzeye, Paranor'a götür."

"Aklını kaçırmışsın sen!" diye bağırdı hırsız, bu teklif onu hayrete düşürmüştü. "Hangi akla hizmet o karanlık kaleye gitmek istiyorsun ki? Hiç de dost canlısı bir yer değildir orası. Orada beş dakika bile sağ kalamazsın! Evine dön, evlat. Güneykarası'na git ve beni rahat bırak."

Shea, "Paranor'a gitmek zorundayım," diye ısrar etti hemen. "Gnomlar beni esir aldığında oraya gitmekteydim. Orada arkadaşlarım var, beni arayan arkadaşlarım. Paranor'a gidip onlara katılmalıyım."

"Paranor tehlikeli bir yerdir, benim bile karşılaşmaya korktuğum Kuzeykarası yaratıkları kaynıyor orada." Panamon öfkeyle konuşuyordu "Ayrıca orada arkadaşların varsa, muhtemelen Keltset ile beni tuzağa düşürüp taşları almak istiyorsun Niyetin bu, değil mi? Şimdiden unut bunu. Tavsiyemi dinle ve hâlâ fırsatın varken güneye dön "

"Korkuyorsun, değil mi?" diye bağırdı Shea öfkeyle. "Paranor'dan ve arkadaşlarımdan korkuyorsun. Cesaretin yok..."

Kırmızılı hırsız öfkeyle patlayacak gibi olduğundan Shea sustu. Korkaklıkla suçladığı hırsız kıpkırmızı kesilmişti. Bir süre hareketsiz kaldı, tüm bedeni öfkeyle titriyor, çakmak çakmak gözlerle Vadiliye bakıyordu, Shea durumunu koruyarak bir hamle daha yaptı.

"Eğer beni yanına almayacaksan -sadece Paranor'a kadar-o zaman ben de yalnız başıma gider, şansımı denerim," dedi. Bir süre tepkilerini bekleyip devam etti: "Tek istediğim beni Paranor sınırına götürmeniz. Fazlasını istemeyeceğim; sizi tuzağa düşürmeyeceğim."

Panamon Creel yine hayretle başını salladı, öfkesi geçmişti ve yüzünü Vadiliden dev Kala Trolüne çevirirken gergin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynaşıyordu. Hafifçe omuz silkti ve başını eğerek teklifi kabul etti.

"Biz ne diye endişelenelim ki?" diye mırıldandı alaylı alaylı. "Söz konusu olan senin kellen. Gel bakalım, Shea."

VI

Üç garip yoldaş öğlene dek dağlık bölgelerden kuzeye ilerlediler ve ancak birkaç dakika dinlenmek ve birşeyler atıştırmak için durdular. Arazinin bir alçalıp bir yükselen engebeli yapısı yürüyüş boyunca aynı kalmıştı. Yolculuk aşın derecede zor olmuştu. Güçlü Keltset bile dik yürümesini sağlayacak bir zemin bulamadığından, diğerleri gibi tırmanmak zorunda kalmıştı. Toprak yalnız şekilsiz değil, aynı zamanda da ürkütücü bir görünüşe sahipti. Tepeler çimenlerle kaplıydı ve tek tük çalılıklar ve ağaçlıklar görülüyordu, fakat yolculara huzursuzluk veren vahşi ıssız bir havası vardı. Çimenlerin sapları kırbaç kadar sert-ve uzundu, yolcuların paçalarına çarptıkça canlarını yakıyordu. Ağır çizmelerin altında ezildikten sonra hemen eski yerlerine yaylanıyorlardı. Dağınık ağaçlar eğri büğrüydü, küçük yaprakları vardı ve sanki doğanın üvey çocukları gibi, kavruk, kendi hallerine bırakılmış izlenimi uyandırıyorlardı. Ortada ne bir hayvan, ne bir kuş vardı ve şafaktan beri tek bir canlı bile görmemişlerdi.

Yine de aralarında konuşma eksik değildi. Hatta Shea'nın Panamon Creel'in kendi sesinden sıkılıp birkaç dakika susmasını dilediği zamanlar bile olmuştu. Uzun boylu hırsız sürekli

konuşuyordu, zaman zaman kendi kendine bile. Akla gelebilecek her şeyden, hakkında hiçbir bilgisi olmadığı belli olan konulardan bile bahsediyordu. Titizlikle uzak durduğu tek konu Shea'ydı. Vadiliye bütün vahşi serüvenlerini çekinmeden anlatabileceği bir meslektaşı, bir silah arkadaşı gibi davranıyordu. Ama Shea'nın geçmişini ima etmekten özenle kaçınıyordu, Elftaşlarına ve yolculuğun amacına da hiç değinmiyordu. Belli ki, durumu halletmenin en doğru yolunun Shea'yı çabucak Paranor'a götürüp yola devam etmek olduğunu düşünüyordu. Shea'nın, kendisine rastlamasalardı o ikisinin nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki kendileri de nereye gideceklerinden emin değildi. Shea, hırsız daldan dala atlayarak konuşurken dikkatle dinliyor, arada bir uygun gördükçe ya da diğeri sordukça kendi yorumlarını da araya sıkıştırıyordu. Ama asıl düşündüğü yolculuk ve taşlan geri alabilmenin en iyi yolunun ne olacağıydı. Hem hırsızlar, hem de o bunu deneyeceğini içten içe seziyordu. Tek sorun hangi yöntemi deneyeceğiydi. Shea, kurnaz Panamon Creel'in onunla eğleneceğinden, ipi taşları ne şekilde geri almayı planladığını

öğrenene kadar gevşeteceğinden, sonra da ilmiği boynuna geçireceğinden emindi.

Yürüyüp konuşurlarken, Shea arada bir sessiz Kaya Trolüne bakıp ifadesiz yüzünün altında nasıl bir kişilik yattığını anlamaya çalışıyordu. Panamon Trolün dışlanmış biri, arkadaşlığını kanıtladığı için de onunla dost olduğunu anlatmıştı. İlk bakışta bu doğru gibi görünüyordu, ama Trolde Vadiliyi onun gerçekten bir sürgün olup olmadığı konusunda kuşkulandıran bir hal vardı. Trolün yürüyüşünde bariz bir gurur edası vardı, başı ve vücudu dimdikti. Asla konuşmuyordu, görünüşe göre gerçekten de sağır ve dilsizdi. Ama derin gözlerinden Panamon'un belirttiğinden öte bir zekâ yansıyordu. Shea, Panamon Creel'in tıpkı Allanon gibi gerçekleri tamamıyla anlatmadığını seziyordu. Ama Druidin aksine, kurnaz hırsız muhtemelen bir yalancıydı ve genç adam onun söylediği her şeye inanmaması gerektiğini hissetti. Ya yalan söylediğinden ya da kendisi de bilmediğinden, Panamon'un anlattıklarının Keltset'in geçmişini aydınlatmadığından emindi. Hem hayatını kurtarıp, hem de soğukkanlılıkla değerli taşlarını çalan kırmızılı maceraperestin basit bir hayduttan öte olduğuna da bir o kadar emindi.

Öğle yemeğini çabucak bitirdiler. Keltset yemek takımlarını toplarken, Panamon Shea'ya dağlık bölgenin kuzey sınırındaki Janisson Geçidi'ne fazla bir yol kalmadığını anlattı. Bu geçitten sonra batıya yönelip Streleheim Ovaları'nı geçerek Paranor'a varacaklardı. Orada yollan ayrılacaktı, hırsız bunu vurgulayarak belirtti; Shea arkadaşlarıyla buluşabilecek ya da Druid Içkalesi'ne gidebilecek, neyi uygun görürse öyle yapacaktı. Vadili başını sallayarak onayladı. Diğerinin sesindeki sert, gergin tonu fark etmişti; adamlar onun taşlan almak için harekete geçmesinin yakın olduğunun farkındaydı. Shea sesini çıkarmadı, önüne yem attıklarının bilincinde olduğunu da belli etmedi ve yola devam ettiler. Üçlü tepelerin arasından kıvrılarak ötede beliren alçak dağlara yöneldi. Shea solunda, uzakta duran dağların korkunç Ejderha Dişi'nin bir uzantısı olduğuna emindi, ama düşündüğü gibi çıkmadı. Burası tamamen farklı bir yerdi. Şimdi Kuzeykarası'na çok yakındılar ve Vadili için geri dönüş yoktu.

Panamon Creel yine sonu gelmeyen maceralarından birini anlatmaya koyulmuştu. Tuhaf bir şekilde Keltset'ten çok az bahsediyordu. Shea, Panamon Creel'in Keltset hakkında iddia ettiği kadar çok şey bilmediğini

fark etti, Kaya Trolünün kendisi için olduğu kadar yoldaşı için de bir muamma olduğunu anlıyordu artık. Hem, gerçekten Panamon Creel'in dediği gibi iki yıl boyunca birlikte hırsızlık etmiş olsalardı, adının hikâyelerde daha fazla geçiyor olması gerekirdi. Dahası, Shea ilk başta trolün köpek gibi Panamon Creel'in peşinden ayrılmadığını sanırken artık onun Panamon Creel'le beraber yolculuk yapmak için bambaşka sebepleri olabileceğini düşünüyordu. Shea bu sonuca Panamon Creel'i dinleyerek değil, Keltset'i inceleyerek varmıştı. Keltset'in mağrur ve uzak hali onu büyülemişti. Shea onun ne olduğunu tam olarak bilemese de, dışlanarak sürgüne yollanmış, nefret edilen bir hilkat garibesi olmadığına artık emindi.

Fazlasıyla sıcak bir gündü ve Shea terlemeye başlamıştı. Arazi iyice engebeli bir hal almıştı; inatçı, kıvrılan tepeleri aşmak zahmetli ve yavaş ilerleyen bir işti. Panamon Creel dur durak bilmeden konuşuyor, Shea'yla eski bir ahbabıymış gibi gülüşüp şakalaşıyordu. Dört karayı da anlatıyordu; hepsini dolaşmış, halklarını ve yaşam tarzlarını öğrenmişti. Shea onun Doğukarası ve Elf halkı hakkında biraz sığ olduğunu düşündü, ama bunu karıştırmanın akıllıca olmayacağını tahmin ederek üstelemedi. Panamon'un gezilerinde tanıdığı kadınlarla yaşadığı serüvenleri çaresiz dinledi. Bir keresinde Panamon bir kralın kızını kurtarmış ve ona âşık olmuştu, sonra da babası aralarına girmiş ve kızını alıp uzak diyarlara götürmüştü. Vadili çok acımış gibi iç geçirdi, adam o güne dek kızı arayıp durduğunu itiraf ederken içinden kıs kıs gülüyordu. Shea Panamon'un onu bulmasını ve kızın onu bu hayattan vazgeçirmesini ümit ettiğini söyledi. Bunu söylediğinde Panamon ona baktı ve yüzünü inceledi, sonra susarak meseleyi kafasında evirip çevirmeye koyuldu.

Janisson Geçidi'ne iki saat sonra vardılar. Geçit iki dağ silsilesinin birleştiği yerde oluşmuştu, ferah, kolay aşılır bir geçitti. Ötedeki geniş düz araziye açılıyordu. Güneyden uzanan büyük dağ silsilesi kule gibi yükselen Ejderha Dişi'nin bir uzantısıydı, ama kuzey kısmı Shea'ya yabancıydı. Dev Kaya Trollerinin yurdu olan Charnal Dağları'nın kuzeylerine düştüğünü biliyordu ve bu ikinci bölüm güney uzantısı olabilirdi. Bu ıssız ve nispeten keşfedilmemiş zirveler, yüzyıllar boyunca sadece vahşi ve savaşçı Trol kolonilerinin yerleştiği dev bir alandı. Kaya Trolleri türlerinin en irileriyse

de, Kuzeykarası'nın bu bölümünde yaşayan pek çok başka Trol türü vardı. Shea, Keltset bu halktan biriyse, bu halk Güneykaralılar'ın sandığından daha zeki olmalı, diye düşündü. Kendi hemşehrilerinin onlarla aynı dünyada yaşayan başka bir ırk hakkında bu kadar yanılmaları ona garip geldi. Küçüklüğünde okuduğu ders kitapları bile Trolleri cahil ve vahşi bir ırk olarak tanımlıyordu.

Geniş geçide girmeden önce, Panamon durmalarını işaret etti ve kendisi yüksek yamaçlara ilerleyerek çevreyi şöyle bir kolaçan etti. Sonra Keltset'e bölgeyi tarayarak güvenli olup olmadığına bakmasını emretti. Dev Trol çabucak yola koyuldu ve kısa bir süre sonra tepelerin ve kayaların arasında gözden yitti. Panamon Shea'ya oturup beklemesini önerdi. Kibirli kibirli gülümsüyor, Shea'nın arkadaşlarının kuracağı herhangi bir tuzağı düşünerek Keltset'i önden yollamak önlemini almakla ne kadar akıllı olduğunu düşündüğünü belli ediyordu. Shea'nın tek başına bir tehdit oluşturmadığından emin olduğundan onu yanında tutuyor, ama arkadaşlarının başına dert olacak kadar güçlü olabileceğini düşünüyordu. Arkadaşının dönmesini beklerken, eşkiyalık yaşamının o meşhur, tüyleri diken diken eden maceralarından birini anlatmaya koyuldu yine. Shea bu hikâyeyi de diğerleri gibi inandırıcılıktan uzak ve fazlasıyla abartılı buldu. Panamon bu hikâyeleri yüzlerce kez anlatmayı, dinleyenlerin dinlemeyi sevdiğinden daha çok seviyor gibiydi. Shea sessizce dinlemeye katlandı, ilgili görünmeye de çalıştı. Artık Paranor sınırlarına çok yaklaşmış olmalıydılar ve oraya varır varmaz kendi başına kalacaktı. Böyle bir yerde sağ kalmak istiyorsa, hemen arkadaşlarını bulması gerekecekti. Karabüyücü Lord ve avcıları bıkmak usanmak bilmeden onun izini süreceklerdi ve Allanon ile arkadaşlarını bulamadan yakalanırsa öleceği kesindi. Ama belki de Shea'nın arkadaşları Kılıç'ı ve Druid İçkalesi'ni çoktan ele geçirmişlerdi. Belki de zafer çoktan kazanılmıştı.

Keltset birden geçitte belirdi ve yaklaşmalarını işaret etti. Yanına çabucak vardılar ve üçü yola hep birlikte devam ettiler. Janisson Geçidi'nde pusuya yatmış birilerini saklayacak, pek kuytu bir yer yoktu ve burada başlarına bir bela gelmeyeceği açıktı. Birkaç parça kaya ve tepecik vardı, ama hiçbiri arkasına bir iki adamdan fazlasının sığacağı büyüklükte değildi. Geçit oldukça uzundu ve üç yolcunun sonuna varması bir saati buldu. Fakat kolay bir yürüyüştü ve zaman çabuk geçti. Kuzey girişine vardıklarında, kuzeye

uzanan düzlükleri ve ötesinde batıya uzanan dağ kütlesini görebiliyorlardı. Yolcular geçitten çıkıp dağların ve ormanların bir at nalı gibi çevrelediği düzlüğe yürüdüler. Kuru toprak seyrek, ince ve yeşil çimenlerden oluşan bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Shea'nın ancak diz boyuna varan bodur çalılar vardı. Görünüşe bakılırsa burası ilkbaharda bile fazla yeşermiyordu ve Paranor'un ötesindeki karalarda fazla hayat yoktu.

Panamon batıya yöneldiğinde Shea hedeflerine az kaldığını anladı. Saldırı ihtimaline karşı dağlardan ve ormanlardan birkaç yüz metre uzak durarak ilerliyorlardı. Vadili kırmızılı liderlerine Paranor'un ne yöne düştüğünü sorunca, öteki kurnazca gülümsedi ve sadece oraya yaklaşmakta oldukları cevabım verdi. Listelemesinin anlamı yoktu ve genç adam kendini, beriki davetsiz misafirinin yola kendi başına devam etmesinin zamanı geldiğine kanaat getirene kadar muallakta kalmaya hazırladı. Shea başını ötelerinde uzanan düzlüğe çevirdiğinde arazinin uçsuz bucaksızlığına şaşırdı ve hayranlık duydu. Bu dünya ona yabancıydı ve hayatını kaybetmekten haklı olarak korktuğu halde, hiçbir güzelliği kaçırmamaya kararlıydı. Bu Flick'le hep bir gün yapmayı tasarladıkları yolculuktu ve sonunda ölüm ve yenilgi bile olsa, ona kalan zamanda her şeyi görecekti.

Öğle vakti yaklaştığında üçü de ter içinde kalmıştı, açık düzlüklerdeki kızgın güneş sabırlarını taşırmak üzereydi. Keltset diğerlerinden biraz uzakta yürüyordu. Sıcak, beyaz güneş ışığında kaba yüzü ifadesiz, gözleri karanlık ve sertti. Panamon konuşmayı bırakmıştı, tek derdi yürüyüşü tamamlayıp artık gereksiz bir yük olarak görmeye başladığı Shea'dan kurtulmaktı. Shea yorgundu ve ağrılar içindeydi; zaten az olan enerjisi iki günlük yolculukla iyiden iyiye tükenmişti. Yakıcı güneşin altındaki, gölgeden yoksun açık alanda parlak ışığa karşı gözlerini kısarak ilerliyorlardı. Güneş batı ufkuna yaklaştıkça araziyi seçmek daha da güçleşmişti. Paranor'a varmak için işi Panamon'un yeteneklerine bırakarak ufku gözlemekten vazgeçti. Yolcular, sağ taraflarında kuzeye uzanan dağ kütlesinin sonuna yaklaşıyorlardı ve dağların bittiği yerde ovalar sonsuz bir genişliğe açılıyormuş gibi görünüyordu. Ovalar o kadar uçsuz bucaksızdı ki, Shea gökyüzünün yerle birleştiği ufuk çizgisini görebiliyordu. Bunların Streleheim Ovaları olup olmadığını sorduğunda, Panamon hemen cevap vermedi, ancak biraz düşündükten sonra başını evet anlamında salladı.

Bulundukları nokta ve Panamon Creel'in Shea'ya dair dile getirilmeyen planları hakkında başka bir şey söylenmedi. At nalı şeklindeki vadiden çıkıp Streleheim Ovaları'nın kuzey ve batı yönünde uzanan genişliğinin doğusuna yöneldiler. Sol taraflarında ormana paralel düşen arazi şaşırtıcı bir şekilde tepelikti. Bu değişiklik vadiden bakıldığında anlaşılmıyordu, ancak çok yaklaşıldığında belli oluyordu. Küçük ağaçlar ve çalılıklar bile vardı... bir de başka bir şey, yabancı olan başka bir şey. Her üçü de aynı anda o şeyi fark ettiler. Panamon aniden durmalarını söyledi ve gözlerini kısarak ötelere baktı. Shea da bir elini gözlerine siper ederek etrafa baktığında toprağa yerleştirilmiş tuhaf direkler gördü ve her yönde, birkaç yüz metrede bir, renkli kumaş parçaları ve parlayan metal ya da camlardan oluşan yığınlar vardı. Kumaşların ve pılı pırtının arasında hareket eden küçük siyah şekiller zar zor seçiliyordu. Sonunda Panamon o yöne doğru bağırdı. Onları hayrete düşürerek, kuzgun karısı kanatlar çırpıldı ve kara nesneler aniden koca akbabalara dönüşürken dört bir yana dağılan leş hayvanlarından korkunç çığlıklar yükseldi. Dev Keltset birkaç metre ilerleyip dikkatle ileriye bakarken Panamon ve Shea hayretten dillerini yutmuş bir halde baktılar. Bir saniye sonra Keltset geri dönüp pür dikkat kendine bakan yoldaşına keskin bir işaret yaptı. Kırmızılı hırsız ciddiyetle başını salladı.

"Savaş gibi bir şey olmuş," diye açıkladı ters ters. "Oradakiler ölmüş adamlar!"

Üçlü korkunç savaş sahnesine yaklaştı. Aniden ölülerin arasında arkadaşlarının da olabileceğinden korkan Shea isteksizce yürüdü. Yakından bakılınca yığınların mızraklar ve savaş bayrakları olduğu anlaşıldı. Parlak ışıklar ise kimi kaçan askerlerce atılmış, kimi ölülerin elinde hâlâ sıkılmış duran kılıçların ve bıçakların parıltılarıydı. Kumaş kümeleri güneş ışığında hareketsiz, kavrulan bedenlere dönüştü. Shea'nın burun deliklerine ilk kez giren ölüm kokusu midesini kaldırdı, kulaklarına insan leşlerinin üstünde dolaşan sineklerin vızıltılan ilişti. Panamon ona bakarak ağırbaşlılıkla gülümsedi, Vadilinin ölüme daha önce tanık olmadığım biliyordu ve bu ona unutamayacağı bir ders olacaktı.

Shea içinde yükselen bulantıyla mücadele ederek savaş alanını gezen ikilinin peşine takıldı. Yüzlerce beden hareketsiz yatıyordu. Hiçbir yerde hareket yoktu, hepsi de ölüydü. Cesetlerin sağa sola gelişigüzel dağılmış ve

belirli bir noktada toplanmamış olduğunu gören Shea, bunun uzun, acıklı, ölümüne, kıran kırana bir savaş olduğu sonucunu çıkardı. Gnom işaretlerini hemen tanıyıverdi, eğri büğrü san vücutları kolayca ayırt edilebiliyordu. Ama karşılarındaki gücün Elf savaşçıları olduğunu anlaması için bir araya toplanmış birkaç şekli yakından incelemesi gerekti.

Bundan sonra ne yapacağına emin olamayan Panamon, katledilen adamların ortasında kalakalmıştı. Shea da kâh bu ölünün, kâh bir diğerinin yüzüne, Gnomdan Elfe, açık yaralardan sızan kanla kaplı toprağa çeviriyordu gözlerini. O an ölümün ne demek olduğunu gerçekten anladı ve korktu. Bu işte hiçbir macera duygusu, amaç ya da seçim yoktu; insanın midesini bulandıran bir tiksinti ve şoktan başka hiçbir şey. Bu adamlar belki de uğruna savaştıkları şeyi bile bilmeden, aptalca bir nedenden ölüp gitmişlerdi. Hiçbir şey böyle korkunç bir kıyıma değmezdi -hiçbir şey.

Keltset'in ani bir hareketi Shea'yı kendine getirdi ve Trolün yerden yansı kırılmış bir direği kaldırıp kana bulanmış flamaya baktığını gördü. Keltset çok heyecanlanmış görünüyor, Paranor'a el kol işaretleri yapıyordu. Beriki sertçe kaşlarım çatıp yanındaki cesetlerin yüzlerini incelemeye başladı. Keltset endişeyle etrafına bakındı; sonunda gözleri orada büyüleyici bir şey görmüşçesine Shea'nın yüzüne sabitlendi. Sonra Panamon geldi, o da şaşırtıcı derecede endişeli görünüyordu.

"Başımız fena halde dertte, dostum Shea," dedi ciddi bir ses tonuyla; ellerini beline koymuş dimdik duruyordu. "Bu flama Ellessedil'in Elf Kraliyet Soyu'nun bayrağı -Eventine'ın kişisel sancağı. Gerçi onu ölülerin arasında bulamadım, yine de bu beni rahatlatmıyor. Elf Kralı'na bir şey olmuşsa, inanılmaz boyutlarda bir savaş çıkabilir. Taş üstünde taş bırakmayacak kadar büyük bir savaş!"

Shea korkuyla, "Eventine!" diye ünledi. "O Paranor'un kuzey sınırlarını koruyordu, şayet..."

Birden kendini tuttu, kendini ele verdiğinden korkmuştu, ama Panamon Creel hâlâ konuşmaktaydı ve görünüşe bakılırsa duymamıştı.

"Hiçbir anlamı yok -Gnomlarla Elflerin burada, hiçliğin ortasında çarpışmalarının. Eventine'ı yurdundan bu kadar uzaklara sürükleyen ne

olabilir ki? Savaşmalarının bir sebebi olması lazım. Anlayamadığım..." Düşüncesini askıya alarak durup dik dik Shea'ya baktı.

"Az önce ne dedin sen? Eventine'la ilgili olarak?"

"H-hiç," diye kekeledi Vadili. "Demedim..."

Uzun boylu hırsız talihsiz Vadilinin yakasına yapışıp onu kendine doğru çekti.

"Cinlik yapmaya kalkışma, küçük adam!" Kızgın, kıpkırmızı yüzü kocamandı, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Her şeyi biliyorsun -şimdi konuş. Ta baştan beri taşlar ve Gnomların seni esir almaya tenezzül etme sebepleri hakkında anlattıklarından çok daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyordum zaten. Oyun oynama sıran geçti. Öt bakalım1"

Fakat Shea'nın kendisi bile cevabının ne olacağını asla öğrenemeyecekti. Ayaklan yerden kesilmiş, güçlü hırsızın elinde çırpınırken, devasa, siyah bir gölge düştü üzerlerine, ardından kanat çırpışları duyuldu. Devasa yaratık gökyüzünden, iri siyah gövdesini onlardan birkaç metre ötedeki savaş alanına ihtişamlı bir şekilde indirdi. Shea o tanıdık ölüm korkusunun damarlarındaki kanı dondurduğunu hissetti. Hâlâ öfkeli, ama bu yaratığın aniden ortaya çıkışıyla aynı zamanda da şaşırmış olan Panamon Creel, Shea'yı yere bıraktı ve bu tuhaf misafirle yüzleşmek için yüzünü çevirdi. Shea korkudan sinirleri uyuşmuş, dizleri titrer bir halde, güçlükle ayakta duruyordu, cesaretinin son kırıntıları da silinmişti. Bu yaratık Karabüyücü Lord'un dehşet verici Kafatası Taşıyıcılarından biriydi. Kaçacak zamanı kalmamıştı, sonunda onu bulmuşlardı. , Yaratığın kırmızı, zalim gözleri bir kenarda hareketsiz duran dev Trolün üzerinden çabucak geçti, bir an kırmızılı hırsızın üzerinde, sonunda da Vadilide durdu, yakıp içine işleyerek, dağınık düşüncelerini araştırarak. Her ne kadar Panamon Creel bu kanatlı canavarın ortaya çıkışına şaşırmışsa da, hiç korkmamıştı. Al basmış yüzüne ağır ağır yayılmakta olan şeytani gülümseyişiyle habis yaratığın tam karşısına geçip bir kolunu uyarı mahiyetinde sallamaya başladı.

"Nasıl bir yaratık olursan ol, ama uzak dur," diye uyardı, "Benim işim bu adamla ve..."

Yakıcı gözler ona nefretle baktığında Panamon Creel sözüne devam edemedi, şaşkınlıkla kara yaratığa bakakaldı.

"Kılıç nerede, ölümlü?" Ses tehditkardı. "Varlığını algılayabiliyorum. Ver onu bana!"

Panamon Creel hiçbir şey anlamadan bir süre yaratığa, ardından Shea'nın korku dolu yüzüne baktı. O an ilk defa, bu korkunç yaratığın bilmediği bir nedenle Vadilinin düşmanı olduğunu anladı. Durum tehlikeliydi.

"Boşuna inkâr etmeyin! Sizlerden birinde olduğunu biliyorum ve onu almalıyım. Benimle savaşmaya yeltenmeyin, savaşı kaybettiniz. Kıhç'ın son varisi çoktan ele geçti ve yok edildi. Kılıcı bana vermek zorundasınız!"

Panamon Creel ilk kez söyleyecek söz bulamadı. Yaratığın ne dediğine dair hiçbir fikri yoktu, ama ona bunu açıklamaya çalışmanın boşuna olacağını anlamıştı. Kanatlı canavar onları yok etmeye zaten kararlıydı, şu an açıklama yapmanın zamanı değildi. Sol elini kaldırdı ve küçük bıyığının kenarını öldürücü çengeliyle kaşıdı. Cesurca gülümseyip dev arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Her ikisi de içgüdüsel olarak bunun ölümüne bir dövüş olacağını biliyordu.

"Aptallık etmeyin, ölümlüler!" Emir daha çok bir ıslığı andırıyordu. "Sizinle bir işim yok -sadece Kılıç'ı istiyorum. Sizi kolaylıkla yok edebilirim -gün ışığında bile.

Aniden Shea'nın içine bir ümit ışığı doldu. Allanon bir defasında Kafatası Taşıyıcılarının güçlerinin gündoğumuyla birlikte azaldığını söylemişti. Belki güneş ışığında yenilmez değillerdi. Belki iki tecrübeli savaşçı hırsızın ona karşı şansları olurdu. Ancak ölümlü olmayan, sadece ölü bir ruhun hayaleti, fiziksel bir forma bürünmüş ölümsüz bir hortlak olan bir şeyi yok etmeyi nasıl ümit edebilirlerdi ki? Bir süre kimse kıpırdamadı; ardından yaratık ileriye doğru ani bir adım attı. Panamon Creel kılıcını sağlam olan sağ eliyle kınından yıldırım gibi çekip yere çömeldi. Aynı anda Keltset de birkaç adım ilerledi, hareketsiz bir heykelden bir savaş makinesine dönüşmesi bir an bile almamıştı, kaslı kollarından biriyle topuzunu tutuyordu. Kafatası Taşıyıcısı duraksadı, bakışları yaklaşan Trole odaklanmış, ona ilk defa alıcı gözüyle bakıyordu. Sonra gözleri hayretle irileşti.

"Keltset!" diye bağırdı.

Kafatası Taşıyıcısı'nın dilsiz devi nereden tanıdığını düşünecek için bir saniyeleri bile olmadı, zira dev Trol korkunç bir hızla saldırdı. Topuzu havada bir kavis çizdi ve çatırdayarak Kafatası Taşıyıcısı'nın göğsüne indi. Panamon da sıçradı, çengeli ve kılıcıyla yaratığa darbeler indirdi. Ama Kuzeyli yaratık öyle kolay lokma değildi. Pençeli elinin tek bir darbesiyle silahlan ve adamı yana savurdu. Yanan gözleri tütmeye başladı ve sersemleyen hırsıza kırmızı bir ışın fırlattı. Hırsız hızla yana çekildi ve yıldırım sadece ceketini karartarak onu yalayıp geçti ve yine yere düşürdü. Saldırgan ikinci bir hamle yapamadan Keltset tepesine bindi, ikisi yerde boğuşurken kanatlı canavarın dev görüntüsü Keltset'inkinin yanında cüce gibi kalmıştı. Panamon hâlâ dizlerinin üstünde duruyor, sersemleyen başını sallayarak kendini toparlamaya çalışıyordu. Birşeyler yapması gerektiğini fark eden Shea yerdeki hırsıza koştu ve koluna yapıştı.

"Taşlar!" diye yalvardı. "Taşları bana verirsen yardım edebilirim!"

Hırpalanmış yüz bir an ona baktı, kızgınlık gözlerine yine yayılmıştı.

"Kes sesini ve karışma!" diye patladı Vadiliyi iterek. Sendeleyerek ayağa kalktı. "Dolap çevirmenin sırası değil. Olduğun yerde kıpırdamadan dur!"

Düşen kılıcını alarak dev arkadaşının yardımına koştu ve Kafatası Taşıyıcısı'na vurmaya çalıştı, ama ıskaladı. Uzun bir süre üçü savaş alanının üstünde, Gnomların ve Elflerin cesetlerini çiğneyip boğuşarak yuvarlandılar. Panamon diğerleri kadar güçlü değildi, ama çevik ve son derece dayanıklıydı, Kuzeykarası yaratığı yıldırımlarını yolladıkça sağa sola sekerek kendini kurtarıyordu. Keltset'in inanılmaz kuvveti ise Kuzeykaralı yaratığın insanüstü gücüne bile denk gelebiliyordu, hatta şeytani yaratık umudunu yitirmeye başlamıştı. Kaba Trol teni yıldırımlarla kararmış ve bir sürü yerde yanmıştı, ama dev bunlara sadece omuz silkip mücadeleye devam ediyordu. Shea yardım etmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama kuvvet ve cüsse bakımından onlann yanında cüce gibi kalırdı, üstelik silahları yetersiz, hatta gülünçtü. Ama taşları alabilmiş olsaydı...

Sonunda iki ölümlü, ruhlar âleminin yaratığının saldırıları karşısında yorulmaya başladılar. Darbeleri kalıcı bir etki yaratmıyordu ve salt insan gücünün saldırganı alt edemeyeceğini yavaş yavaş kavrıyorlardı. Dövüşü

kaybediyorlardı. Cesur Keltset aniden sendeledi ve bir dizinin üstüne yığıldı. Kuzeykaralı yaratık anında saldırarak savunmasız Trolü boynundan beline kadar pençeli eliyle çizdi ve onu sırt üstü yere düşürdü. Panamon öfkeyle bir nara atarak ruhlar âleminin yaratığına vurdu, ama darbeleri savuşturuldu, üstelik o hızla kendi kendini savunmasız bırakmıştı. Karabüyücü Lord'un elçisi şiddetle vurdu, bir kolunun darbesiyle adamı yere yıkarken kısılan gözlerinden çıkan yıldırımlarla adamın göğsünü öyle bir güçle yaktı ki, adam acıdan bayıldı. Kafatası Taşıyıcısı tam onun işini bitirecekti ki, diğerinin düştüğü tehlikeyi görünce kendi korkusunu unutan Shea saldırganın korunmasız kafasına bir mızrak fırlattı. Pençeli eller yüzünü korumakta çok geç kalmıştı ve canavar kızgınlıkla çırpınarak kendini toparlamaya çalıştı. Panamon yerde hâlâ hareketsiz yatıyordu; ama dayanıklı olan Keltset tekrar ayağa kalkmış ve kıvranmakta olan yaratığın kafasını güçlü kollarıyla mengene gibi sıkmaya başlamıştı.

Ölümcül canavar kendini kurtarmadan önce harekete geçecek sadece birkaç saniyeleri kalmıştı. Shea Panamon Creel'in yanına koştu ve bağırarak ona kalkmasını söyledi. Hırpalanmış adam zorlukla cevap verebildi ve hemen yere düştü. Shea yalvararak, onu sarsarak ayıltmaya çalışıyor, taşları vermesini istiyordu. Şimdi ancak taşlar iş görebilirdi! Tek kurtuluş şansları taşlardı! Shea iki savaşçıya baktı ve Keltset'in kollarının gevşediğini görünce dehşete kapıldı. Şeytani yaratık birkaç saniye içinde serbest kalacak ve hepsinin işi bitecekti. Tam böyle düşünürken Panamon kana bulanmış eliyle keseyi avucuna sıkıştırdı. Taşlar tekrar ondaydı artık.

Yerdeki hırsızdan bir sıçrayışta uzaklaşan küçük Vadili kesenin iplerini koparırcasına açıp taşları avucuna boşalttı. Bu sırada Kafatası Taşıyıcısı Keltset'in kollarından kurtulmuş, savaşı bitirmek üzere dönmüştü. Shea vahşi bir çığlık atarak taşlan saldırgana doğru tuttu, taşların garip gücünün ona yardım etmesi için dua ediyordu. Yaratık döndüğünde taşlardan gözleri kör eden mavi bir ışık yayıldı Kafatası Taşıyıcısı Shannara'nın varisinin Elftaşları'nın gücünü hayata geçirdiğini çok geç fark etti. Gözleri boş yere kızıl yıldıranlar çaktı, ama çok geç kalmıştı. Mavi ışık bu yıldırımları durdurup dağıttı ve yıldırımların ötesindeki kambur, kara şekle bir enerji dalgası halinde ulaştı. Işık hareketsiz Kafatası yaratığına keskin bir çatırtıyla çarptı ve karanlık ruhu ölümlü kabuğundan sıyrılırken yaratık acı içinde kıvrandı ve kendisini yok eden güce olan nefretini haykırarak yere

yığıldı. Keltset bir sıçrayışla ayağa kalktı ve bir mızrak kaparak yaratığın sırtına sapladı. Kuzeykaralı iğrenç bir şekilde sarsıldı, son bir çığlıkla neredeyse tamamen ikiye katlandı ve yere yığılırken vücudu toza dönüştü. Bir saniye içinde kaybolmuş ve yerde sadece yanmış siyah külleri kalmıştı. Shea hareketsiz duruyor, taşların mavi ışığını hâlâ yerdeki tozun üstüne tutuyordu. Sonra toz yine hareketlendi, ortasından siyah, ince bir duman yükselerek hızla göğe karışıp kayboldu ve savaş sona ermiş oldu; üç ölümlü kanlı savaş meydanının sessizliği ve boşluğunda, heykeller kadar hareketsiz, kalakaldılar.

Uzun saniyeler boyunca kimse yerinden kıpırdamadı, şiddetli mücadelenin ani, beklenmedik sonu onları şaşkına çevirmişti. Shea ve Keltset, hâlâ yeniden canlanmasını bekliyor gibi yerdeki siyah kül yığınına bakıyorlardı. Panamon Creel bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda Keltset dayanamayarak Kafatası Taşıyıcısı'nın küllerini ayağıyla eşeleyip, kaçırdıkları bir şey var mı diye inceledi. Shea sessizce onu izlerken mekanik hareketlerle taşları kesenin içine koyup keseyi de gömleğinin cebine yerleştirdi. Shea Panamon'u hatırlayıp yaralı hırsıza bir göz attı, ama dayanıklı Güneykaralı oturur duruma gelebilmişti, derin kahverengi gözleri hayretle Vadiliye çevrilmişti. Keltset aceleyle gidip yoldaşının kalkmasına yardım etti. Adam yara bere ve yanıklar içinde kalmıştı; yüzü islenmiş, yer yer de çizilmişti, ama görünüşe göre kırığı yoktu. Bir süre Keltset'e baktı ve ardından sendeleyerek Shea'ya yaklaştı.

"Her şeye rağmen senin hakkında yanılmamışım," diye homurdandı, güçlükle soluk alıp kafasını sallayarak. "Anlattığından daha fazlasını biliyordun -özellikle de taşlar hakkında. Neden gerçeği başında anlatmadın bana?"

Shea, "Beni dinlemezdin ki," diye mazeret beyan etti. "Ayrıca, sen de bana ne kendin ne de Keltset hakkındaki gerçeği anlatmadın." Durup iri Trole bir göz attı. "Onun hakkında çok şey bildiğini sanmıyorum."

Yara bere içindeki yüz inanamıyormuş gibi Vadiliye baktı, sonra gülümsedi. Kırmızılı hırsız durumda yeni bir espri bulmuş gibiydi, ama Shea adamın yaptığı doğru tahminden ötürü ona kıskançlıkla karışık bir saygı beslemeye başladığını fark etti.

"Haklı olabilirsin. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünmeye başlıyorum." Gülümsemesi yürekten bir kahkahaya dönüşmüştü, hırsız Kaya Trolünün kaba, ifadeden yoksun yüzüne şöyle bir baktı. Ardından Shea'ya döndü.

"Hayatımızı kurtardın, Shea ve bunun karşılığını asla ödeyemeyiz. Ama taşlar senindir, diyerek başlamak istiyorum. Bunu bir daha asla tartışma konusu yapmayacağım. Dahası kılıcım ve yeteneklerim tek bir sözünle her zaman hizmetinde olacaktır."

Bitkin bir şekilde durup soluklandı, hâlâ aldığı yaraların etkisindeydi. Shea yardım etmek için atıldı, ama hırsız kafasını sallayarak reddetti.

"Çok iyi dost olacağımızı sanıyorum, Shea," diye mırıldandı ağırbaşlılıkla. "Yine de, birbirimizden bir şeyler saklayarak dost olamayız. Sanırım, şu taşlar, hayranlık uyandıran meslek yaşamıma neredeyse son veren o yaratık ve hiç görmediğim o lanet olası kılıç hakkında bana bir çeşit açıklama borçlusun. Karşılığında ben de Keltset ve kendim ile ilgili birkaç yanlış anlamayı düzelterek seni aydınlatayım. Anlaştık mı?"

Shea şüpheyle kaşlarını çatıp adamın aklındakileri okumaya çalıştı. Sonunda evet anlamında başını salladı, hatta hafiften gülümsemişti.

"Aferin, Shea," dedi Panamon, Vadilinin ince omzunu tutarak. Sonra bir anda yere yığıldı, kan kaybından ve fazla hareket etmekten ötürü bitap düşmüştü. Diğer ikisi hemen yardıma koştular ve dev Keltset onun yüzünü ancak bir annenin yaralı küçük çocuğuna yapacağı gibi ıslak mendille silerken, iyi olduğuna dair tüm itirazlarına rağmen onu sırt üstü yatırdılar. Trolün yenilmez bir savaş makinesinden nazik, düşünceli bir hemşireye dönüşmesi Shea'yı şaşırtmıştı. Onda son derece sıradışı bir şeyler vardı ve Shea Keltset'in tuhaf bir şekilde de olsa Karabüyücü Lord'la ve Shannara'nın Kılıcı'yla bağlantılı olduğundan emindi. Kafatası Taşıyıcısı'nın Kaya Trolünü tanıması rastlantı olamazdı. İkisi daha önceden karşılaşmışlar ve de birbirlerinden dost olarak ayrılmamışlardı.

Panamon bayılmamıştı, ama hâlâ yardım almadan yürüyemeyeceği de açıktı. Birkaç defa kalkmayı boş yere denediyse de, temkinli Keltset onu nazikçe iterek yerine yatırdı. Çabuk sinirlenen hırsız ağız dolusu küfretti ve rahat bırakılmak istedi, ama boşuna. Sonunda isteğinin kabul

edilmeyeceğini anlayarak biraz dinlenmek için onu gölgeye götürmelerini istedi. Shea terk edilmiş düzlüğe bakındığında burada sığınacak bir yer bulamayacaklarını hemen anladı. Yürünebilecek en yakın gölgelik yer Paranor sınırlarındaki Druid İçkalesi'ni çevreleyen ormanlardaydı. Panamon gerçi daha önce oraya asla yaklaşmayacağını belirtmişti, ama artık kararlan yalnız başına veremezdi. Shea güneyde, birkaç yüz metre 'uzaktaki ormanları gösterdi, Keltset de onaylayarak başını salladı. Yaralı adam Shea'nın işaretini görünce oraya gitmektense burada kalıp ölmeyi yeğleyeceğini haykırdı. Shea, eğer şans eseri arkadaşlarını bulurlarsa onlardan hiçbir zarar görmeyeceğine ikna etmeye çalıştı onu, ama hırsız daha çok Paranor'la ilgili duyduğu garip söylentilerden rahatsız oluyor gibiydi. Shea maceralarında nice tehlikeler atlattığını anlatarak övünen Panamon'un bu korkusuna gülmeden edemedi. İkisi konuşurken Keltset ayağa kalkmış, çevreyi inceliyordu. Onlara eğilip Panamon'a bir şey işaret ettiğinde hâlâ konuşmaktaydılar. Hırsız irkildi, kafasını sallarken yüzünün rengi atmıştı Shea korkuyla ayağa fırlayacak oldu, ama hırsızın güçlü eli ona engel oldu.

"Keltset güneydeki çalılıklarda hareket eden bir şey görmüş. Buradan ne olduğunu seçememiş; savaş alanının sınırında, ormanla aramızdaki mesafenin yarısı kadar bir uzaklıktaymış."

Shea'nın yüzü anında kül gibi oldu.

"Her ihtimale karşı taşlarını hazır tut," dedi öteki, çalılıklarda dolanan ve onları günbatımına kadar gözleyen ikinci bir Kafatası Taşıyıcısı olabileceğini düşündüğünü belli ederek.

"Ne yapacağız?" diye sordu Shea korku içinde, elinde küçük keseyi sıkıca tutarak

"O bizi avlamadan biz onu avlayacağız -başka çaremiz var mı ki?" dedi Panamon öfkeyle, Keltset'e kendisini kaldırmasını işaret ederek.

İtaatkâr dev eğilip Panamon'u nazikçe iki iri kolunun arasına aldı. Shea yaralı hırsızın düşen palasını alıp güneye doğru sağlam adımlarla ilerleyen Keltset'i izledi. Yürürlerken, Panamon kâh Shea'ya acele etmesini söyleyerek, kâh Keltset'i bir yaralıyı taşıma işinde son derece kaba olduğu için azarlayarak, habire konuşuyordu. Shea kendini o kadar rahat

hissetmiyordu ve güneye doğru ilerlerken tehlikenin bulunduğu yeri belirtecek bir hareketi boş yere arayıp etrafa huzursuzca bakarak arkada kalmaktan memnundu. Sağ elinde, Karabüyücü Lord'a karşı ellerinde bulunan tek silah olan değer biçilemez taşların olduğu keseyi sıkıca tutuyordu. Panamon ağrıyan omzundan şikâyet ederek durmalarını söylediğinde Kafatası Taşıyıcısı'yla karşılaştıkları yerden birkaç yüz metre uzaklaşmışlardı. Keltset, yükünü nazikçe yere bıraktı ve ayağa kalktı.

"Omzum asla böyle bir kabalığa tahammül edemez," diye öfkeyle kükredi Panamon Creel ve Shea'ya manalı manalı baktı.

Vadili bir anda burasının orası olduğunu anladı, kesenin bağlarını çözüp Elftaşlarını çıkarırken elleri titriyordu. Bir saniye sonra Keltset hâlâ söylenmekte olan hırsızın yanında sakince durdu, bir elinde gevşekçe tuttuğu topuzu vardı. Shea aceleyle çevresine göz attı ve bakışları diğer ikisinin hemen yanındaki çalılıklara ilişti. Çalının bir bölümü hafifçe kımıldadığında da yüreği ağzına geldi.

Sonra Keltset harekete geçti. Ani bir hamleyle kıvrılıp çalıların ortasına atıldı ve gözden kayboldu.

Bundan sonra olanlar tam bir curcunaydı. Çalılardan çok tiz, korkunç bir feryat duyuldu ve çaldılar şiddetle sarsıldı. Panamon dizlerinin üstünde doğruldu ve korkudan donup kalmış Vadilinin hâlâ sol elinde sıkıca kavramakta olduğu büyük palayı atması için Shea'ya seslendi. Shea olduğu yerde kalakalmış, çalılıkların arkasındaki bilinmeyen yaratıktan muhakkak gelecek olan saldırının kokusuyla beklerken, diğer elinde de güçlü Elftaşlarını tutuyordu. Panamon sonunda Shea'nın dikkatini çekemeyeceğini ve durduğu yere kadar yürüyemeyeceğini anlayıp umutsuz bir bitkinlikle geri yattı. Sık çalılıklardan birkaç çığlık duyuldu, bazı belli belirsiz itiş kakışlar oldu ve sonunda etrafa sessizlik çöktü. Daha sonra dayanıklı Keltset ortaya çıktı, bir elinde ağır topuzu vardı. Diğerindeyse, bir Gnomun kıvranıp bükülen vücudu duruyordu, boynu Trolün ellerinin demir mengenesindeydi. Bodur küçük beden kendini esir alanın dev bedeninin yanında çocuk gibi kalıyordu, kolları ve bacaklan kuyruğundan tutulmuş yılanlar gibi başka başka yönlere savrulmaktaydı. Gnom, deri tuniği, avcı çizmeleri ve kılıç kemeri olan bildik avcılardan biriydi. Kılıcı yerinde yoktu ve Shea çalılardaki mücadelenin küçük adamın silahının alınmasını da

içerdiğini doğru olarak tahmin etmişti. Keltset, doğrulup oturmayı başarmış olan Panamon'un yanına gidip, çırpınan esiri denetlenmesi için görev duygusuyla öne çıkardı.

"Bırak beni, bırak gideyim, lanet olası!" diye bağırdı çırpınan Gnom nefretle. "Buna hakkın yok! Ben hiçbir şey yapmadım -silahlı bile değilim, diyoaım sana. Bırak beni!"

Panamon Creel başım sallayarak alay edercesine küçük yaratığa baktı. Sonunda, Gnom yalvarmaya devam ettikçe, hırsız bir kahkaha patlattı.

"Ne korkunç bir düşman, Keltset! Onu yakalamasaydın, hepimizi öldürebilirdi. Çok ürkütücü bir çatışma olurdu herhalde! Ha, ha, buna inanamıyorum. Biz de o kanatlı kara canavarlardan biri sanmıştık!"

Shea, Anar'a yolculuklarında bu küçük sarı yaratıklarla karşılaşmalarını hatırladığından, olayın hiç de komik olmadığını düşünüyordu. Tehlikeli ve kurnazlardı -zararsız olduğunu düşünemeyeceği düşmanlardı onlar. Panamon bakışlarını Shea'ya çevirip ciddi bir yüzle karşılaşınca tutsakla eğlenmeye son verip dikkatini ona çevirdi.

"Kızma, Shea Bu tip şeylere gülüşümün sebebi aptallıktan çok alışkanlık. Aklımı kaçırmamak için bunlara gülerim. Ama bu kadarı yeter. Küçük dostumuzla ne yapacağız, ha?"

Gnom korkuyla artık gülmeyen adama baktı, ısrarcı sesi sızlanmaya dönüşürken gözleri kocaman açılmıştı.

"Lütfen, bırakın gideyim," diye yalvardı itaatkârca. "Uzaklara giderim ve bundan kimseye söz etmem. Siz ne isterseniz onu yaparım, iyi yürekli dostlarım. Bırakın beni."

Keltset talihsiz Gnomu hâlâ Shea'yla Panamon'un önünde yerden yaklaşık otuz santim yukarıda ensesinden tutuyordu ve küçük adam bu sıkı mengenede boğulacak gibi olmaya başlamıştı. Tutsağın bu halini gören Panamon sonunda Kaya Trolüne kurbanı yere indirmesini işaret etti. Gnomun yakarışlarını bir saniye kadar izleyen hırsız Shea'ya bakıp göz kırptıktan sonra sertçe tutsağa döndü ve sol kolunun ucundaki bıçağı sarı boğaza yaklaştırdı.

"Seni serbest bırakmak şöyle dursun, yaşamana izin vermek için bile bir sebep göremiyorum, Gnom," dedi tehdit edercesine. "Bence hemen şimdi ve burada boğazını kesmem hepimiz için en iyisi olur. Böylece bundan sonra hiçbirimiz senin için daha fazla endişe etmek zorunda kalmayız."

Shea hırsızın ciddi olduğunu sanmıyordu, ama sesi sanki içtenlikle konuşuyormuş gibiydi. Korkmuş Gnom yutkundu ve ellerini son bir umutsuz yakarışla öne uzattı. Öyle çok inledi ve ağladı ki, Shea sonunda onun adına utanç duymaya başladı. Panamon oturduğu yerde hiçbir şey yapmıyor, yalnızca talihsiz adamın korku dolu yüzüne bakıyordu.

"Hayır, hayır, yalvarırım, beni öldürmeyin," diye yalvardı çılgına dönmüş Gnom; iri yeşil gözleri bir yüzden diğerine bakıyordu. "Lütfen, lütfen, yaşamama izin verin -işinize yarayabilirim -size yardım edebilirim! Size Shannara'nın Kılıcı'ndan bahsedebilirim! Hatta onu sizin için ele bile geçirebilirim."

Shea Kılıç'tan böyle umulmadık bir şekilde söz edildiğini duyunca irkildi ve elini Panamon'un geniş omzuna koydu.

"O halde bize Kılıç hakkında bilgi verebilirsin, öyle mi?" Hırsızın soğuk sesi sanki konuyla hiç ilgilenmiyormuş gibiydi, Shea'ya hiç aldırmamıştı. "Bize ne anlatabilirsin?"

Sırım gibi sarı beden biraz gevşedi ve hevesle oynayan, hayatta kalmak için herhangi bir fırsata tutunan gözleri normal büyüklüklerine döndü. Gene de Shea onlarda başka, tanımla-yamadığı bir şey görüyordu. Gnomun özenle gizlediği duyguları bir anlığına gevşediğinde ortaya çıkan ateşli bir kurnazlıktı bu. İkinci saniyede kaybolup gitmiş, yerine tam bir boyun eğiş ve çaresizlik dolu bakışlar gelmişti.

"İsterseniz sizi Kılıç'a götürebilirim," diye fısıldadı, sanki birilerinin bunu duymasından korkuyormuş gibi. "Sizi onun bulunduğu yere götürebilirim -eğer yaşamama izin verirseniz!"

Panamon, hançerli elinin keskin demirden ucunu yaltaklanan Gnom'un gırtlağından sarı boğazda ince bir kan izi bırakarak çekti. Keltset olanlara karşı hiç ilgi duymuyormuş gibiydi. Shea Panamon'u, Shannara'nın Kılıcı'nın bulunması yolunda küçücük bir şans da olsa Gnomun ne kadar önemli olabileceği konusunda uyarmak istedi, ama hırsızın tutsak Gnomu

tahminler üzerinden konuşturmayı yeğlediğini anladı. Vadili Panamon Creel'in efsane hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilemiyordu; o ana kadar, genel olarak ırklarla pek ilgilendiğini belirtmemiş ve Shannara'nın Kılıcı'nın tarihi hakkında bir şeyler bildiğini belli etmemişti. Hırsızın sert yüz hatları gevşedi ve hâlâ titreyen tutsağa bakarken dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı.

"Bu Kılıç değerli bir şey mi, Gnom?" diye sordu neredeyse alaylı bir ifadeyle "Onu altın karşılığında satabilir miyim'"

"Doğru insanlar için değer biçilemezdir," dedi diğeri, başını sallayarak. "Onun için bir servet ödeyebilecek, ona sahip olabilmek için her şeyi verebilecek kişiler var. Kuzeykarası'nda..."

Birdenbire, çok fazla şey söylediğinden korkarak sustu. Panamon kurt gibi gülümseyip Shea'ya başını salladı.

"Bu Gnom bize onun iyi para edeceğini söylüyor," diye kıkırdadı yavaşça, "ve bu Gnom yalan söylemez, değil mi, Gnom?" Gnom sarı kafasını ateşli bir şekilde salladı. "Pekâlâ, o halde, satmaya değecek birşeyler olup olmadığını ispatlayana kadar, değersiz postunun yaşamasına izin verebiliriz belki de. Avucumun içine düşen bir Gnomun gırtlağını kesmek için doğuştan gelen isteğimi tatmin etmek uğruna para kazanma şansımı bir kenara atmak istemem, doğrusu. Ne dersin, Gnom?"

"Gayet iyi anlamışsın, değerimi biliyorsun," diye sızlandı küçük adam gülümseyen hırsıza yaltaklanarak. "Size yardım edebilirim; sizi zengin edebilirim. Bana güvenebilirsin."

Panamon'un gülümsemesi arttı, iri bedeni rahatlamış ve elini sanki eski dostuymuş gibi Gnom'un küçük omzuna koymuştu. Tutsağı rahatlatmak istercesine çökük omuzlara birkaç defa vurdu ve uzun saniyeler boyunca bir Gnoma, bir Keltset'e, bir Shea'ya bakarak kafasını salladı.

"Bize burada tek başına ne yaptığını söyle bakalım, Gnom," dedi Panamon bir süre sonra. "Bu arada, adın nedir?"

"Ben, yukarı Anar'ın Pelle kabilesi savaşçılarından Orl Fane'im," diye cevapladı beriki. "Ben... ben bu savaş meydanına rastladığımda, Paranor'dan ulak görevindeydim. Hepsi öldüler, hepsi ve benim yapabilecek

hiçbir şeyim yoktu. Sonra sizin sesinizi duydum ve saklandım. Sizin... Elf olduğunuzdan kuşkulanmıştım."

Durdu ve korkuyla Shea'ya baktı. Genç adamın Elflere özgü yüz hatlarını dehşetle fark etti. Shea sesini çıkarmadı, Panamon'un tepkisini bekledi. Panamon anlayışla Gnoma baktı ve dostane bir tavırla gülümsedi.

"Pelle kabilesinden -Orl Fane," diye tekrarladı uzun boylu hırsız yavaşça. "Cesur avcıların büyük kabilesi." Sanki bir şeye derin bir üzüntü duyuyormuş gibi başını salladı ve kafası karışmış Gnoma döndü yeniden. "Orl Fane, eğer birbirimize yardım edeceksek, aramızda karşılıklı bir güven olması gerekir.

Yalanlar yeni kurulan dostluğumuzu ancak engeller. Savaş alanında bir Pelle sancağı vardı -Gnom ulusunda senin kabilenin sancağı. Onlar savaşırken yanlarında olduğun muhakkak."

Gnom tek kelime etmeden duruyordu, kıpırdanan yeşil gözlerine yeniden korku ve kuşku yayıldı. Panamon ona kaygısızca gülümsemeye devam ediyordu.

"Kendine bir bak, Orl Fane -üzerinde kan damlaları ve alnında kötü bir yara var. Neden gerçeği bizden saklıyorsun? Burada olman gerekirdi, değil mi?" Tatlı sözleri diğerinin kafasını sallamasına neden oldu ve Panamon neşeyle güldü. "Elbette buradaydın, Orl Fane. Elflerle karşılaştığınızda da yara alana, hatta belki de bayılana kadar savaştın, biz gelmeden kısa süre öncesine kadar orada öylece baygın yattın. İşin doğrusu bu, değil mi?"

"Evet işin aslı bu," diye hevesle onayladı Gnom.

"Hayır işin aslı bu değil!"

Şaşkınlık dolu kısa bir sessizlik oldu. Panamon hâlâ gülümsüyordu ve Orl Fane ne hissedeceğini şaşırmıştı, gözlerinde hâlâ kuşku ve dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. Shea ne olduğunu tam olarak anlayamıyor, merakla bir birine, bir ötekine bakıyordu.

"Beni dinle, seni küçük yalancı sürüngen." Panamon'un yüzündeki gülümseme kaybolmuş, konuşurken yüz hatları sertleşmişti, sesi bir kez daha soğuk ve tehditkâr bir hal almıştı. "Başından beri yalan söylüyorsun! Pellelerin nişanları vardır -ama sen bunları takmamışsın. Savaşta falan da

yaralanmış değilsin; alnındaki o küçük çizik hiçbir şey değil! Sen bir leş kargası, bir asker kaçağısın, değil mi? Öyle değil mi?"

Hırsız dehşet içindeki Gnomu yakasından tutmuş, öyle bir sarsıyordu ki, Shea adamın dişlerinin zangırdadığını duyabiliyordu. Sırım gibi tutsak olayların bu ani değişimine inanamamış bir halde soluk almaya çalışıyordu.

"Evet. Evet!" Sonunda adamdan bu kabulleniş gelince Panamon onu aniden bırakıp Keltset'e doğru itti.

"Kendi halkını yarı yolda bırakan bir asker kaçağı." Kelimeler Panamon'un ağzından iğrenircesine çıkmıştı. "Yürüyen ya da sürünen en alçak canlı türü asker kaçaklarıdır. Bu savaş meydanında ölülerden kalan değerli şeyleri aşırmak için dolaşıyordun. Nerede onlar, Orl Fane? Shea, git de saklandığı çalılıklara bak."

Shea çalılıklara doğru ilerlerken, kıvranan Gnom, akla gelebilecek en büyük dehşet çığlığını kopararak genç adamın Keltset'in onun boynunu kırdığına inanmasına yol açtı. Ama Panamon sadece gülümsedi ve bu defa Gnomun orada gerçekten bir şeyler sakladığından emin olarak, devam etmesi için Vadiliye başını salladı. Shea, hazinenin izini arayarak çalılığın merkezine ulaşabilmek için kalın dalları itip kendine yol açtı. Yer ve zemin Keltset'le Gnomun mücadelesinden oldukça zedelenmişti ve görünürde bir şey yoktu. Dakikalar boyunca süren arayışı başarısız oldu. Gözleri çalılıkların bir ucunda yaprakların dalların ve toz toprağın arasında yarı gömülü bir şeyin parıltısına iliştiğinde vazgeçmek üzereydi. Ellerini ve kısa av bıçağını kullanarak içinde birbirine çarpan metal nesnelerin bulunduğu uzun bir çuval çıkardı ortaya. Panamon'a seslenmesi çılgına dönmüş tutsağın yeniden feryatlara başlamasına neden oldu. Solmakta olan akşam güneşinin ışığında çuvalı çalıların arasından çıkarıp diğerlerinin önüne attı. Orl Fane bu defa zıvanadan çıkmıştı, Keltset onu tutmak için iki elini de kullanmak zorunda kaldı.

"İçindeki her neyse, bu küçük dostumuz için çok önemli olmalı." Panamon Shea'ya sırıttı ve çuvala doğru ilerledi.

Shea da onun yanına gidip Panamon çuvalı bağlayan derileri çözüp elini içinin karanlığına uzatırken, adamın geniş omzunun üzerinden izledi. Kırmızılı hırsız birden fikrini değiştirip çuvalı diğer tarafından tutarak alt

üst etti ve içindekileri boşalttı. Diğerleri içindekileri teker teker gözden geçirerek ganimete baktılar.

"Hurda bunlar," diye kükredi Panamon Creel, bir süre düşündükten sonra. "Sadece hurda. Bu Gnom değerli şeylerle uğraşamayacak kadar aptal.",,

Shea cevap vermeden çuvalın içindekilere baktı. Çeşit çeşit hançerler, bıçaklar ve bazıları hâlâ deri kınlarında olan kılıçlardan başka şey yoktu. Gün ışığında parıldayan birkaç parça ucuz mücevher ve bir Gnomdan başka kimsenin işine yaramayacak bir ya da iki Gnom parası vardı. Bunlar işe yaramaz hurdalardı gerçekten, ama inleyen Orl Fane'e göre bir değerleri vardı. Shea küçük Gnoma acıyarak başını salladı. Asker kaçağı olduktan sonra her şeyini kaybetmişti ve tüm bunlar o değersiz birkaç parça metalle ucuz mücevher uğruna olmalıydı. Çabuk sinirlenen Panamon Creel'e yalan söyleme cüretini gösterdiği için artık hayatını da kaybedeceği kesin gibi görünüyordu.

"Ölmene değmezdi, Gnom," diye hırladı Panamon, talihsiz adamın işini bitirmek için ağır topuzunu kaldıran Keltset'e başını sallarken.

"Hayır, hayır, bekle, bekle biraz, lütfen," diye bağırdı Gnom, sesi umutsuzluktan çatallaşmıştı Sonu gelmişti; bu son yakarışıydı. "Kılıç hakkında yalan söylemedim -yemin ederim ki, söylemedim! Onu size verebilirim. Shannara'nın Kılıcı'nın Karanlıklar Lordu için ne ifade ettiğini anlayamıyor musunuz?"

Shea düşünmeksizin Keltset'in iri kolunu tuttu. Dev Trol anlamış gibiydi. Topuzunu ağır ağır indirip merakla Shea'ya baktı. Panamon Creel tam öfkeyle ağzını açmıştı ki, durdu. Shea'nın Kuzeykarası'nda bulunma sebebini merak ediyordu ve bu Kılıç'ın sırrının bununla bir ilgisi var gibiydi. Bir an Vadiliye baktı ve sonra Keltset'e dönüp ilgisizce omuz silkti.

"Bu başka bir hileyse, seni her zaman öldürebiliriz, Orl Fa-ne. Şunun o değersiz boynuna bir ip bağla da yanımıza alalım, Keltset. Shea, eğer bana yaslanmam için omzunu verirsen, sanırım ormana kadar yürüyebilirim. Keltset bizim uyanık küçük asker kaçağımıza göz kulak olacak."

Shea yaralı Panamon'un ayağa kalkmasına yardım etti ve adam özenle birkaç deneme adımı atarken ona destek oldu. Keltset Orl Fane'in boynuna ip geçirip bağladı; böylece onu getirebilecekti. Gnom bir şey yüzünden

bariz bir şekilde çılgına dönmüş olduğu halde, bağlanmaya şikâyet etmeden razı oldu. Shea adamın Kılıç'ı bulabileceğini söylerken hâlâ yalan söylemekte olduğunu ve kendini tutsak edenler hazinesini bulup onu öldürmeden önce umutsuzca bir kaçış yolu aradığını düşünüyordu. Shea Gnomu öldürmeyi veya öldürülmesini istemiyorsa da, bu hilekâr yaratığa karşı en ufak bir merhamet hissi duymuyordu. Orl Fane bir korkak, bir asker kaçağı, bir leş kargasıydı -ne halkı ne yurdu olan bir adamdı. Shea Gnomun sergilediği o yakarışların, o yaltaklanmaların, yaratığın, bunların ardında yatan entrikacı, sefil yaratığı gizlemek için bir kalkan olduğuna emindi. Orl Fane kendisi için tehlikeli bir durum yaratmayacağını bilse, boğazlarını en ufak bir vicdan azabı çekmeden kesiverirdi. Shea neredeyse Keltset'in adamı birkaç dakika önce öldürüp onları bu dertten kurtarmış olmasını diliyordu. Bu durumda Shea'nın içi daha rahat olurdu.

Panamon ormana doğru yürümeye hazır olduğunu işaret etti, ama daha iki adım atmamışlardı ki, Orl Fane'in yakarışları onları durdurdu. Mutsuz Gnom çuvalını ve içindekileri almadan daha fazla yürümeyeceğini söylüyordu. Öylesine inatçı bir ulumayla karşı çıkıyordu ki, Panamon yeniden o iğrenç sarı kafayı uçurmanın sınırına gelmişti.

"Ne fark eder ki, Panamon?" diye sordu sonunda Shea çileden çıkmış halde. "Eğer onu mutlu edecekse değersiz oyuncaklarını almasına izin ver. Sesini kestikten sonra onlardan kurtulabiliriz, nasılsa."

Panamon yakışıklı başını dehşet içinde iki yana salladı; sonunda da kabul ettiğini belirtti. Zaten Orl Fane'den usanmıştı.

"Pekâlâ, bu defalık vazgeçiyorum," dedi hırsız. Orl Fane bir anda sakinleşti. "Gene de, eğer ağzını bir kere daha açacak olursa, dilini koparacağım. Keltset, onu o çuvaldan uzak tut. O silahlardan birini almayı becerip serbest kalmasını ve işimizi bitirmesini istemem! Gerçi o değersiz bıçaklar işi temiz tarafından bitiremez, ben de kan zehirlenmesinden ölürüm herhalde."

Shea elinde olmadan güldü. Pek perişan görünüşlü silahlardı bunlar, gene de uzun kabzasında bir meşalesi ve kolu olan ince kılıç hoşuna gitmişti. Bu bile aşırı ve zevksizce süslenmişti, kabzası ucuz altınla boyanmıştı. Diğerleri gibi o da aşınmış bir kının içindeydi; bu nedenle de içindeki kılıcın ne durumda olduğunu bilemiyordu. Her ne durumda olursa olsun,

kurnaz Orl Fane'in elinde tehlikeli olacağı kesindi. Keltset çuvalı ve içindekileri bir omzuna yüklendi ve grup ormana doğru yola koyuldu.

Yürüyüş nispeten kısa oldu, ama ormanın kenarına geldiklerinde Shea yaralı Panamon'un ağırlığını çekmekten yorulmuştu. Küçük grup hırsızın emriyle durdu; sonradan aklına gelen bir düşünceyle, izlerini örtüp takip edenleri şaşırtmak için yanlış izler bıraksın diye Keltset'i geri yolladı. Shea karşı çıkmadı, gerçi Allanon'la diğerlerinin onu arıyor olmalarını umuyordu, ama izlerine devriye gezen Gnom avcılar ya da daha kötüsü başka bir Kafatası Taşıyıcısı'nın rastlama olasılığı da vardı.

Kaya Trolü esir Orl Fane'i bir ağaca bağladıktan sonra bu yöne geldiklerini gösteren izleri silmek üzere savaş meydanına geri döndü. Panamon bitkin bir halde geniş bir akçaağacın dibine çöktü; yorgun Vadili de onun karşısında çimenli bir tepeciğe sırtını dayayıp rahatça uzandı ve orman havasını derin derin içine çekerken ağaçların tepelerine dalgın dalgın bakmaya başladı. Öğleden sonranın sona erişiyle beraber güneş hızla solmaya başlamıştı ve gecenin soluk başlangıçları batı göğünde eflatun ve koyu mavi çizgilerle belirmişti. Gün ışığının bir saatten az bir ömrü kalmıştı ve gece onları düşmanlarından saklamaya yardımcı olacaktı. Shea şu anda kendi arkadaşlarının yardımını, Allanon'un güçlü, bilge liderliğini ve olağanüstü gizemli yeteneklerini, diğerlerinin -Balinor, Hendel, Durin, Dayel ve ateşli Menion Leah'nın-cesaretlerini arıyordu. En çok da Flick'in yanında olmasını diliyordu -sorgulamayan, sarsılmaz sadakati ve güveniyle Flick'in. Panamon Creel yanında olmasının iyi olacağı bir adamdı, ama aralarında gerçek bir bağ yoktu. Hırsız temel dürüstlüğü ve gerçeği anlayamayacak kadar uzun süre zekâsına ve nüktedanlığına dayanarak yaşamıştı. Ya Keltset -ki Panamon için bile bir muammaydı?

"Panamon, bana Keltset'i anlatacağını söylemiştin," dedi Shea usulca. "Kafatası Taşıyıcısı'nın onu nereden tanıdığını."

Bir süre cevap gelmedi, Shea doğrulup adamın kendisini duyup duymadığına baktı. Panamon sessizce ona bakıyordu.

"Kafatası Taşıyıcısı mı? Bu konu hakkında benden daha fazlasını biliyor gibisin. Bana dev arkadaşımı sen anlat, Shea."

"Beni Gnomlardan kurtardığında anlattıkların doğru değildi, değil mi?" diye sordu Shea. "O halkı tarafından köyünden sürülmüş bir deli değil. Onları kendisine saldırdıkları için öldürmedi, değil mi?"

Panamon neşeyle güldü, elindeki hançer küçük bıyığını kaşımak için kalktı.

"Belki de doğru olan budur. Belki de başına bunlar gelmiştir. Bilmiyorum. Benim gibi biriyle dost olması için başına buna benzer bir şey gelmiş olmalı, diye düşündüm hep. O bir hırsız değil; ne olduğunu bilmiyorum. Ama o benim dostum -o kadar. Sana bunu söylerken yalan söylemiyordum."

"Nereden geldi?" diye sordu Shea kısa bir sessizliğin ardından.

"Bundan iki ay kadar önce onu buranın kuzeyinde buldum. Charnal Dağları'nda dolanıyordu; hırpalanmış, yaralanmış, neredeyse ölmek üzereydi. Ona ne olduğunu bilmiyorum; hiçbir zaman anlatmadı, ben de sormadım. Onun da benim gibi geçmişini saklı tutmaya hakkı var. Ona haftalarca baktım. İşaret dilini az çok bilirim, o da anlıyordu, böylece anlaşabildik. İsmini işaretler yoluyla çıkardım. Birbirimiz hakkında pek az şey öğrendik -çok az. İyileştiğinde, ona benimle gelip gelmeyeceğini sordum, o da kabul etti. İyi zamanlarımız oldu. Ama onun gerçekten hırsız olmaması çok yazık."

Shea başını salladı ve cümlenin son kısmına kıkırdadı. Panamon Creel muhtemelen asla değişmeyecekti. Başka bir yaşam tarzını anlamıyor, anlamak da istemiyordu. Onun tek anladığı, ihtiyacı olanı güç kullanarak alan kişilerdi. Gene de dostluk bir hırsız için bile paha biçilmez bir maldı ve kolay kolay fırlatılıp atılacak bir şey değildi. Shea bile aşırı davranışları olan Panamon Creel'e karşı tuhaf bir dostluk hissediyordu, karakterlerinin ve değer yargılarının tamamen birbirinin zıddı olmasından ötürü beklenmedik bir dostluk. Ama hepsinde de neden öyle hissettiğini bilmemesine rağmen, diğerinin hissettiklerine karşı bir anlayış vardı ve ortak bir düşmana karşı beraberce savaşmışlardı. Bu belki de herkesin dostluğun temeli olarak ihtiyaç duyduğu şeydi.

"Peki Kafatası yaratığı onu nasıl tanımış olabilir?" diye ısrar etti Shea.

Panamon ne bildiğini ne de umursadığım belirtircesine, ilgisizce omuz silkti. İhtiyatlı Vadili bu ikincisinin doğru olmadığını, Panamon'un

Keltset'in iki ay önce ortaya çıkışının ardındaki gerçeği çok merak ettiğini hissetti. Saklı olan geçmişinin Ruhlar âlemi yaratığının dev Trolü beklenmedik bir şekilde tanımasıyla bir bağlantısı vardı. O zalim gözlerde korku izleri vardı ve Shea nasıl olup da herhangi bir ölümlünün güçlü Kafatası Taşıyıcısı'nı korkutabildiğine akıl sır erdiremiyordu. Bunu Panamon da görmüştü ve o da kendisine aynı soruyu soruyor olmalıydı.

Keltset yeniden onlara katıldığında güneş batıyordu ve akşamüstü güneşinin ışığı karanlık ormanı ancak aydınlatıyordu. Trol savaş meydanından oraya kadar olan izlerini silmiş ve onları izleme girişiminde bulunanları yanıltmak için bir dizi yanlış iz bırakmıştı. Panamon kendi gücüyle hareket edebilecek kadar iyi hissediyordu, ama Keltset'e uygun bir kamp alanına kadar kendisine destek olmasını rica etti, çünkü hava artık yolculuk edilemeyecek kadar çabuk kararıyordu. Shea'ya uysallaşmış Orl Fane'i tasma görevi yapan ipini tutarak götürme görevi düşmüştü, gerçi bu haz almayacağı bir işti, ama şikâyet etmeden kabul etti. Panamon bir kez daha çuvalı ve içindekileri bırakmaya çalıştı, ama Orl Fane hazinesinden kolay kolay vazgeçecek değildi. Bir anda öylesine keder dolu bir ulumayla bağırdı ki, hırsız ağzının bağlanması emrini verdi. Bu iş bittiğinde talihsiz Gnomdan ancak bir inilti kadar ses gelebiliyordu. Ama ormana girecekleri sırada, umutsuz tutsak kendini yere attı ve tamamen çileden çıkmış olan Panamon'un sert tekmelerine rağmen kalkmamakta direndi. Keltset hem Panamon'a destek olup, hem de Gnom'u taşıyabilirdi, ama buna değmezdi. Sonunda hırsız inleyen Gnoma korkunç tehditler yağdırarak Keltset'e çuvalı almasını söyledi ve dördü kararan ormanın içlerine doğru yolculuklarına başladılar.

Artık tam olarak nereye gittiklerini göremez olduklarında Panamon, birbirine geçmiş dallarıyla örümcek ağına benzer bir sığınak teşkil eden dev meşelerin arasındaki küçük bir açıklıkta durmalarını söyledi. Diğer üçü ateş yakıp yemek hazırlarken Orl Fane uzun meşelerden birine bağlandı. Yemek hazır olduğunda Orl Fane'in ipi yemek yemesine el verecek kadar gevşetildi. Panamon her ne kadar tam olarak nerede olduklarını bilmiyorsa da, kendini ateş yakılmasına izin verecek kadar güvende hissediyordu, gece vakti kimsenin izlerini sürmeyeceğinden emin gibiydi.. Paranor'un karanlık yarlarını çevreleyen aşılmaz ormanlardaki tehlikelerden haberdar olsa, kendine güveni kuşkusuz daha az olurdu. Bu arada dört adam Paranor'un çevresindeki tehlikeli ağaçlık bölgenin doğu yanındaki ormanlarda

bulunuyorlardı. Kamp yaptıkları ormanlık alan Karabüyücü Lord'un emri altındakiler tarafından nadiren kullanılırdı ve birinin onları bulma olasılığı çok azdı. Yemeklerini sessizlik içinde yediler, o gün yaptıkları uzun yolculuktan sonra acıkmış ve bitap düşmüşlerdi. Hatta aç bir kurt gibi yemeğe saldıran Orl Fane'in iniltileri bile geçici olarak kesilmiş, koyu yeşil gözleri bir yüzden diğerine ihtiyatla dolaşırken, hilekâr san yüzü küçük ateşin sıcaklığına doğru iyice eğilmişti. Shea ona dikkat etmiyordu; daha çok Panamon Creel'e kendisi, grubu ve hepsinden önemlisi Shannara'nın Kılıcı hakkında ne anlatması gerektiğine konsantre olmuştu. Yemek bittiğinde ne yapacağına karar verebilmiş değildi. Tutsak yeniden en yakındaki meşe ağacına bağlanmış ve yine inlemeye ve bağırmaya başlamayacağına dair ciddiyetle yemin ettikten sonra rahat nefes alabilmesi için ağzındaki bezi çıkarmasına izin verilmişti. Sonra Panamon sönmekte olan ateşin kenarına rahatça yerleşip dikkatini Vadiliye yöneltti.

"Bana şu Kılıç işini anlatmanın zamanı geldi, Shea," diye söze başladı. "Yalan yok, yarım gerçekler yok, hiçbir şeyi de atlama. Sana yardım edeceğime söz verdim, ama aramızda karşılıklı güven olmalı -tabii benim şu açması asker kaçağıyla konuştuğum gibisi değil. Sana karşı adil ve açık davrandım. Sen de bana öyle yap."

Böylece Shea ona her şeyi anlattı. Başlarken aklındaki bu değildi. Ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi, ama laf lafı açtı ve o bunun farkına varana kadar tüm hikâye anlatılmış oldu. Allanon'un gelişinden ve daha sonra iki kardeşi Gölgeli Vadi'den kaçmaya zorlayan Kafatası Taşıyıcısı'nın ortaya çıkışından bahsetti. Bunu Leah'ya yolculuklarında yaşadıkları olaylar ve Menion'la karşılaşmaları, Kara Meşeler'den, grubun diğer üyeleriyle birleştikleri Culhaven'a korkunç kaçışları izledi. Ejderha Dişi'ne olan yolculuklarının kendi kafasında bile hâlâ belirsiz olan detaylarını atladı. En sonunda Çizgi'den nehre düşüşünü ve Gnom avcıları tarafından esir alındığı Rabb Ovaları'nda karaya vuruşunu anlatarak hikâyesini tamamladı. Panamon hikâyenin uyandırdığı hayretle gözlerini kocaman açmış, hiç araya girmeden dinlemişti. Keltset aşılmaz bir sessizlik içinde yanında oturmuş, kaba, ancak zeki yüzüyle tüm hikâye boyunca dikkatle Vadiliyi izlemişti. Orl Fane diğer ikisiyle birlikte onu dinlerken inilti ve homurtularla huzursuzca kımıldanıp duruyor, gözleri sanki

Karabüyücü Lord her an oraya geliverecekmiş gibi kampın etrafında çılgınca, fırıl fırıl dolaşıyordu.

"Bu hayatımda dinlediğim en olağanüstü hikâye," dedi Panamon sonunda. "Bu öyle akıl almaz bir öykü ki, ben bile inanmakta güçlük çekiyorum. Ama sana inanıyorum, Shea. Sana inanıyorum, çünkü o kara kanatlı canavarla o ovada dövüştüm; inanıyorum, çünkü senin Elftaşları adını verdiğin o taşlar üzerindeki tuhaf gücünü gördüm. Ama şu Kılıç işi ve senin Shannara'nın kayıp varisi olman -bilmiyorum. Buna kendin inanıyor musun?"

"Başta inanmıyordum," diye itiraf etti Shea yavaşça, "ama artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. O kadar çok şey oldu ki, artık neye ya da kime inanacağıma karar veremiyorum. Her halükârda, Allanon ve diğerleriyle buluşmalıyım. Şu anda Kılıç'ı ele geçirmiş dahi olabilirler. Mirasım ve Kılıç'ın gücü hakkındaki tüm bilmecenin cevabını bulmuş bile olabilirler."

Orl Fane birdenbire bir kahkaha kopardı, sesi çok yüksek ve çılgın bir hal almıştı.

"Hayır, hayır, Kılıç onlarda değil," diye feryat etti, sanki kendi çılgınlığına kapılmış bir deli gibiydi. "Hayır, hayır, sana Kılıç'ı yalnız ben gösterebilirim! Seni ona götürebilirim. Yalnızca ben. Arayıp arayıp durabilirsin, ha, ha, ha -ara. Ama ben onun nerede olduğunu biliyorum! Onun kimde olduğunu biliyorum! Yalnız ben!"

"Sanırım, aklını kaçırdı," diye mırıldandı Panamon Creel alaycılıktan uzak bir tavırla ve Keltset'e can sıkıcı Gnomun ağzını yeniden tıkamasını emretti. "Sabah tam olarak ne bildiğini öğreniriz. Shannara'nın Kılıcı hakkında bir şeyler biliyorsa

-gerçi hiç sanmıyorum-, bunu bize anlatacak ya da anlatmış olmayı dileyecek!"

"Sence onun kimde olduğunu biliyor mu?" diye sordu Shea ciddiyetle. "Bu Kılıç yalnız bizim için değil, dört karanın halkları için çok şey ifade ediyor. Onun gerçekten ne bildiğini öğrenmeliyiz."

"Irkları bu kadar düşünmen gözlerimi yaşarttı," diye alay etti Panamon hor görürcesine. "Benim ise umurumda bile değiller. Benim için hiçbir şey

yapmadılar -bir başlarına, silahsız, şişkin keselerle dolaşmadıkları sürece, tabii ve bu o kadar ender olur ki." Shea'nın düş kırıklığına uğramış yüzüne baktı ve ilgisizce omuz silkti. "Gene de, Kılıç'ı merak ediyorum, bu nedenle sana yardım etmek isteyebilirim. Hepsinden öte, sana büyük bir iyilik borçluyum, bana yapılan iyilikleri unutacak biri de değilim."

Keltset bir kez daha geveze Gnomun ağzını tıkayıp küçük ateşin yanında onlara katıldı. Orl Fane bez tıkacın bile tam olarak bastıramadığı bir dizi küçük, kulak tırmalayıcı kahkahaya kansan tutarsız mırıltılara gömülmüştü. Shea sanki içine şeytan girmiş gibi kıvranıp bükülen küçük esirin san bedenine huzursuzca baktı; koyu yeşil gözleri irileşmiş, yerinden uğrayacakmış gibiydi. Panamon bu iniltileri kısa süre cesurca göz ardı etti, ama sonunda, tüm sabrını yitirip ayağa fırladı ve Gnomun dilini kesmek için hançerini çekti. Orl Fane bir anda sustu, onlar da bir süreliğine onu unuttular.

"Sence, neden," diye başladı Panamon kısa bir sessizlikten sonra, "Kuzeykaralı yaratık Shannara'nın Kılıcı'nı bizim sakladığımızı sandı? Konuyu tartışmaya bile gerek görmemesi çok tuhaf. Onun bizde olduğunu hissettiğini söyledi. Bunu nasıl açıklayabilirsin?"

Shea bir süre düşündü ve sonunda emin olamayarak omuz silkti.

"Elftaşları yüzünden olmalı."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Panamon yavaşça; düşünceliydi, sağlam eliyle çenesini okşuyordu. "Açıkçası hiçbir şey anlamıyorum. Keltset, bu konu hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Dev Kaya Trolü bir süre ciddiyetle onlara baktı ve sonra elleriyle birkaç işaret yaptı. Panamon dikkatle onu izliyordu, sonra bıkkınlıkla Shea'ya döndü.

"Kılıç'ın çok önemli, Karabüyücü Lord'un da bizim için büyük bir tehlike olduğunu düşünüyor." Hırsız neşeyle güldü. "Kabul etmeliyim ki, bunun çok yardımı oldu."

"Kılıç çok önemli!' diye tekrarladı Shea, sesi karanlıkta kayboldu ve düşüncelere dalmış bir halde, sessizce oturdular.

Artık gece olmuştu, gece ateşin kırmızı közlerinin zayıf ışığının ötesinde kapkaraydı. Ağaçlar onları küçük açıklığa kapatan sığınağın duvarıydı, böceklerin keskin sesleriyle uzaklardaki yaratıkların ara ara duyulan çığlıkları kaplıyordu etraflarını. Üstlerindeki göğün büyük ağaçların dallarının arasından uzaktaki bir ya da iki yıldızla bölünen koyu maviliği parça parça görünüyordu. Közler küllerin arasında sönerken Panamon birkaç dakika daha konuştu. Sonra kalkıp külleri ayağıyla dağıtarak toprağa karıştırdı; daha sonra da yoldaşlarına iyi geceler dileyerek konuşmanın uzamasını engelledi. Shea henüz uygun bir yer seçmeden Keltset battaniyesine kıvrılıp uykuya dalmıştı bile. Vadili uzun yürüyüşten ve Kafatası Taşıyıcısı'yla karşılaşmalarından ötürü kendini inanılmaz derecede bitkin hissediyordu. Battaniyesini serdi, avcı çizmelerini çıkarıp sırt üstü uzandı ve yukarıdaki ağaç dallan ve gökyüzünün gölgeleri arasından açıkça seçebildiği karanlığı dalgın dalgın izlemeye başladı.

Shea Gölgeli Vadi'den beri yaptığı uzun, bitimsiz yolculuğunu ve başına gelenleri düşündü. Bunun büyük bir kısmı hâlâ bir esrar perdesinin ardındaydı. Bu kadar yol gelmiş, birçok şeye göğüs germişti ve hâlâ tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Shannara'nın Kılıcı'nın sırrı, Karabüyücü Lord ve kendi mirası -şu anda eskisinden daha belirgin değildi. Grubu, cevapsız bütün soruların yanıtını bilen tek adam gibi görünen sırlarla dolu, gizemci Allanon'un önderliğinde onu arıyordu. Neden her şeyi en başında anlatmamıştı Shea'ya? Neden gruba hikâyeyi daima bir şeyleri saklayarak, parça parça anlatıyor, anlaşılması imkânsız Shannara'nın Kılıcı'nda saklı olan gücün bilinmez anahtarının tam olarak anlamalarına asla izin vermiyordu?

Yana döndü ve birkaç metre ötede uyuyan Panamon Creel'in olduğu taraftaki karanlığı incelemeye başladı. Açıklığın diğer yanından Keltset'in orman gecesinin seslerine karışan soluk alıp verişini duyuyordu. Orl Fane sırtını bağlı olduğu ağaca dayamış, oturuyordu, Shea'nın üzerine kilitlenmiş olan sabit gözleri karanlıkta kedi gözü gibi parlıyordu. Vadili bir anlığına Gnomun bakışlarından güveni sarsılmış halde bu bakışa karşılık verdi, ama sonunda kendini diğer tarafa dönmeye zorladı ve gözlerini kapayıp birkaç saniye içinde uykuya daldı. Son hatırladığı şey, ilerideki günlerde de taşların kendisini korumaya devam edip etmeyeceğini merak ederek giysisinin içindeki Elftaşlarının küçük hacmini sıkıca kavradığıydı.

Shea, aniden erken orman sabahının griliğine, çılgına dönmüş Panamon Creel'in öfke ve dehşet dolu küfürleriyle uyandı Hırsız öfke içinde kamp alanını adımlıyor, bir yandan da hem bağırıyor hem de lanetler yağdırıyordu. İlk anda Shea neler olduğunu anlayamadı ve gözlerinden uykuyu atıp loşlukta gözlerini kırpıştırırken bir dirseğinin üzerinde doğrulması zaman aldı. Birkaç dakikadan daha fazla uyumamış gibi geliyordu, kaslan tutulmuştu ve kafası bulanıktı. Panamon küçük açıklıkta oradan oraya dolanmaya devam ederken Keltset büyük meşelerden birinin yanında sessizce diz çökmüştü. Sonra Shea Orl Fane'in kayıp olduğunu anladı Birden korkuya kapılarak ayağa fırladı. Birkaç saniye içinde korktuğu başına geldi; hilebaz Gnomu bağlayan ipler büyük ağacın yanında duruyordu. Gnom kaçmıştı ve Shea kayıp Kılıç'ı bulma şansım bir defa daha yitirmişti.

"Nasıl kaçmış?" diye sordu Shea öfkeyle "Onu ipleri kesebileceği şeylerin uzağına bağladığınızı sanıyordum!"

Panamon Creel ona bir geri zekâlıya bakar gibi baktı, kıpkırmızı olmuş yüzüne bezginlik yayılmıştı.

"Aptala benzer bir halim mi var? Elbette onu bütün silahların bulunduğu yerin uzağına bağlamıştım. Hatta onu kahrolası bir ağaca bağlamıştım ve ek bir önlem olarak da ağzını tıkamıştım. Sen neredeydin? O küçük şeytan ipleri kesmemiş, ağzındaki bezi de. Onları kemirmiş!"

Artık şaşırma sırası Shea'ya gelmişti.

"Çok ciddiyim, yemin ederim," diye devam etti Panamon öfke içinde. "Halatları dişleriyle çiğnemiş. Bizim küçük kemirgen dostumuz tahmin ettiğimden daha becerikliymiş."

"Belki de daha çaresizdi," diye ekledi Vadili düşünceli bir şekilde. "Merak ettiğim, neden bizi öldürmeyi denemedi? Bizden nefret etmek için yeterince sebebi vardı oysa ki.

"Böyle bir şeyi öne sürmekle merhametsizlik ediyorsun," dedi diğeri yalandan inanmıyor gibi yaparak. "Madem sordun, sana bizi her şeye rağmen neden öldürmediğini anlatayım. Bu işi yaparken yakalanacağından

korktu. O Gnom, en aşağılık halk tabakasından, korkak bir asker kaçağı. Kaçmaktan başka bir şey yapacak cesareti yoktu! O nedir, Keltset?

Dev Kaya Trolü, ağır ağır arkadaşlarının yanına gitti ve birkaç el kol hareketiyle kuzeyi işaret etti. Panamon bezgince kafasını salladı.

"O korkak, yüreksiz fare sabah erkenden gitmiş, yani saatler önce. Daha da kötüsü, aptal herif kuzeye doğru kaçmış ve o bölgede peşine düşmek bizim için pek sağlıklı olmaz. Büyük bir olasılıkla, kendi halkı onu bulur ve işini bizim yerimize bitirirler. Bir asker kaçağını barındırmazlar. Bırak gitsin! O olmadan daha iyiyiz, Shea. Büyük olasılıkla Shannara'nın Kılıcı hakkında yalanlar uydurup duruyordu, zaten."

Shea emin değilmişçesine başını salladı, Gnomun anlattığı her şeyin yalan olduğuna inanmıyordu. Aklı başında değilmiş gibi görünse de, küçük adam Kılıç'ın nerede ve kimde olduğunu bildiğini açıkça belli etmişti. Onun böylesi bir sırrı biliyor olduğunu düşünmek Vadilinin cesaretini kırıyordu. Ya Kılıç'ın peşinden gittiyse? Ya da nerede olduğunu biliyorsa?"

"Bunları unut gitsin, Shea," diyerek düşüncelerini böldü Panamon. "O Gnom bizden ölümüne korkuyordu; tek düşüncesi kaçmaktı. Kaçmak için bir fırsat bulana kadar onu öldürmeyelim diye de Kılıç hikâyesini uydurdu. Baksana! Öyle bir telaşla kaçmış ki, kıymetli çuvalını bile unutmuş."

Shea ilk kez açıklığın diğer tarafında yerde kısmen açık duran çuvalı fark etti. Hazinesini de beraberlerinde getirmeye onları ikna etmek için onca çile çekmiş olan Orl Fane'in bunları bırakmış olması gerçekten ilginçti. O işe yaramaz çuval onun için çok değerli olmalıydı ve şu anda orada, yerde öylece unutulmuştu; içindekiler bezin altından görülebiliyordu. Shea, merak ve açıkça belli olan bir şüpheyle oraya doğru gitti. İçindekileri ormanın zeminine boşalttı, şakırtılarla düşen kılıçlar, hançerler ve mücevherler bir yığın oluşturdu. Shea Keltset'in dev cüssesinin yanında olduğunu bilerek, gözünü dikip baktı; esmer, ifadesiz surat kendisininkiyle birlikte yığına doğru eğilmişti. Beraberce esrarengiz bir muammaya bakarmış gibi Gnomun terk ettiği hazinesine baktılar. Yoldaşları bir süre onları seyretti, sonra bezginlikle mırıldanarak yığını incelemek için onlara katıldı.

"Yola koyulalım artık," diye öneride bulundu nazikçe. "Arkadaşlarını bulmamız gerek, Shea ve belki onların yardımıyla bu bulunması güç

Kılıç'ın yerini öğreniriz. Neye bakıyorsunuz? O değersiz ıvır zıvırları daha önce görmüştünüz zaten. Bir değişlik yok."

Sonra Shea onu gördü..<-···

"Aynı değil," diye bildirdi ağır ağır. "Gitmiş. Almış onu."

"Ne gitmiş?" diye sordu Panamon ıvır zıvır yığınını öfkeyle tekmelerken. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O eski kılıç, deri kının içinde olan. Kolu ve meşalesi olan."

Panamon merakla kaşlarını çatıp çabucak yığındaki kılıçlara baktı. Keltset aniden doğrularak Shea'ya döndü ve o koyu, akıllı gözlerini küçük Vadiliye dikti. Gerçeği o da anlamıştı.

"Öyleyse tek bir kılıcı aldı," diye mırıldandı Panamon düşünmeye devam ederek. "Bu demek değildir ki o..." Bir anda kendini tuttu, çenesi hayretle açılmış, gözleri aşağı yukarı inanamamışçasına kımıldamaya başlamıştı "Ah, hayır Bu olamaz -olamaz Yanı demek istediğin, o '"

Daha cümlesini bitirmeden kelimeleri Shea'nın sözlerinde boğuldu Shea sessiz bir ümitsizlik içinde kafasını salladı

"Shannara'nın Kılıcı'ydı!"

Shea ile yeni yoldaşlarının, Orl Fane'ın kaçışı ve Shannara'nın Kılıcı hakkındaki acı gerçekle yüzleştikleri sabah, Allanon'la grubun diğer üyelerini de kendi zorluklarını yaşarken bulmuştu Druid İçkalesi'nden, dağın merkezinden başlayıp aşağıdaki ormanlık alana inen tüneller labirentinin dönemeçlerini yaşlı gizemcinin önderliğinde geçerek kaçmışlardı Kaçışları sırasında herhangi bir direnişle karşılaşmamışlardı, geçitler arasında koşuşturan, daha önceden kaçan saray muhafızlarından kalma birkaç Gnom bulmuşlardı yalnızca Küçük grup ormana varıp kuzeye doğru hareket etmeye başladıklarında vakit gecenin erken saatleriydi Allanon Gnomların Shannara'nın Kılıcı'nı Kafatası Taşıyıcısı'yla kazan dairesindeki savaşlarından kısa sure önce kaleden başka yere götürdüklerinden emindi, ama bunun ne zaman gerçekleştiğini söylemek imkânsızdı Eventine Paranor'un kuzey sınırında devriye geziyordu ve Kılıç'ı buradan geçirme girişimi askerlerinin direnişiyle karşılaşırdı Belki de Elf Kralı Kılıç'ı ele geçirmişti bile Hatta belki de kayıp olan Shea'nın yoluna

çıkmıştı Allanon Druid İçkalesi'ni bulmasını umduğu küçük Vadili için fena halde endişeliydi Ejderha Dışı'ndeyken genç adamı bulmak için yaptığı zihinsel araştırmada bir hata yoktu. Shea diğerleriyle beraber kuzeye, Paranor'a doğru ilerliyordu. Bir şey dikkatini dağıtmıştı. Gene de, Shea becerikli bir adamdı ve kendisini Karabüyücü Lord'a karşı koruyacak Elftaşlarının gücüne sahipti. Druid yalnızca başka güçlüklerle karşılaşmadan bir şekilde birbirlerini bulmayı, bulduklarında da Shea'nın güvenlikte ve sağlıklı olmasını dileyebiliyordu.

Allanon'un acil dikkatini gerektiren başka endişeleri de vardı. Gnom takviye birlikleri kalabalık gruplar halinde toplanmaya başlamışlardı ve Allanon ile küçük istila grubunun kaleden kaçtıkları ve Paranor'u çevreleyen Geçilmez Orman'da bir yerlerde oldukları haberinin yayılması fazla uzun sürmezdi. Aslında, Gnomlar kimi aradıklarını bilmiyorlardı; tek bildikleri kalenin istilaya uğradığı, istilacıların da yakalanamamış ya da öldürülmemiş olduklarıydı. Karabüyücü Lord'un emrindekiler henüz gelmemişti ve Kafatası Kralı'nın avının bir defa daha kaçmayı başardığından hâlâ haberi yoktu. Baş belası Allanon'un Paranor'un ocaklarında yok edildiğinden, Shannara'nın varisinin ve diğerlerinin esir alındığından ve bu defa, bir gün önce kılıcın ele geçirilemediğinden emin olması için gönderdiği Kafatası Taşıyıcısı tarafından yolu kesilip yakalanan Shannara'nın Kılıcı'nın kuzeye doğru yolda olduğundan emin, malikânesinin karanlık derinliklerinde iç rahatlığıyla dinleniyordu. Böylece yeni gelen Gnomlar, kaçakların güneye gittiklerini düşünerek avcılarının büyük kısmını o yöne yollamışlar, bilinmeyen istilacıları yakalamak için Paranor'u çevreleyen ormanları tarıyorlardı.

Allanon ve küçük grubu sürekli olarak kuzeye doğru ilerliyorlardı, ama bu ilerleyiş ormanda devriye gezen büyük Gnom araştırma ekipleri yüzünden zaman zaman yavaşlıyordu. Şayet küçük grup güneye ilerleseydi, kaçışları asla mümkün olmazdı, ama kuzeydeki düşman birliklerinin sayısı az olduğundan, karşılarına çıkan gruplardan saklanarak kurtulmayı başarmışlardı. Ormanın çıkışına geldiklerinde gündüz saatleriydi ve kuzey tarafındaki dehşet verici Streleheim Ovaları'nı görebilmişlerdi. Peşlerindekiler ise bir an arkalarında kalmıştı.

Allanon onlara döndü, esmer yüzü yorgun ve sertti, ama gözleri hâlâ kararlılıkla parlıyordu. Yoldaşları, her birini ilk kez görüyormuşçasına teker teker süzerek bekledi. Sonunda konuştu, kelimeler yavaş ve gönülsüzce çıktı ağzından.

"Yolun sonuna geldik, dostlarım. Paranor'a yolculuğumuz bitti ve grubun dağılma vakti geldi, her birimiz kendi yoluna gidecek. Kılıç'ı ele geçirme şansını yitirdik -en azından şu an için. Shea hâlâ kayıp ve onu bulmanın ne kadar zaman alacağını bilemeyiz. Ama bizim için en büyük tehlike kuzeyden gelen istila tehdididir. Kendimizi ve güneyin, doğunun ve batının halklarını bundan korumalıyız. Eventine'in Elf ordusunun izine rastlamadık; oysa bu bölgede devriye geziyor olmaları gerekiyordu. Geri çekilmişler gibi görünüyor ve bu ancak Karabüyücü Lord'un ordularını güneye sevk etmeye başlaması durumunda yapılacaktı."

"O halde istilâ başladı mı?" diye sordu Balinor kısaca.

Allanon ciddi bir tavırla başını salladı ve diğerleri irkilmiş bakışlarını birbirlerine çevirdiler.

"Kılıç olmadan Karabüyücü Lord'u yenemeyiz, bu nedenle ordularını durdurmaya çalışacağız. Bunu yapmak için, özgür ulusları bir araya getirmeliyiz. Çok geç kalmış olabiliriz. Brona ordularını merkez Güneykarası'nın tamamını ele geçirmek için kullanacaktır. Bunu başarması için tek yapması gereken Callahorn'un Sınır Lejyonu'nu devirmek. Balinor, Lejyon'un uluslar arası ordularını birleştirmesi ve istilayı püskürtmesi için yeterli zamanı vermek için Callahorn kentlerini elinde tutması gerek. Durin ve Dayel Tyrsis'e kadar sana eşlik edebilirler, oradan da batıya, kendi ülkelerine yolculuk ederler. Eventine'ın Tyrsis'i takviye için Elf ordularını Streleheim Ovaları'na getirmesi gerek. Şayet orada yenilecek olursak, Karabüyücü Lord ordular arasına girmeyi başarmış olacak, bu durumda da onları birleştirme şansımız kalmayacaktır. Halklar ordularını zamanında toplamayı başaramayacaktır. Callahorn Sınır Lejyonu tek şansları."

Balinor başını sallayıp Hendel'e döndü.

"Cüceler bize ne kadar destek verebilir?"

"Varfleet şehri Callahorn'un doğu bölgesinin anahtarı konumunda." Hendel durumu dikkatle tarttı "Halkım Anar'dan gelecek saldırıları karşılayacak,

ama Varfleet'in savunmasına yardım etmek için yeterince adam ayırabiliriz. Ama Kern ve Tyrsis şehirlerini sizin korumanız gerek."

"Elf ordusu size batıda yardım edecek," diye söz verdi Durin çabucak.

"Bekle biraz!" diye bağırdı Menion kuşkuyla. "Shea ne olacak? Onu* unuttunuz, değil mi?"

"Görüyorum ki, sözlerin hâlâ düşüncelerinden önce geliyor," dedi Allanon sertçe. Menion öfkeden kıpkırmızı olmuştu, ama gizemcinin söyleyeceklerini bekledi.

"Ben kardeşimi aramaktan vazgeçmiyorum," diye bildirdi Flick sessizce.

"Ben de sana vazgeçmen gerektiğini söylemiyorum zaten, Flick." Allanon onun bu düşüncesine gülümsedi. "Sen, Menion ve ben genç dostumuzu ve kayıp Kılıç'ı aramaya devam edeceğiz. Birini nerede bulursak diğerini de orada bulacağımızı sanıyorum. Bremen'in ruhunun bana söylediklerini hatırlayın. Shea Shannara'nın Kılıcı'na dokunan ilk kişi olacak. Hatta belki de bunu çoktan yapmıştır."

"O halde aramaya başlayalım," dedi Menion bıkkınlıkla, Druidin gözlerinden kaçınarak.

"Şimdi yola çıkacağız," dedi Allanon; sonra da manalı manalı ekledi, "ama diline dikkat etmen gerektiğini unutma. Bir Leah Prensi mantık ve sağduyuyla, sabır ve anlayışla konuşmalı, aptalca bir öfkeyle değil."

Menion hınçla başını salladı. Yedi kişi karışık duygularla vedalaşıp ayrıldı. Balinor, Hendel ve Elf kardeşler Geçilmez Orman'ı dolanıp Ejderha Dişi'nin kuzeyindeki dağlık bölgeyi geçerek iki gün içinde Kern'e ve Tyrsis'e ulaşmayı ümit ederek, Shea'yla yoldaşlarının geceyi geçirdikleri ormanı geçmek üzere batıya yöneldiler. Allanon'la iki genç yoldaşı Shea'nın izini bulmak için doğu yönüne hareket ettiler. Allanon Vadilinin er geç kuzeye, Paranor'a doğru geleceğine veya belki de bu bölgede bulunan Gnom kamplarından birinde tutsak olarak tutulduğuna inanıyordu. Onu kurtarmak kolay olmayacaktı, ama Druidin en büyük korkusu Karabüyücü Lord'un tutsağın haberini alıp kim olduğunu anlaması, sonra da onu anında öldürtmesiydi. Şayet böyle bir şey olursa, Shannara'nın Kılıcı'nın onların için hiçbir önemi kalmayacak, kuşatma altındaki üç karanın bölünmüş

ordularının gücünden başka güvenecekleri bir şey de olmayacaktı. Bu hiç de iç açıcı bir düşünce değildi, Allanon dikkatini önlerindeki araziye yöneltti. Yürürlerken Menion önde ilerliyordu, keskin gözleriyle izleri takip ediyor ve oradan geçen her ayak izini inceliyordu. Hava durumunu düşünerek kaygılanıyordu. Eğer yağmur yağacak olursa, izleri asla bulamazlardı. Hava şartlan onlardan yana bile olsa, Streleheim üzerinde esecek ani bir fırtına da tüm izleri silerek yağmurla aynı etkiyi yapardı. Flick umutsuz bir sessizlik içinde, en geride yürüyordu; her şeye rağmen Shea'nın izini bulmayı ümit ediyordu, ama bir yandan da kardeşini bir daha görememekten korkuyordu.

Öğle vakti olduğunda kıraç ovalar akkor halindeki güneşin kavuran ısısıyla pırıldıyordu ve üç yolcu büyük ağaçların küçük gölgelerinden faydalanabilmek için ormanın kenarına olabildiğince yakın yürüyordu. Yalnız Allanon korkunç sıcaktan rahatsız olmuyor gibiydi, esmer yüzü kavurucu güneş ışığında sakin ve huzurluydu, üzerinde en ufak bir ter damlasının izi bile yoktu. Flick her an bayılabilirdi, hatta dayanıklı Menion Leah bile kendini hasta hissediyordu. Keskin gözleri kurumuş ve bulanıklaşmış, duyuları ona oyunlar oynamaya başlamıştı. Aslında var olmayan şeyleri görüyor, sersemlemiş beyninin, önünde kavrulan düzlüklerde şekillendirdiği imgeleri duyuyor ve kokluyordu.

Sonunda iki Güneykaralının bir adım daha atacak hali kalmadı ve uzun boylu liderleri onları ormanın serin gölgelerine götürüp kısa bir mola verdi. Sessizlik içinde kuru et ve ekmekte" oluşan küçük, tatsız tuzsuz yemeklerini yediler. Flick Druide Shea'nın o ıssız yerlerde tek başına hayatta kalma şansı hakkında daha çok soru sormak istiyordu, ama soruları dile getirecek gücü bulamıyordu kendinde. Cevaplar çok açıktı. Diğerleri de ayrılınca kendini çok yalnız hissetmeye başlamıştı. Allanon'a asla yakın olamamış, Druidin garip güçlerinden hep rahatsız olmuştu. Gizemci de onları durmadan takip eden Kafatası Taşıyıcıları kadar esrarengiz ve tehlikeli, karanlık ve devasa bir şekil olarak kalmıştı. Kayaç Vadisi'nde aşağı dünyadan yükselen Bremen'in ölümsüz ruhunun somutlaşmış hali olarak kalmıştı. Öylesine büyük bir gücü ve zekâsı vardı ki, Flick'in ait olduğu ölümlüler dünyasının bir parçası değil gibiydi; o daha çok Karabüyücü Lord'un nüfuz alanının bir parçasıydı, insan aklında korkunun baskın olduğu, mantığın işlemediği o karanlık ve korkunç köşedeydi. Flick

iri yan gizemciyle tehlikeli Kafatası yaratığı arasında Druid İçkalesi'nin altındaki ocakların alevlerinde sonuçlanan dehşet verici mücadeleyi unutamıyordu. Allanon gene de kendini kurtarmıştı; başka birinin hayatta kalamayacağı bu durumdan sağ çıkmıştı. Bu sadece esrarengiz değildi -aynı zamanda da dehşet vericiydi. Yalnız Balinor dev lideri idare edebiliyor gibiydi, ama o da gitmişti ve Flick kendini çok yalnız ve savunmasız hissediyordu.'

Menion Leah'nın kendine güveni daha bile azdı. Aslında güçlü Druidden korkmuyordu, ama devin gözünde pek değeri olmadığının farkındaydı, onu yanına almasının tek nedeni Shea'nın onu istemiş olmasıydı. Flick bu maceraperestten şüphe ettiği zaman bile Shea Leah Prensi'ne güvenmişti. Ama Shea yoktu artık. Menion Druidi bir kez daha öfkelendirirse, sağı solu belli olmayan gizemcinin onu kesinkes defedeceğini düşündü. Böylece sessizce yemeğini yedi ve o an için çenesini tutmanın yiğitliğin önemli bir parçası olduğuna inanarak bir şey söylemedi.

Yemekleri bittiğinde Druid ayağa kalkmalarını işaret etti. Ormanın sının boyunca doğuya doğru yeniden yola koyuldular, yüzleri güneşin solduran sıcağıyla yıkanıyordu, yorgun gözleri kayıp Shea'yı görmek umuduyla kıraç ovaları tarıyordu. Bu defa olağandışı izlere rastladıklarında yalnızca on beş dakika kadar yürümüşlerdi. Menion izleri bir anda fark etti. Birkaç gün önce çizmeli ve şüphesiz silahlı, kalabalık bir Gnom grubu oradan geçmişti. Küçük bir tepeyi tırmandıklarında savaşta ölmüş Gnomlarla Elflerin cesetlerini buldular. Çürümekte olan cesetler yükseltinin yüz metre aşağısında, düştükleri yerde, hâlâ dokunulmamış ve gömülmemiş bir halde yatıyordu. Üçlü, ağaran kemiklerin ve çürüyen etlerin mezarlığına doğru ağır adımlarla yürüdüler, iğrenç bir koku mide bulandırıcı dalgalar halinde burun deliklerine doluyordu. Flick daha fazla gidemedi ve durup diğer ikisinin ölü bedenlerin arasına yürümelerini seyretti.

Allanon düşmüş silahlarla sancakları inceleyerek ve ölü adamlara kısaca göz atarak, cesetlerin arasında sessizce dolanıyordu. Menion bir dizi yeni iz keşfetmişti, bu yüzden gözlerini tozlu zemine odaklamış, savaş meydanını mekanik hareketlerle arşınlıyordu. Flick bulunduğu uzaklıktan neler olduğunu anlayamıyordu, ama dağlı ince parmaklı ellerini kızarmış gözlerine siper etmiş, yeni izler arayarak kendi adımlarını takip ediyor gibi

görünüyordu. Sonunda, güneye, ormana döndü ve yavaş yavaş Flick'ten tarafa yürümeye başladı, kafası düşünceli bir tavırla öne eğilmişti. Büyük bir çalılıkta durup açıkça ilginç bir şeyi inceliyormuşçasına bir dizinin üstüne çöktü. Meraklı Vadili bir anda savaş meydanını ve cesetleri unutarak o tarafa seğirtti. Savaş alanının ortasındaki Allanon, hayretle bağırdığında diz çökmüş adamın yanına henüz varmıştı. Uzun, siyah şekil emin olmak istercesine aşağıda birşeyleri inceleyip uzun adımlara onlara doğru gelirken, iki adam durup sessizce onu izlediler. Yanlarına geldiğinde gizemcinin esmer suratı heyecandan kıpkırmızı olmuştu; o tanıdık alaycı gülüşün ağır ağır geniş bir sırıtışa dönüşmesi içlerini rahatlattı.

"Şaşırtıcı! Gerçekten şaşırtıcı. Genç dostumuz düşündüğümden daha becerikli çıktı. Orada, küçük bir kül yığını buldum -Kafatası Taşıyıcılarının birine ait kalıntılar. Hiçbir ölümlü o yaratığı yok edemez; bu Elftaşlarının gücü!"

"O halde Shea bizden önce buradaymış!" diye bağırdı Flick umutla.

"Başka kimsenin o taşlar üzerinde gücü yok." Allanon başını onaylarcasına salladı. "Dehşet verici bir mücadelenin izleri var, Shea'nın yalnız olmadığını gösteren izler var. Ama onu-la beraber olanların dost mu düşman mı olduğunu bilemiyorum. Kuzeyli yaratığın Gnomlarla Elfler arasındaki savaş sırasında mı, yoksa daha sonra mı yok edildiğini de bilemiyorum. Sen neler buldun, dağlı?"

"Son derece akıllı bir Trol tarafından bir sürü yanıltıcı iz bırakılmış," diye cevapladı Menion yüzünü ekşiterek. "Bu ayak izlerinden bir şey çıkarmak imkânsız, ama burada bulunan bir önceki grupta büyük bir Kaya Trolü de varmış. Her yere ayak izlerini bırakmış, ama hiçbiri bir yere varmıyor. Gerçi çalılıkların arasında bir arbede olduğunu gösteren izler var. Şu bükülen dallan ve yeni düşmüş yapraklan görüyor musunuz? Ama daha önemlisi, küçük bir adama ait ayak izleri var, bunlar Shea'ya ait olabilir."

"Sence Trol tarafından esir mi alındı?" diye sordu Flick korkuyla.

Menion onun endişesine gülümseyip omuz silkti.

"O Kafatası Yaratıklarından birinin üstesinden gelmişse sıradan bir Trolle başı fazla belaya girmemişti herhalde."

"Elftaşlarının ölümlü yaratıklara karşı koruyucu bir etkisi yok," dedi Allanon soğuk soğuk. "Bu Trolün hangi yöne gittiğine dair açık bir belirti yok mu?"

Menion başını iki yana salladı.

"Emin olabilmek için, izleri hemen bulmamız gerekirdi. Bu izler en azından bir günlük. Trol işini biliyormuş. Sonsuza kadar aramak zorunda kalabiliriz ve hangi yöne gittiğinden asla emin olamayız."

Flick bu haberle yüreğinin sızladığını hissetti. Şayet Shea bu esrarengiz yaratık tarafından ele geçirildiyse, gene çıkmaza girmiş oluyorlardı.

"Başka bir şey daha buldum," dedi Allanon kısa bir süre sonra. "Elessedil soyuna ait kırık bir sancak -Eventine'ın kişisel sancağı. O da burada savaşmış. Esir alınmış, hatta öldürülmüş olabilir. Ölen Gnomların Kılıçla beraber Paranor'dan kaçma girişiminde bulunmuş ve yollarının Elf Kralı'yla savaşçıları tarafından kesilmiş olması ihtimali de var gibi görünüyor. Eğer öyleyse, Eventine, Shea ve Kılıç düşmanın elinde olabilir." * "Tek bir şeyden eminim," dedi Menion çabucak. "Gnomlarla Elfler arasındaki savaş birkaç gün önce yapılmış, ama o Trolün izleri ve çalılıklardaki boğuşma dün olmuş."

"Evet... evet, haklısın, elbette," diye kabul etti Druid dalgınlıkla. "O kadar az şey biliyoruz ki, farklı zamanlarda olmuş olayların parçalarını bir araya getiremiyoruz. Korkarım, bütün sorularımızın cevabını burada bulamayacağız.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Flick endişeyle.

"Batıya Streleheim'e doğru giden izler var," diye konuştu Allanon düşünceli bir şekilde, bahsettiği yöne bakarak. "İzler belirsiz, ama bu savaşta sağ kalanlarca bırakılmış olmalı..."

Fikrini sorarcasına Menion Leah'ya baktı.

"Bizim esrarengiz Trolümüz o yöne gitmemiş," diye belirtti Menion kaygıyla. "Giderken açık bir iz bırakacak olsaydı, yanıltıcı izler bırakmak için bu kadar uğraşmazdı. Bundan hoşlanmadım."

"Başka çaremiz var mı?" diye ayak diredi Allanon. "Yegâne belirgin izler savaş alanından doğuya gidenler. Onları izlememiz ve en iyisi olduklarını ümit etmemiz gerekiyor"

Flick zor şartlar altında bulundukları şu sırada böylesi bir iyimserliği yanlış buldu ve bu yorumun sert Druidin karakterine uygun olmadığını düşündü Gene de, az da olsa şansları var gibi görünüyordu Belki de o izleri bırakan kişi onlara Shea hakkında bilgi verebilirdi. Ufak tefek Vadili Menion'a dönüp başını sallayarak Druidin önerisini kabul ettiğini belirttiğinde dağlının ince yüzünü gölgeleyen dehşet dolu bakışı gördü. Menion'un, Trol ve ölü Kafatası yaratığı hakkında onlara daha çok şey ifade edebilecek izler bulunması gerektiğine inandığından bu karardan hoşlanmadığı belliydi. Allanon onları çağırdı ve Paranor'un batısındaki Streleheim Ovaları'na doğru uzun yürüyüşlerine başladılar. Flick ölü adamların bulunduğu yere son bir kez göz attı; ne insanoğlunun, ne de doğanın dokunmadığı cesetleri, hiçbir şeyin hissedilmediği ölüm halinde, güneşin kavuran sıcaklığın altında ağır ağır çürüyordu. Koca kafasını salladı. Belki de hepsinin sonu böyle olacaktı.

Üç yolcu günün geri kalan kısmında sürekli batıya doğru yürüdüler Kendi düşüncelerine dalmış, neredeyse hiç konuşmadan ilerliyorlardı; parlak güneş ufukta kırmızılaşıp gece dönüşürken gözleri önlerindeki belli belirsiz izi neredeyse dikkatsizce takip ediyordu. Hava artık yola devam etmelerine imkân vermeyecek kadar karardığında Allanon onları kamp yapacakları ormanın içlerine götürdü. Üçlü korku veren Geçilmez Orman'ın kuzeydoğu bölgesine gelmişti ve bir kere daha Gnom avcı birlikleri ya da etrafta dolaşan kurt sürülerince fark edilme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Kararlı Druid, fark edilme tehlikesinin varlığına karşın, onları arama işinin daha acil işler uğruna terk edilmiş olmasının muhtemel olduğunu açıkladı onlara. Gerekli bir önlem olarak ateş yakmadılar ve kurtlara karşı bütün gece aralıksız nöbet tuttular. Flick içinden kurt sürülerinin ovalıklara bu kadar yakın dolaşmamaları, bunun yerine Druid İçkalesi'nin yakınındaki ormanların karanlık iç bölgelerinde kalmaları için dua ediyordu. Çabucak tatsız yemeklerini yiyip gece için dinlenmeye çekildiler. Menion ilk nöbeti almaya gönüllü oldu. Flick kısa sürede uykuya daldı, ama dağlı nöbeti devralması için uyandırdığında, ona ancak birkaç dakika uyumuş gibi geldi. Gece yarısına doğru Allanon sessizce yaklaşıp Flick'e uyumasını emretti.

Vadili daha ancak bir saat kadar nöbet tutmuştu, ama ona söyleneni itiraz etmeden yaptı.

Flick'le Menion uyandıklarında gün doğmak üzereydi. Gölgeli ormanın içine yavaş yavaş süzülen solgun kırmızı ve sarı ışık hüzmelerinde, dev Druidin kendilerine bakarken uzun bir kara ağaca yaslanmış, rahatça dinleniyor olduğunu gördüler. Uzun, esmer şekil orada kımıldamadan otururken ormanın bir parçasıymış gibi görünüyordu, derin gözleri kalın kaşlarının altında simsiyah birer mağara gibiydi. Allanon'un bütün gece boyunca gözünü bile kırpmadan nöbet tuttuğunu biliyorlardı. Dinlenmiş olmasına imkân olmadığı halde gerinmeden ayağa kalktı; sert yüzü rahat ve uyanıktı. Çabuk tarafından bir kahvaltı atıştırıp ormandan çıktılar ve bir kez daha ormandan Streleheim'a doğru yola koyuldular. Bir saniye sonra afallayarak durdular. Bulundukları yerde hava berrak ve günün ilk ışığında açık maviydi, güneş doğudaki dağların üstünde kör edici bir parıltıyla yükseliyordu. Ama kuzeyde, sanki dünyanın tüm meşum fırtına bulutları karanlık bir kasvet duvarı meydana getirmek için bir araya toplanmış ve üst üste yığılmış gibi gökyüzüne uzanan devasa bir karanlık duvarı duruyordu. Merkezinde Karabüyücü Lord'un krallığının bulunduğu bu duvar ufuktan atmosferin kıvrımlarında kaybolana dek yükseliyor ve engebeli Kuzeykarası'nı kocaman, kapkara ve korkunç bir şekilde kaplıyordu. Sonsuz bir gecenin amansız, kaçınılmaz bir biçimde yaklaştığının habercisi gibiydi.

"Sence bu nedir?" diye sordu Menion.

Allanon bir süre hiçbir şey söylemedi, sessizce izlerken esmer yüzü kuzeydeki duvarın siyahlığını yansıtıyordu. Zayıf çenesindeki kaslar küçük siyah sakalının altında gerilmiş gibiydi ve gözleri sanki çok derin düşüncelere dalmış gibi kısılmıştı. Menion sessizce cevabını bekledi, neden sonra Druid konuştuğunu fark edip ona döndü.

"Bu sonun başlangıcı. Brona fethinin başlama sinyalini verdi. Bu korkunç karanlık önce güneye, sonra doğuya ve batıya inen ordularını izleyecek; ta ki tüm dünya karanlıkla kapla-nana kadar. Güneş bütün karalarda görünmez olduğunda, özgürlüğün de sonu gelecek."

"Yenilgiye mi uğradık?" diye sordu Flick bir süre sonra, "gerçekten yenildik mi? Hiç umudumuz yok mu, Allanon?"

Endişeli sesi Druidin içinde duyarlı bir noktaya dokundu ve Allanon yavaşça ona dönerek fal taşı gibi açılmış korku dolu gözlerine yatıştırırcasına baktı.

"Daha değil, genç dostum. Daha değil.

Allanon bu noktadan sonra onları, ormanın kenarından, Menion'la Flick'e düşmana karşı gözlerini dört açmalarını söyleyerek, birkaç saat boyunca batıya yürüttü. Karabüyücü Lord fethine başladığına göre Kafatası Taşıyıcıları artık gün ışığından korkmadan, varlıklarını saklamaya gerek görmeden gece gibi gündüz de uçacaklardı Efendileri için Kuzeykarası'nda saklanma vakti dolmuştu; sadık hayaletlerini büyük av kuşları gibi önden yollayarak başka karalara ilerlemeye başlayacaktı. Onlara güneşe karşı direnebilmeleri için gereken gücü verecekti -krallığını gölgeleyen ve yakında bütün karaları gölgelemeye başlayacak olan büyük kara duvarda kullandığı gücü. Işığın günleri artık sona eriyordu.

Öğleden önce üç yolcu Streleheim Ovaları'nda, Paranor'u çevreleyen ormanın batı sınırına yakın durmaya çalışarak güneye dönmüşlerdi. İzlemekte oldukları izler bu noktada kuzey yönünden gelip güneye, Callahorn'a doğru devam edenlere karışıyordu. Bıraktıkları izler geniş ve açıktı; ne yönlerini, ne de sayılarını gizlemeye çalışmamışlardı. Menion, izlerin genişliğinden ve ayak izlerinin uyandırdığı izlenimden birkaç gün önce en azından birkaç bin kişinin oradan geçmiş olduğu sonucuna vardı. Ayak izleri Gnomlara ve Trollere aitti -Karabüyücü Lord'un Kuzeykarası ordularından oldukları belliydi. Allanon artık dev bir ordunun özgür karalan ve bunların ordularını bölmek için Güneykarası'na akına başlamak üzere Callahorn'un yukarısındaki ovalarda toplandığından emindi. İzler sürekli ana gruba katılan ekipler yüzünden anlaşılmaz bir hal aldığından, onlardan ayrılmış başka küçük bir grup olup olmadığını bilmek imkânsız bir hal aldı. Bir noktada Shea ve Kılıç başka bir yöne götürülmüş ve asıl orduyu izleyen arkadaşlan bunun farkına varamamış olabilirdi.

Yalnız kısa dinlenme aralan vererek, günün tamamı boyunca güneye yürüdüler; önlerindeki kalabalık gruba gece olmadan yetişmeyi

amaçlıyorlardı. İstilacı ordunun izleri öyle belirgindi ki, Menion çiğnenmiş toprağa sadece zaman zaman, o da alışkanlıktan bakıyordu. Streleheim Ovaları'nın kıraçlığının yerini yeşillikler almaya başlamıştı artık. Flick'e sanki eve gidiyormuş da, Gölgeli Vadi'nin tanıdık tepeleri sanki bu ovalardan sonra başlayıverecekmiş gibi geliyordu. Hava ılık ve nemli, arazi nispeten engebesizdi. Callahorn'a hâlâ uzaktılar, ama Kuzeykarası'nın kasvetinden çıkıp, kendi yurtlarının sıcaklığına ve yeşilliğine geçtikleri belliydi. Gün çabucak geçti ve yolcular arasındaki sohbet yeniden başladı. Flick'in ısrarı üzerine Allanon Druid Konseyi hakkında daha fazla şey anlattı. Büyük Savaşlar'dan itibaren İnsanlığın tarihini detayları ile hikâye etti. İnsanlığın halihazırdaki durumuna nasıl geldiğini anlattı. Menion Druidi dinlemekten hoşnut, pek konuşmayarak, etraflarını gözledi.

Yürüyüşe başladıklarında güneş parlak ve sıcak, hava açıktı. Öğleden sonra ise hava aniden değişti ve güneşin parlaklığının yerini alçak yağmur bulutlan aldı. Hava boğucu ve nemliydi. Bir fırtınanın yaklaşmakta olduğundan kuşku yoktu. O sırada Geçilmez Orman'ın güney sınırına yakındılar ve güneyde, karanlık ufuk boyunca Ejderha Dişi'nin sivri tepeleri görülebiliyordu. Önlerinde ilerleyen kalabalık ordudan hâlâ eser yoktu, Menion artık onlann ne kadar güneye girdiklerini merak etmeye başlamıştı. Artık Ejderha Dişi'nin hemen aşağısındaki Callahorn'un sınırlarına yaklaşmışlardı. Şayet Kuzeykarası ordulan Callahorn'u ele geçirdiyse, son gerçekten gelmiş demekti. Öğle sonrasının gri ışığı aniden karardı ve gök kurşunî bir karanlıkla üzerlerinde kapanıverdi.

Geceden yükselip önlerindeki devasa tepelerde yankılanan meşum gümbürtüyü duyduklarında vakit günbatımıydı. Menion onu hemen tanıdı - bu sesi daha önce Anar ormanlarında duymuştu. Bu ses yüzlerce Gnom davulundan geliyordu; tekdüze ritimleri nemli havanın durgunluğuna karışıyor, geceyi sinsi bir gerginlikle dolduruyordu. Toprak vuruşların etkisiyle titriyordu, tüm yaşam korku ve huşu içinde susmuştu. Menion davulların sesinden sayılarının Yeşim Geçidi'nde karşılaştıklarından daha fazla olduğunu anladı. Şayet Kuzeykarası orduları davulların sesiyle ölçülecek olursa, sayıları binlerce olmalıydı. Üçlü hızla ilerlerken, korkutucu ses titreten yankılarla gümbürdeyerek tamamen içine aldı onları. Öğleden sonraki bulutlar gece göğünü hâlâ maskeliyor, arayan adamları kapkara bir karanlıkla örtüyordu. Menion'la Flick önlerindeki yolu göremez

olmuşlardı ve sessiz Druid Paranor'un aşağısındaki engebeli ovada esrarengiz bir şaşmazlıkla onlara rehberlik ediyordu. Kimse konuşmuyordu, hepsi Gnom davullarının ölümcül gümbürtülerinden endişe duyuyordu Düşman kampının hemen önlerinde olduğunu biliyorlardı.

Derken arazi birdenbire alçak tepelerden ve dağınık çalılıklardan, iri kaya parçalarıyla kaplı korkunç uçurumlara dönüştü. Sağlam adımlarıyla Allanon önde, durmadan ilerliyordu; uzun bedeni zifiri karanlıkta bile belirgindi ve iki Güneykaralı itaatkârca onu takip ediyordu. Menion Ejderha Dişi'nin hemen aşağısında, daha küçük dağların ve tepeliklerin olduğu yere varmış olduklarını ve Allanon'un Kuzeykarası ordusunun üyeleriyle karşılaşmaktan kaçınmak için oradan geçmeyi yeğlediğini tahmin ediyordu. Düşman ordusunun kamp kurduğu yeri kestirmek hâlâ olanaksızdı, ama davulların sesine bakılacak olursa, tam-"zerinde gibiydiler. Üç kara şekil, gecenin içinde ihtiyatla, zaman zaman kayaların ve çalıların arasından körler gibi geçerek bir saat kadar ilerlediler. Giysileri yırtıldı, yüzleri ve elleri sıyrıldı ve berelendi, ama sessiz Druid ne yavaşladı ne de dinlenmeleri için durdu. O uzun saatin sonunda, birdenbire durup parmağını uyarırcasına dudaklarına bastırarak onlara döndü. Sonra yavaşça, ihtiyatla kaya parçalarının arasından onlara yol gösterdi. Birkaç dakika, üçlü sessizce yukarı tırmandı. Birdenbire önlerinde uzaklarda yanan ateşlerden gelip donuk donuk titreşen sarı ışıkları gördüler. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek kayalara doğru ilerlediler. Kayalardan yukarı doğru çıkan bir basamağa geldiklerinde başlarını kayanın kenarından yavaşça kaldırıp etrafı incelediler.

Gördükleri şey dehşet vericiydi. Kuzeykarası ordusunun ateşleri gecenin içinde yanıyor, tüm yönlerde, miller boyunca, göz alabildiğince uzanıyordu. Ateşler ovanın karanlığında alazlanan binlerce sarı nokta gibiydi ve bunların parlak ışığında aceleyle etrafta dolaşan, sırım gibi, boğum boğum bedenleriyle Gnomlar ve hantal, iri cüsseleriyle Troller seçiliyordu. Sayılan binlerceydi, hepsi de silahlıydı ve Callahorn Krallığı'na saldırmayı bekliyorlardı. Menion'la Flick efsanevi Sınır Lejyonu'nun bile böyle iddialı bir kuvvete karşı duramayacağını düşündüler. Sanki tüm Gnom ve Trol nüfusu bu ovada toplanmıştı. Allanon Ejderha Dişi'nin batı sınırlarına yaklaşarak devriyelerle veya muhafızlarla karşılaşmaktan kaçınıyordu, bu yüzden üç adam aşağıda kamp kurmuş olan ordunun birkaç yüz metre yukarısında kayalara tünediler. Hayretler içindeki Güneykaralılar o yükseklikten yetersiz bir biçimde savunulan yurtlarını istilâ etmek üzere toplanmış koca orduyu tamamen görebiliyordu. Adamlar aşağı bakarken Gnomların davul sesleri tekdüze bir kreşendoyla gürlemeye devam

ediyordu, gözleri kampın bir ucundan diğer ucuna kadar, gördüklerine inanamayarak dolaşıyordu. Başlangıçta neyle karşı karşıya olduklarını anlamamışlardı. Önceden, istila hakkında yalnız Allanon'un sözleri vardı; şimdiyse düşmanı kendi gözleriyle görüyor ve değerlendiriyorlardı. Esrarengiz Shannara'nın Kılıcı'na olan o ümitsiz gereksinimi -bu orduyu meydana getirip onlara karşı süren şeytani yaratığı yok edebilecek yegâne güce olan ihtiyacı- onlar da hissediyordu artık. Ama artık' çok geçti.

Düşman karargâhına bakarken uzun süre kimse konuşmadı. Sonra Menion Allanon'un omzuna dokunup konuşmaya kalktı, ama Druid elini şaşıran dağlının ağzına bastırdı ve saklandıkları yokuşun aşağısını işaret etti. Menion'la Flick ihtiyatla aşağıya baktılar ve hayretler içinde, saklandıkları yerin hemen aşağısında devriye gezen Gnom muhafızlarını gördüler. Hiçbiri düşmanın kamplarının bu kadar uzağında nöbet tutmakla uğraşacağına inanmamıştı, ama görünüşe göre düşman işi şansa bırakmıyordu. Allanon ikisine kayaların kenarından geri çekilmelerini işaret etti, hemen dediğini yaptılar ve uzun kayalardan aşağı inerken onu takip ettiler. Kayalığın ortasına ulaştıklarında birbirlerine sokuldular.

Allanon, "Çok sessiz olmamız gerekiyor," diye uyardı onları gergin bir fısıltıyla. "Sesimiz kayaların yüzeyinden ovalara yankılanacaktı. O Gnom muhafızlarından biri bizi duyardı!"

Menion'la Flick anladıklarını belirtircesine başlarını salladılar.

"Durum benim düşündüğümden daha ciddi," diye devam etti Allanon. "Görünüşe göre Kuzeykarası ordusunun tamamı Callahorn'a saldırmak için burada toplanmış. Brona Doğu'yla Batı'nın daha teçhizatlı ordularını bölerek Güneykarası'ndaki direnişi ezmek, böylece de hepsiyle ayrı ayrı savaşmak niyetinde. Şeytan Callahorn'un kuzeyindeki her şeyi ele geçirmiş durumda zaten. Balinor'la diğerlerinin uyarılması gerek!"

Bir süre duraksadı, sonra da beklentiyle Menion Leah'ya döndü.

"Şimdi gidemem," dedi Menion öfkeyle. "Shea'yı bulmanızda size yardım etmek zorundayım!"

"Öncelikleri tartışacak zamanımız yok," dedi Allanon tehditkâr bir edayla; bir parmağı dağlının yüzüne hançer gibi uzanmıştı. "Eğer Balinor bu konuda uyarılmazsa Callahorn düşecek, ardından da Leah dahil tüm

Güneykarası. Kendi halkını düşünmeye başlama zamanın geldi. Shea tek bir adam ve şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ama Callahorn düştüğü takdirde Karabüyücü Lord'un elinde köleleşmekle yüz yüze olan binlerce Güneykaralı için birşeyler yapabilirsin!"

Allanon'un sesi öyle soğuktu ki, Flick tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Yanında Menion'un beklentiyle, korkuyla gerildiğini seziyordu, ama Leah Prensi bu acı paylamalar karşısında sessiz kaldı. Birkaç bitip tükenmez dakika boyunca Druid ile Prens karanlıkta, gözleri bariz bir öfkeyle birbirine kilitlenmiş bir halde birbirlerine baktılar. Sonunda Menion aniden uzaklara bakıp başını salladı. Flick rahatlayarak soluğunu duyulabilir bir şekilde saldı.

"Callahorn'a gidip Balinor'u uyaracağım," diye mırıldandı Menion, sesi hâlâ öfke doluydu, "ama sizi bulmak için geri döneceğim."

"Diğerlerini bulduktan sonra istediğini yapabilirsin," diye karşılık verdi Allanon soğuk soğuk. "Gene de düşman hattından gelmeye kalkışmak aptallık olur. Flick'le ben Shea'ya ve Kılıç'a ne olduğunu bulmaya çalışacağız. Onu terk etmeyeceğiz, dağlı, sana söz veriyorum."

Menion ona sertçe ve neredeyse kuşkuyla yeniden baktı, ama Druidin gözleri berrak ve samimiydi. Yalan söylemiyordu.

"Düşman karakollarını geçene kadar bu küçük dağlardan ayrılma," diye tavsiyede bulundu dev gezgin yavaşça. "Kern'in yukarısındaki Mermidon Nehri'ne ulaştığında, oradan geçip şehre gündoğumundan önce gir. Kuzeykarası ordusunun önce Kern'e gireceğini sanıyorum. Bu büyüklükte bir güç karşısında şehrin iyi savunulması ihtimali çok az. Halk istilacılar yollarını kesmeden oradan Tyrsis'e nakledilsin. Tyrsis bir dağın sırtındaki bir platoda kurulu. Gerektiği gibi savunulduğunda saldırılara en azından birkaç gün direnebilir. Bu da Dayel'le Durin'in ülkelerine gidip Elf ordusuyla birlikte dönmelerine yeter. Hendel'in Doğukarası'ndan takviye sağlaması lazım. Callahorn belki de Karabüyücü Lord'a karşı saldırıya geçmek için üç karanın ordularının seferber edilip hareket geçmesine yetecek kadar dayanabilir. Shannara'nın Kılıcı yokken elimizdeki tek şans bu!"

Menion başını sallayarak anladığını belirtti ve dönüp veda etmek için elini Flick'e uzattı. Flick hafifçe gülümseyip bu eli içtenlikle sıktı. "İyi şanslar sana, Menion Leah."

Allanon elini dağlının zayıf omzuna koydu.

"Unutma, Leah Prensi, sana güveniyoruz. Callahorn halkı yüz yüze olduğu tehlikeden haberdar olmalı. Tökezler ya da tereddüt ederlerse yenilirler, onlarla beraber bütün Güneykarası da. Sakın başarısız olma."

Menion çabucak döndü ve ötedeki kayalara doğru bir gölge gibi süzüldü. Dev Druidle küçük Vadili zayıf şekil kayaların arasından çevik hareketlerle geçip gözden kaybolana kadar onu izlediler. O gittikten sonra bir süre hiç konuşmadılar, derken Allanon aniden Flick'e döndü.

"Bize de Shea'yla Kılıç'a ne olduğunu bulma görevi kaldı." Küçük bir kayanın dibinde oturarak, alçak sesle yeniden konuşmaya başladı. Flick ona yaklaştı. "Eventine için de endişeleniyorum. Savaş alanında bulduğumuz o kırık sancak onun kişisel sancağıydı. Esir düşmüş olabilir, şayet öyle olduysa, Elf ordusu o kurtarılana kadar harekete geçmekte tereddüt edebilir. Onu, yaşamını şansa bırakmayacak kadar seviyorlar, Güneykarası'nı kurtarmak uğruna bile olsa."

"Elflerin Güneykarası halkını önemsemediğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Flick inanamayarak. "Güneykarası Karabüyücü Lord'un eline geçerse ne olacağını bilmiyorlar mı?"

"Göründüğü kadar basit değil," dedi Allanon, derin derin iç geçirerek. "Eventine'ı izleyenler tehlikeyi anlıyor, ama Elf halkının doğrudan saldırıya uğramadıkları sürece diğer karaların işlerine karışmaması gerektiğine inananlar da var. Eventine'ın yokluğunda seçenek pek de açık olmayacak ve neyin doğru ve uygun olduğu tartışmaları Elf ordusunun harekete geçmesini geciktirebilir. Yardım etmekte geç kalabilirler."

Flick Culhaven'da Hendel'in Güneykarası şehirlerinin de bu şekilde düşündüklerini rapor edişini hatırlayarak ağır ağır başını salladı. İnsanların böylesi alenî bir tehdit karşısında bu kadar kararsız kalabilmeleri inanılır gibi değildi. Gene de Shea'yla kendisi de Shea'nın soyunu ve Kafatası Taşıyıcıları'nın tehdidini ilk öğrendiklerinde onlar gibi davranmışlardı.

Bunlardan bir tanesinin sürünmekte, kendilerini aramakta olduğunu görene kadar...

"O kampta neler olduğunu öğrenmem lazım."

Allanon'un kararlı sesi Flick'in düşüncelerini aniden bölmüştü. Bir süre Vadiliye bakarak dalgın dalgın düşündü.

"Flick, genç dostum..." karanlıkta hafifçe gülümsedi. "Kısa bir süreliğine Gnom olmaya ne dersin?"

Shea Ejderha Dişi'nde bir yerlerde hâlâ kayıpken ve Allanon, Flick ve Menion onun nerede olduğunu bulmaya çalışırken, dağılan grubun diğer dört üyesi kale kenti Tyrsis'in büyük kulelerinin görüş erimine girdiler. Oraya ulaşmak için iki gün aralıksız yol almışlardı. Kuzeykarası ordusunun hatları arasındaki yolculuklarını Callahorn'un Güneykarası krallığıyla Paranor'un arazisini kesen aşılması zor dağ bariyeri daha da güçleştirmişti. Dörtlünün, korkunç Ejderha Dişi dağlarının eşiğini meydana getiren düzlüklere ulaşmak için Gnom devriyelerinin kol gezdiği Geçilmez Orman'a bitişik ağaçlıklardan geçerek güneye ilerledikleri ilk gün, uzun, ama olaysız geçmişti. Dağ geçitleri Gnom avcıların sıkı koruması altındaydı ve oralardan savaşmadan geçmek imkânsız görünüyordu. Ama küçük bir hile birçok muhafızın yalçın, dolambaçlı Kennon Geçidi'nin girişinden ayrılmalarına yetti ve dörtlüye dağlara girme fırsatı yarattı. Zorlu Güney ucundan yeniden çıkma işi ise geçidin tam ortasında bulunan kontrol kampındaki birkaç Gnomun sessizce öldürülmesiyle tamamlandı, diğer yirmi kadarı geçidin Callahorn Sınır Lejyonu tarafından ele geçirildiğine ve öldürmek amacıyla talihsiz nöbetçilere saldırdığına inanarak dehşete kapıldı. Hendel, sonunda Kennon Geçidi'nin güneyindeki ormanlara ulaştıklarında öyle bir kahkaha krizine kapıldı ki, o soğukkanlılığını yeniden sağlayana kadar durmak zorunda kaldılar. Durin'le Dayel suskun Cücenin Paranor'a olan yolculukları sırasındaki sert tavırlarını hatırlayarak şüpheyle birbirlerine baktılar. Onu daha önce hiç gülerken görmemişlerdi ve bu ondan beklemedikleri bir şeydi. Zayıf yüzlerini kuşkuyla sallayıp soran bakışlarla Balinor'a döndüler. O Hendel'in eski dostuydu ve Cücenin değişken mizacını tanıyordu. Onun kahkahasını yeniden duymak güzeldi.

Doğu ovalarının engin ufuklarında soluk güneşin puslu eflatun ve kırmızı ışığıyla, akşam üstünün alacakaranlığında dört yolcu hedeflerinin görüş alanı içindeydi artık. Bedenleri hırpalanmış ve yara bere içinde kalmış, normalde keskin olan zihinleri uykusuzluktan ve aralıksız yolculuktan ötürü uyuşmuştu, ama ruhlarıyla yürekleri Tyrsis'in karşısında anlatılamaz bir heyecanla kabardı. Ejderha Dişi'nin güneyinden Callahorn'a uzanan ormanların kenarında bir an durakladılar. Doğuda, efsanevî Gökkuşağı Gölü'nün yukarısında uzanan küçük bir alanda, Runne Dağı'ndaki yegâne büyücek geçidi koruyan Varfleet şehri vardı. Tyrsis'in yukarısında, arkalarındaki ormandan durgun Mermidon Nehri geçiyordu. Batıda, küçük bir ada şehri olan Kern ve Streleheim ovalarının engin boşluğunun daha doğusunda nehrin kaynağı vardı. Nehir her noktada genişti ve bu da oradan geçmeye çalışacak herhangi bir düşmana karşı doğal bir engel meydana getiriyor, ada halkına güvenilir bir koruma sağlıyordu Nehir taşkın aktığı zamanlarda -ki bu neredeyse yılın tamamında böyleydi-suları derin ve coşkun olduğundan, düşman hiçbir zaman ada şehrini ele geçirememişti.

Gene de, hem Mermidon'un sularıyla çevrili Kern, hem de Runne Dağları'nın korunağına kurulu Varfleet, ele geçirilmesi zor ve güvenli görünmekle beraber, sayısız kuşaklar boyunca Güneykarası'nın sınırlarını istilalara karşı başarıyla korumuş olan değerli savaş makinesi Sınır Lejyonu Tyrsis'te bulunuyordu. İnsan ırkına yönelik herhangi bir saldırıyı, düşman istilacılarına karşı ilk savunma hattı olarak, daima Sınır Lejyonu karşılardı. Tyrsis Callahorn'un Sınır Lejyonu'nun kurulduğu yerdi ve bir kale olarak benzersizdi. Eski Tyrsis şehri Irkların Birinci Savaşı'nda yerle bir olmuştu, ama yeniden inşa edilmiş ve yıllar içinde Güneykarası'nın en büyük şehirlerinden biri olana kadar gelişmiş, kuzey bölgelerinde bulunan diğerlerinden katbekat güçlü bir şehir haline gelmişti. Herhangi bir düşman saldırısına karşı koymaya müsait bir kale olarak tasarlanmıştı. Yüksek kale burçları ve surlan tırmanılması imkânsız kayaların yanındaki doğal bir platoya inşa edilmişti. Her kuşak şehrin daha da girilmez hale getirilmesine katkıda bulunmuştu. Dış Surlar, aşağı yukarı yedi yüz yıl önce, Tyrsis sınırlarına kadar doğanın sarp kayaların yüzeyinde izin verdiği ölçüde uzanan platonun kenarına yapılmıştı. Kalenin aşağısındaki verimli ovalarda şehrin gıda ihtiyacını sağlayan çiftlikler ve ekili alanlar vardı Burada toprak, doğuya ve güneye akan büyük Mermidon'un hayat veren sularıyla

besleniyordu. Halk evlerini etraftaki kırlık alana dağınık şekilde kurmuştu ve yalnızca istila durumunda şehrin surlarına güveniyordu. Irkların Birinci Savaşı'nı izleyen yüzyıllar boyunca Callahorn şehirleri düşman saldırılarını başarıyla püskürtmüştü. Bu şehirlerin üçü de hiçbir zaman düşman tarafından ele geçirilememişti. Ünlü Sınır Lejyonu hiçbir savaşta yenilgiye uğramamıştı. Ama Callahom Karabüyücü Lord tarafından gönderilen ordu kadar büyük bir güçle karşılaşmamıştı. Gücünün ve cesaretinin asıl sınavı şimdi olacaktı.

Balinor, şehrinin uzak kulelerine karmaşık duygularla bakıyordu. Babası büyük bir Kral ve iyi bir adamdı, ama yaşlanmıştı. Yıllar yılı Doğukarası'ndan aralıksız süren Gnom saldırılarında Sınır Lejyonu'nü kumanda etmişti. Halkını egemenlik altına almak ve şehirlerini ele geçirmek amacıyla dağınık kabileler halinde topraklarına girdiklerinde büyük Kuzeykarası Trollerine karşı uzun ve masraflı seferler düzenlemek zorunda kalmıştı. Balinor en büyük oğluydu ve tahtının varisiydi. Babasının itinalı gözetimi altında yetişmişti ve dostluğu ancak saygı ve anlayışla kazanılabilecek olan halk onu seviyordu. Çalışırken, savaşırken onların yanında yer almış, onlardan birşeyler öğrenmişti, bu nedenle de şimdi onlann neler hissettiklerini arılayabiliyordu. Vatanını yıllardır olduğu gibi bugün de, onu savunmak için savaşacak kadar çok seviyordu. Sınır Lejyonu'nda bir alayı kumanda etmişti, bunlar kişisel nişanını taşıyordu - oturan bir leopar. Bunlar tüm savaşan kuvvetler içinde anahtar birlikti. Balinor için onlann takdiri ve bağlılığı her şeyden daha önemliydi. Onlardan aynlalı aylar olmuştu. Kendi isteğiyle esrarengiz Allanon ve Culhaven grubuyla giderek kendi kendini sürgün etmişti. Babası ondan gitmemesini istemiş, kararını yeni baştan düşünmesi için yalvarmıştı. Ama o kararını çoktan vermişti; babası bile olsa, onu kimse etkileyemezdi. Ülkesine bakarken kaşları çatıldı ve içini tuhaf bir hüzün kapladı. Elinde olmadan eldivenli elini yüzüne götürdü ve soğuk zincir zırhlı eli yanağında çenesine kadar uzanan yara izinde gezindi.

"Gene kardeşini mi düşünüyorsun?" diye sordu Hendel, soru sormaktan çok işin aslını belirtmişti.

Balinor bir an irkilerek ona baktı ve yavaşça başını salladı.

"Bu konuyu düşünmekten vazgeçmelisin," dedi Cüce dosdoğru. "Onu sıradan biri gibi değil de kardeşin olarak düşünmekte ısrar edersen, senin için gerçekten bir tehdit haline gelebilir."

"Taşıdığımız kanların bizi aynı babadan doğan oğullardan daha öte bir şey yaptığını unutmak kolay olmuyor," dedi sınır gözcüsü hüzünle. "Bu denli güçlü bağları ne unutabilir, ne de göz ardı edebilirim."

Dayel'le Durin birbirlerine baktılar, ikisinin neden bahsettiğini anlayamamışlardı. Balinor'un bir kardeşi olduğunu biliyorlardı, ama onu ne görmüşler ne de Culhaven'da uzun yolculuklarına başladıklarından beri ondan bahsedildiğini duymuşlardı.

Balinor Elf kardeşlerin yüzlerindeki şaşkın bakışı fark edip gülümsedi.

"Göründüğü kadar kötü değil," diye yatıştırdı onları sakince.

Hendel umutsuzca başını salladı ve sonraki birkaç dakika boyunca sessizliğe gömüldü.

"Kardeşim Palance ve ben Callahorn Kralı Ruhi Buckhannah'ın yegâne oğullarıyız," diye anlattı Balinor bakışlarını bir başka zamanı ararmışçasına uzaktaki şehirde gezdirirken. "Büyürken birbirimize çok yakındık, sizler gibi. Büyüdükçe yaşam hakkında farklı fikirler geliştirdik... farklı kişilikler, kardeş olsun, olmasın bütün bireylerin yapması gerektiği gibi. Ben büyük olandım; tahtın halefi bendim, Palance bunu her zaman biliyordu, tabii, ama büyüdükçe bu aramıza girdi; en başta ülkenin idaresi ile ilgili fikirleri benimkilerle aynı olmadığından .. açıklaması pek kolay değil, anlarsınız."

"Çok da zor değil," diye söylendi Hendel manalı manalı.

"Pekiyi o halde, çok da zor değil," diye kabul etti Balinor bıkkınlıkla, Hendel de buna bilgiç bir kafa sallayışa karşılık verdi. "Palance Callahorn'un Güneykarası halkına yönelik saldırılarda ilk savunma hattı olmaya son vermesi gerektiğine inanıyor. Sınır Lejyonu'nu dağıtıp Callahorn'u Güneykarası'nın geri kalan kısmından ayırmak istiyor. Bu konuda anlaşamıyoruz..."

Bir süre acı bir suskunluk içinde kaldı.

"Onlara gerisini de anlat, Balinor," diye Hendel yeniden konuştu, buz gibi bir sesle.

"İtimatsız dostum kardeşimin artık kendi kendisinin efendisi olmadığına inanıyor, bu nedenle de bunları düşünmeden konuşuyor. Kardeşim, Sterimin denen bir gizemciyle fikir alış verişinde bulunuyor. Allanon'a göre bu adam onursuz biri ve Palance'ı kendi sonuna götürüyor. Stenmin babama ve halkıma tahta benim değil kardeşimin geçmesi gerektiğini söylüyor. Onun bana karşı cephe almasını sağladı. Ayrıldığımda Palance bile benim Callahorn'u yönetmeye uygun olmadığıma inanıyor gibiydi."

"Ya o yara izi...?" diye sordu Durin alçak sesle.

"Ben Allanon'la beraber yola çıkmadan hemen önce yaşanan bir tartışmadan," diye cevapladı Balinor olayı yeniden hatırlayarak başını sallarken. "Neden çıktığını bile hatırlamıyorum, ama Palance bir anda hırslandı -gözlerinde gerçek bir nefret vardı. Çıkmak üzere arkamı dönmüştüm ki, duvardan bir kırbaç kaptı ve bana vurdu, ucu yüzümü kesti. Bir süreliğine Tyrsis'den ayrılmaya karar vermeme neden olan buydu; Palance'a düşüncelerini toparlaması için zaman tanımak istedim. Bu olaydan sonra orada kalsaydım, biz..."

Tekrar sustu, Hendel Elf kardeşlere, iki kardeşin bir defa daha münakaşaya girmeleri halinde olacaklar konusunda şüpheye mahal vermeyecek bir şekilde göz kırptı. Durin Balinor gibi bir adama birinin nasıl kalkıp da cephe aldığına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Uzun boylu sınır gözcüsü Paranor'a yaptıkları yolculukta cesaretini ve gücünü defalarca kanıtlamıştı ve Allanon bile ona çok güveniyordu. Buna rağmen kardeşi kasıtlı olarak ve kin besleyerek ona düşman olmuştu. Elf, ailesinin bile ona sırt çevirdiği yurduna dönen bu cesur savaşçı için derin bir üzüntü duydu.

"Size kardeşimin her zaman böyle olmadığını; şimdi dahi onun kötü bir adam olduğuna inanmadığımı söylediğimde bana inanmalısınız," diye devam etti Balinor, bunları sanki diğerlerine değil de kendisine söylüyordu. "O gizemci Stenmin'in Palance üzerinde, onun bu kadar hırslanmasına, bana ve doğru bildiği şeylere karşı dönmesine neden olan bir çeşit etkisi var."

"Onda bundan fazlası var," diye sözünü kesti Hendel sertçe. "Palance idealist bir fanatik. Tahta geçmek için halkın çıkarlarını koruma bahanesiyle sana cephe alıyor. Kendi haklılığına olan inancında boğuluyor."

"Belki de haklısın, Hendel," diye kabullendi Balinor yavaşça. "Ama o hâlâ benim kardeşim ve onu seviyorum." ""Onu hu kadar tehlikeli yapan da bu," dedi Cüce sınır gözcüsünün karşısına dikilip gözlerini onunkine dikerek. "O artık seni sevmiyor."

Balinor cevap vermedi, batıdaki ovalara ve Tyrsis şehrine doğru bakıyordu. Diğerleri de derin düşüncelere dalmış olan Prens'i düşünceleriyle baş başa bırakıp birkaç dakika sessiz durdular. Balinor neden sonra onlara döndüğünde yüzü sanki tüm bunlar hiç olmamış gibi sakin ve rahattı.

"Harekete geçme vakti geldi. Şehrin surlarına gece olmadan ulaşmak istiyoruz."

"Buradan ilerisine seninle gelmiyorum, Balinor," diye araya girdi Hendel. "Kendi ülkeme dönüp Cüce ordularının Anar'dan gelebilecek bir saldırıya karşı hazırlanmalarına yardım etmeliyim."

"Bu gece Tyrsis'te dinlenip yarın gidebilirsin," diye yanıtladı Dayel hepsinin de ne kadar yorgun olduğunu bilerek ve Cüce için endişelenerek.

Hendel sabırla gülümseyip başını salladı.

"Hayır, bu topraklarda gece yolculuk yapmam gerekiyor. Eğer bu gece Tyrsis'te kalırsam bütün bir günü kaybederim ve zaman hepimiz için çok kıymetli. Tüm Güneykarası'nın kaderi Karabüyücü Lord'a karşı ordularımızı ne kadar çabuk bir araya getirip birleşik bir savaş birliği oluşturabileceğimize bağlı. Eğer Shea ve Shannara'nın Kılıcı'nı kaybettiysek, elimizde yalnızca ordularımız kalıyor. Varfleet'e gidip orada dinleneceğim. Kendinize iyi bakın, dostlarım. Önümüzdeki günlerde şans sizden yana olsun."

"Sana da iyi şanslar, cesur Hendel." Balinor iri elini uzattı. Hendel onun ve Elflerin elini içtenlikle sıkıp el sallayarak ormanda gözden kayboldu.

Balinor ve Elfler ağaçların arasında gözden iyice yitene kadar ona baktılar ve Tyrsis'e doğru yollarına koyuldular. Güneş ufuktan kaybolmuş ve gök gecenin her an geleceğini işaret eden koyu kırmızıdan koyu gri ve maviye

dönüşmüştü. Gökyüzü tamamen kararıp açık, bulutsuz gökte pırıldayan ilk yıldızları ortaya çıkardığında yolu yarılamışlardı. Devasa, karanlık cüssesi gece göğüne yaslanan efsanevî şehre yaklaşırlarken Callahorn Prensi Elf kardeşlere Tyrsis'teki binanın tarihini ayrıntılı olarak anlattı.

İnsan yapımı kaleyi bir dizi doğal savunma hattı koruyordu. Şehir küçük, ama tehlikeli yarların dibindeki bir platoya inşa edilmişti. Kayalar platonun güneyini, kısmen de doğusuyla batısını çevreliyordu. Bunlar görünüşte Ejderha Dişi ya da Kuzeykarası'ndaki Charnal Dağlan kadar yüksek ve aşılmaz görünmeseler de, inanılmaz derecede dikti. Platonun kuzeyine bakan kayalıklar neredeyse dimdik yükseliyordu ve şimdiye kadar kimse oraya tırmanmayı başaramamıştı. Bu yüzden şehrin arka tarafı iyi korunuyordu ve güneyine herhangi bir savunma hattı inşa etmeye gerek duyulmamıştı. Şehrin kurulu olduğu, kuzeyde ve batıda Mermidon Nehri'ne, doğuda Callahorn ormanlarına kadar dümdüz uzanan ovalara inen platonun genişliği yaklaşık beş kilometre kadardı. Coşkun Mermidon istilaya karşı ilk savunma haltıydı ve çok az ordu bu noktayı geçip platoya ve şehrin surlarına ulaşabilmişti. Mermidon'u geçmeyi başaran düşman kendini bir anda yukarıdan savunma yapılabilecek platonun dik duvarıyla karşı karşıya bulacaktı. Buraya erişmekte kullanılacak ana yol, dayanaklara atılan iğnelerle çökmek üzere yapılmış büyük demir ve taş rampalardan oluşuyordu.

Ama düşmanın platonun tepesine ulaşmayı başarması durumunda devreye girecek üçüncü bir savunma daha vardı; hiçbir ordunun yaramadığı bir savunma. Platonun köşesinden iki yüz metre ileride duran, tüm şehri yarım daire biçiminde çevreleyen ve uçları güney tarafını koruyan kayalıklarda son bulan devasa Dış Surlar'dı bunlar. Kireçli harçla birleştirilmiş büyük taş bloklarından inşa edilmiş, yüzeyi elle tırmanmayı neredeyse imkânsız kılacak şekilde düzleştirilmişti. Yerden kocaman, yüksek ve aşılmaz bir şekilde, otuz metre kadar yükseliyordu. Duvarın tepesine şehrin içinden savaşan adamlar için rampalar ve okçuların gizlenip savunmasız saldırganlara ateş edebilecekleri bölümler yapılmıştı. Kaba saba, eski modeldi, ama neredeyse bin yıldır istilacıları uzak tutmuştu. Irkların Birinci Savaşı'ndan sonra inşa edildiğinden beri hiçbir düşman ordusu şehrin içine girememişti.

Dış Surlar'ın hemen içinde, erzak ve mühimmat deposu olarak kullanılan binaların arasında, Sınır Lejyonu'nun yerleştirildiği bir dizi uzun ve eğimli kışla vardı. Bu büyük savaş kuvvetinin yaklaşık üçte biri her daim savaşa hazır tutuluyordu; geriye kalan üçte ikisi ise şehirde aileleriyle beraber kalıp işçilik, zanaatkârlık ya da tüccarlık gibi ikinci işleriyle ilgileniyordu. Kışlalar ihtiyaç doğması durumunda -gerçekten de birkaç defa olmuştu bu- bütün orduyu barındıracak şekilde donatılmıştı, ama halihazırda kısmen doluydular. Kışlaların erzak depolarının ve tören alanlarının gerisinde asker yerleşimlerini asıl şehirden ayıran taş bloklardan yapılmış ikinci bir duvar daha vardı. Dikkatle ve titizlikle inşa edilmiş düzgün sokaklar ve Tyrsis şehir halkının evleriyle işyerleri vardı. Şehir bu ikinci duvardan başlayıp güney tarafındaki kayalara kadar hemen hemen bütün platonun tamamına yayılmıştı. Şehrin bu iç kısmında hükümet binalarının ve halk meydanıyla kraliyet sarayının girişini gösteren alçak bir üçüncü duvar bulunuyordu. Sarayı çevreleyen gölgeli bahçeler açık platonun düzlüklerin-deki yegâne ağaçlık alanlardı. Üçüncü duvar savunma amacıyla değil, bunların Kral'ın, parklar söz konusu olduğunda da bütün halkın kullanımına sunulmuş hükümet arazileri olduğunu gösteren sınır çizgisi olarak inşa edilmişti. Balinor bu noktada konudan Elflere Callahorn Krallığı'nın dünyada kalan sayılı aydın monarşilerden biri olduğunu belirtmesine yetecek kadar kısa bir süre için uzaklaştı. Bir Kral tarafından yönetilmesi itibarıyla teknik olarak bir monarşi sayılmakla beraber, hükümette Callahorn halkı tarafından seçilmiş ve kanunların şekillenmesinde yardımcı olan bir temsilciler parlamentosu bulunuyordu. İnsanlar hükümetleriyle ve bir zamanlar hizmet etmiş oldukları ya da hâlâ hizmet ettikleri Sınır Lejyonu'yla gurur duyuyorlardı. Burası özgür bireyler olarak var olabildikleri bir ülkeydi ve bu, uğruna savaşmaya değer bir şeydi.

Callahorn hem geçmişi, hem de geleceği yansıtan bir ülkeydi. Bir tarafta şehirleri temelde saldırılara karşı koymak için inşa edilmiş kalelerdi. Sınır Lejyonu, yeni yeni şekillenen ulusların sürekli savaş halinde bulunduğu, neredeyse fanatik bir ulusal egemenlik kibrinin neden olduğu, kıskançlıkla muhafaza edilen ülke sınırları üzerinde uzun mücadelelerin yapıldığı ve dört karanın halkları arasında dostluğun uzak bir olasılık olduğu eski zamanlardan kalmaydı. Eski moda sade dekorlar ve mimari, hızla gelişen Güneykarası'nın iç kısımlarındaki, daha aydın kültürlerin ve daha barışçı

politikaların galebe çalmakta olduğu şehirlerin hiçbirinde yoktu. Gene de ilkel taş duvarları ve demir savaşçılarıyla aşağı Güneykarası'nı koruyan ve her yönden gelişmesine fırsat sağlayan Tyrsis'ti. Bu güzel ülkede gelecekte olacakların da işaretleri vardı, çok da uzakta olmayan başka bir çağın, başka bir zamanın işaretleri. Halkına, tüm halklara ve tüm ırklara karşı hoşgörü ve anlayış fikri hakimdi. Callahorn'da Güneykarası'nın başka hiçbir yerinde olmayan, bir adamın olduğu gibi kabul edilmesi ve ona göre davranılması anlayışı vardı.

Tyrsis dört karanın kavşağındaydı ve duvarlarıyla topraklarından tüm ulusların mensupları geçmişti, bu da halkına ırkları birbirinden ayıran farklı yüzlerin ve bedenlerin önemsiz olduğunu görmek ve anlamak fırsatını vermişti. İnsanların yargılamayı öğrendikleri şey kişilerin içlerinde olan insanlıktı. Dev bir Kaya Trolü Callahornlular tarafından garip görünüşü yüzünden dışlanmazdı; Troller orada yaygındı. Gnomlar, Elfler ve Cüceler bu ülkeden düzenli olarak geçerdi ve dostane amaçlar güdüyor iseler, onlara iyi davranılırdı. Balinor konuşurken nihayet tüm karalarda yayılmaya başlayan bu yeni olguya gülümsedi; halkının eski önyargılarından kurtulup ortak bir anlayış ve dostluk zemini arayan ilk halk olmasından gurur duyuyordu. Durin'le Dayel onu sessiz bir fikir birliğiyle dinliyorlardı. Elf halkı kendi sınırlarının ötesini göremeyen kişilerin dünyasında yalnız olmanın ne demek olduğunu bilirdi. / Balinor sözünü bitirmişti ve üç yoldaş ovanın uzun çimenlerinden geniş bir yola geçtiler. Yol karanlık ufukta hayal gibi görünen platoya doğru uzanıyordu. Artık şehrin ışıklarını ve taş rampadaki insanların hareketlerini seçebilecek kadar yaklaşmışlardı. Yüksek Dış Surlar'ın girişi meşalelerle aydınlatılmıştı; birkaç siyah giysili nöbetçinin koruduğu dev kapılar yağlı menteşeleri üzerinde açık duruyordu. İçerideki avluda kışlaların ışıkları parlıyordu, ama adamların şakalaşma ve kahkaha seslerinin duyulmayışı Balinor'a tuhaf geldi. Gelen sesler kimse tarafından işitilmesi istenmiyormuş gibi alçak, hatta bastırılmış gibiydi. Sınır gözcüsü aniden birşeylerin yolunda olmadığından kaygılanarak, ihtiyatla ilerisini inceledi, ama olağandışı sessizlik dışında normal olmayan bir şey sezemedi. Bu meseleyi kafasından uzaklaştırdı.

Elfler tek söz etmeden karanlık kayalara giden kazıklı yola tırmanan Balinor'u takip ettiler. Yolu çıkarken birkaç kişi onları geçti ve içlerinden dikkatle bakanlar dönüp Callahorn Prensi'ne apaçık bir hayretle gözlerini

diktiler. Balinor bu tuhaf bakışları fark edemedi, ama iki kardeş hiçbir şeyi kaçırmadılar ve sessiz bir uyarıyla birbirlerine baktılar. Ciddi bir sorun vardı. Birkaç saniye sonra üçlü platoya ulaştığında Balinor da aniden durdu. Şehrin kapılarını inceledi, sonra etrafında, onun kim olduğunu fark ettiklerinde tek kelime etmeden hızla dağılan insanların gölgeli yüzlerine baktılar. Üçlü bir an kalan birkaç adamın karanlığa karışıp onları yalnız bırakmalarını izleyerek sessizce oldukları yerde kalakaldı.

"Bu ne demek, Balinor?" diye sordu Durin sonunda.

"Emin değilim," diye cevapladı Prens endişeyle. "Kapıdaki muhafızların nişanlarına bak. Hiçbiri leopar işaretini -benim Sınır Lejyonum'un nişanını- takmamış. Bunun yerine benim tanımadığım şahin simgesi takıyorlar. İnsanlar da -bakışlarına dikkat ettiniz mi?"

Elfler aynı anda başlarını salladılar, çekik gözlerinde bariz bir endişe vardı.

"Fark etmez," dedi sınır gözcüsü kısaca. "Burası hâlâ babamın şehri, insanlar da benim halkım. Saraya vardığımızda anlarız."

Yeniden Dış Surlar'ın devasa kapılarına yürümeye başladı, Elfler de bir iki adım arkasındaydı. Prens dört muhafıza yaklaşırken yüzünü saklama gereği duymadı ve onların tepkisi de diğerlerinden farklı olmadı. Prensi durdurmak için hiçbir şey yapmadılar ve aralarında hiçbir konuşma geçmedi, buna rağmen içlerinden biri görev yerini aceleyle terk edip İç Surlar'ın kapılarından geçerek ötedeki şehrin sokaklarında çabucak gözden kayboldu Balinor'la Elfler karanlıkta tepelerine asılmış canavarımsı taş bir kol gibi görünen dev kapının gölgelerinden geçtiler. Açık kapıları ve muhafızları geçip ünlü Sınır Lejyonu'nun barındığı alçak, Spartanvari kışlaları görebildikleri avluya girdiler. Yanan birkaç ışık vardı ve kışlalar neredeyse terk edilmiş görünüyordu. Avluda leopar nişanlı giysiler giymiş, ama zırhı ve silahı olmayan birkaç adam dağılmıştı. Üçlü avlunun ortasında bir an durakladıklarında onları gören biri hayretle irkildi ve askerlerine seslendi. Kışlalardan birinin kapısı aniden açıldı ve diğerleriyle beraber Balinor'la Elflere bakmaya başlayan bir gazi belirdi. Adam kısa bir emir verdi ve bunun üzerine askerler gönülsüzce işlerinin başına döndüler. O da bu arada yeni gelen üçlünün yanına seğirtti.

"Lordum Balinor, sonunda geldiniz," diye bağırdı asker, kumandanının önünde esas duruşa geçip başıyla hafifçe selam vererek.

"Yüzbaşı Sheelon, seni görmek ne güzel." Balinor askerin boğum boğum elini kendi elinin içinde sıktı. "Şehirde neler oluyor? Muhafızlar neden bizim savaş leoparımız yerine şahin nişanı takıyor?"

"Lordum, Sınır Lejyonu'na dağılma emri verildi! Yalnız bir avuç kadarımız görevde kaldık, diğerleri evlerine döndü!"

Adama sanki deliymiş gibi baktılar. Sınır Lejyonu Güneykarası'nı tehdit eden en büyük istilanın ortasında dağıtılmış mıydı? Allanon'un onlara Sınır Lejyonu'nun tehdit altındaki karaların tek umudu olduğunu ve geçici süre için de olsa Karabüyücü Lord'un topladığı dehşet verici orduyu oyalaması gerektiğini söyleyişini hatırladılar. Şimdiyse Callahorn'un orduları esrarengiz bir şekilde dağıtılmıştı...

"Kimin emriyle...?" diye sordu Balinor öfkeyle.

"Kardeşinizin," diye belirtti halinden memnun olmayan Sheelon çabucak. "Kendi muhafızlarına bizim görevlerimizi üstlenmeleri, Lejyon'a da bir sonraki emre kadar dağılmaları emrini verdi. Acton Lordu ve Messaline Lordu saraya gidip Kral'a bunu yeniden düşünmesi için yalvardılar, ama geri dönmediler. İtaat etmekten başka çaremiz yoktu..."

"Herkes aklını mı kaçırdı?" diye sordu çileden çıkmış sınır gözcüsü askerin yakasına yapışarak. "Peki ya babam, Kral? Bu ülkeyi hâlâ o yönetmiyor mu? Sınır Lejyonu'nu o kumanda etmiyor mu? Bu saçmalığa o ne diyor?"

Sheelon söylemeye korktuğu cevabın kelimelerini arıyordu. Balinor onu şiddetle çekiştirdi., "Bi-bilmiyorum, Lordum," diye mırıldandı adam hâlâ kaçmaya çalışarak. "Kral'ın hasta olduğunu duyduk, o kadar. Kardeşiniz Kral'ın yokluğunda geçici olarak tahta geçtiğini ilan etti. Üç hafta önce."

· Balinor adamı hayret dolu bir sessizlik içinde salıverip dalgın dalgın sarayın, büyük umutlarla döndüğü yuvasının ışıklarına baktı. Callahorn'dan kardeşiyle arası bozulduğu için ayrılmıştı, ama gidişi olayları daha da berbat etmişti. Şimdi Palance'la kendi isteğinin dışında yüzleşmesi gerekiyordu -onunla yüzleşip onu çaresizce ihtiyaç duyulan Sınır

Lejyonu'nu dağıtmanın delilik olduğuna bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu.

"Bir an önce saraya gidip kardeşinle konuşmamız gerekiyor," diyen Dayel'in sabırsız sesi düşüncelerini böldü. Birden kardeşinin de ne kadar genç olduğunu anımsayarak genç Elfe baktı. Palance'la anlaşmak çok zor olacaktı.

"Evet, elbette, haklısın," diye kabul etti neredeyse dalgınlıkla. "Ona gitmemiz gerek."

"Hayır, oraya gitmemelisiniz!" Sheelon'un keskin çığlığı onları oldukları yerde durdurdu. Oraya gidip dönmeyenler oldu. Kara güçlere hizmet eden gezgin Allanon'la ortak olduğun için kardeşinin seni hain ilan ettiği söylentileri dolaşıyor ortalıkta. Tutuklanıp ölümle yargılanacağın söyleniyor!"

"Bu saçmalık!" diye çıkıştı sınır gözcüsü çabucak. "Ben hain değilim, bunu kardeşimin kendisi bile bilir. Allanon'sa Güneykarası'nın bulabileceği en iyi dosttur. Gidip Palance'la konuşmalıyım. Aramızda anlaşmazlıklar olabilir, ama kendi öz kardeşini tutuklamaz. Buna gücü yetmez!"

"Meğer ki baban ölmüş olsun, dostum," diye uyardı Durin diğer taraftan. "Temkinli olmanın zamanı şimdi, saraya girmeden önce. Hendel kardeşinin gizemci Stenmin'in etkisi altında olduğuna inanıyor; şayet bu doğruysa, düşündüğünden daha büyük bir tehlikede olabilirsin."

Balinor duraksadı ve kabul edercesine başını salladı. Sheelon'a çabucak Sınır Lejyonu'nun ülkelerini savunmada çok önemli olduğuna inanıldığını vurgulayarak Callahorn'un yakın gelecekteki Kuzeykarası istilasının tehdidi altında olduğunu anlattı. Sonra askerin omzunu sıkıca kavrayarak ona doğru eğildi.

"Ben ya da kişisel ulaklarını dönene kadar dört saat bekleyeceksin. Bu süre içinde dönmez ya da haber yollamazsam Lord Ginnisson'ı ve Lord Fandwick'i bul; Sınır Lejyonu bir an önce yeniden toplanmalı! Sonra halkın kardeşimden bizim açık yargılanmamızı talep etmesini sağla. Bunu reddedemez. Doğudaki ve batıdaki Elf halkıyla Cüce halkına benim ve Eventine'ın kuzenlerinin bu şekilde alıkoyulduğu haberini yolla. Sana söylediklerimin hepsini aklında tutabilecek misin?"

"Evet, Lordum." Asker başını salladı. "Emrettiğiniz gibi olacak. Şans sizden yana olsun, Callahorn Prensi."

Öfke içindeki sabırsız Balinor şehrin iç kısımlarına doğru ilerlerken adam kışlalardan birinde kayboldu. Durin, kardeşine Balinor'la kendisinin akıbetini öğrenene kadar şehrin surlarının dışında kalmasını söyledi, ama Dayel arkada kalmayı inatla reddetti. Durin konuyu daha fazla tartışmanın anlamsız olacağını biliyordu; sonunda Dayel'in de onlarla gelmeye hakkı olduğunu kabul etti. Elf daha yirmisinde bile değildi ve onun için hayat daha yeni başlamıştı. Culhaven'dan gelen küçük grubun bütün üyeleri Dayel'e yakın arkadaşların en genç olana daima besledikleri türden, koruyucu bir sevgiyle bağlıydılar. Açık kalpliliği ve candan oluşu birçok adamın şüphe ve güvensizlik içinde yaşadığı bu zamanda bulunmaz bir değerdi. Durin onun için endişe ediyordu, önünde çok uzun, ardında ise çok az yılı vardı. Eğer ona bir şey olursa, asla yerine konamayacak bir parçasını kaybetmiş olacaktı. Durin Tyrsis'in ışıkları önlerindeki karanlıkta yanarken sessizce kardeşini seyretti.

Saniyeler sonra, üçlü avluyu geçip İç Surlar'ın kapılarından şehrin sokaklarına girdiler. Bir defa daha muhafızlar şaşkınlık içinde baktılar, ancak yolcuları durdurma girişiminde bulunmadılar. Üçlü Tyrsis Yolu'nda, ana caddede ilerlerken Balinor daha da irileşmiş gibiydi. Kara bedeni meşum bir şekilde avcı pelerinine sarınmıştı, zincir zırhı açıkta kalan ellerinde ve boynunda parıldıyordu. Eskisinden daha uzun boylu görünüyordu, artık yolculuğunun sonundaki yorgun bir yolcu değil, evine dönen Callahorn Prensi'ydi. İnsanlar onu hemen tanıdılar, önce dış kapılardakiler gibi durup baktılar, sonra onun gururlu tavrından cesaretlenip eve dönüşünü karşılamak için arkasına takıldılar. Callahorn'un en gözde oğlu şehre doğru cesur adımlarla, etrafındakilere gülümseyerek, ama saraya varmak için acele ederek ilerlerken etrafındaki adamların sayısı birkaç düzineden yüzlere ulaştı. Halkın bağırışları ve çığlıkları dağınık seslerden uzun boylu sınır gözcüsünün adını seslenen neşeli bir ünleme dönüşerek sağır edici bir hal aldı. Kalabalıktan birkaç kişi azimli adama yaklaşıp uğursuz uyanlar fısıldadılar, ama Prens artık ihtiyatlı seslere kulak verecek değildi; her uyandan sonra kafasını sallayarak yoluna devam etti.

Büyüyen kalabalık kemerli geçitlerden ve ileriye akan yaka yollarından dolanarak, Tyrsis Yolu'nun dar kısımlarında zorlanarak, uzun beyaz duvarlı binalar ve küçük evleri geçerek Tyrsis'in kalbine, halk parklarının üstünden geçen Sendic Köprüsü'ne doğru ilerledi. Diğer tarafta karanlık ve kapalı saray kapıları duruyordu. Köprünün geniş kemerinin tepesinde, Callahorn Prensi aniden hâlâ inançla kendisini izleyen kalabalığa döndü ve elini kaldırarak durmalarını işaret etti. İtaatkârca durdular; o konuşmaya başladığında da, sesleri giderek al-çaldı ve sonunda tamamen kesildi.

"Dostlarım -yurttaşlarım." Gururlu sesi loş ışıkta yıldırım gibi yankılanarak çınladı. "Bu ülkeyi ve onun cesur halkını özledim, ama artık döndüm -bir daha da gitmeyeceğim! Korkmaya gerek yok. Bu ülke sonsuza kadar baki kalacak! Eğer kraliyet içinde bir sorun varsa, bununla yüzleşmek bana düşer. Şimdi evlerinize dönün ve size her şeyin yolunda olduğunu daha iyi bir ışıkla gösterecek olan sabahı bekleyin. Şimdi, lütfen, evlerinize gidin; ben de kendiminkine gideceğim!"

Balinor kalabalığın tepkisini beklemeksizin köprüyü geçip sarayın kapılarına yöneldi, Elf kardeşler hâlâ hemen arkasın-daydı. Halkın sesi yeniden yükselmiş, onlara sesleniyordu, ama bu defa çok istemelerine rağmen onları izlemediler. Balinor'un emirlerine itaat ederek, yavaş yavaş dağıldılar, bazıları hâlâ, sessiz, karanlık kaleye adını isyankârca seslenirken, bazıları da uzun boylu sınır gözcüsüyle iki arkadaşım sarayda bekleyen olaylara dair kasvetli kehanetler mırıldanıyordu. Üç yolcu köprünün yüksek kemerinin eğiminden aşağı aceleci, azimli adımlarla yürüyerek gözden kayboldular. Birkaç dakikada, Buckhannah sarayının uzun, metal kirişli kapılarına ulaşmışlardı. Balinor bir an bile duraksamadan tahtaya kakılmış demirden büyük tokmağa uzandı ve kapıyı gümbürdeterek vurdu. Adamlar dışarıda, karanlıkta durmuş, öfke ve endişeyle karışık duygular içinde dinlerken bir süre hiçbir ses duyulmadı. Sonra içeriden alçak bir ses kim olduklarını sordu. Balinor adını söyledi ve içeridekine derhal kapıyı açması emrini verdi. Bir anda, demirden ağır sürgüler çekildi ve kapı üçünü içeri almak üzere açıldı. Balinor sessiz muhafızlara bakmaksızın bahçe avlusuna girdi, gözleri ilerideki binanın görkemli sütunlarındaydı. Sol kanadın zemin katındakiler dışında bütün pencereler karanlıktı. Durin içerideki bir düzine silahlı muhafıza ait gölgelere göz atma fırsatını yakalayarak Dayel'e ileriyi işaret etti. Hepsi de şahin nişanı taşıyordu.

Temkinli Elf şehre girdiklerinden beri şüphelendiği bir tuzağa doğru yürüdüklerini hemen fark etti. İlk güdüsü Balinor'u durdurup gördükleri konusunda onu uyarmak oldu. Ama içgüdüsel olarak sınır gözcüsünün ne yaptığını bilecek kadar tecrübeli bir savaşçı olduğunu biliyordu. Üçlü sarayın kapılarına giden bahçe yolunu geçti. Muhafız yoktu ve kapılar Balinor'un sertçe itişiyle direnmeden açıldı. Eski binanın salonları meşalelerle aydınlatılmıştı, alevler duvar resimlerinin görkemini ve Buckhannah ailesinin evini süsleyen tabloları gösteriyordu. İtinayla cilalanmış ve kısmen goblenler ve ailenin kuşaklardan beri ülkeyi yöneten ünlü kralların miğferlerinin metal plakalarıyla kaplanmış tahta oymalar, eski ve ihtişamlıydı. Elf kardeşler uzun boylu Prensi bu sessiz salonlarda izlerken başka bir zamanı ve yeri hatırladılar -kadim Paranor kalesini. Orada da başka bir çağın tarihi görkeminin ortasında onları bekleyen bir tuzak vardı.

Sol taraftaki bir başka salona girdiler. Balinor hâlâ birkaç adım öndeydi, heybeti yüksek koridorları dolduruyordu, yürürken uzun avcı pelerini arkasında dalgalanıyordu. Bir an Durin'e Allanon'u çağrıştırdı, o da kedi gibi çevik adımlarla yürürken Callahorn Prensi'nin şu anda olduğu gibi iri yarı, öfkeli ve tehlikeliydi. Durin endişeyle Dayel'e göz attı, ama genç Elf fark etmemiş gibiydi; yüzü heyecandan kıpkırmızıydı. Durin hançerinin kabzasını tuttu, soğuk metal sıcak avcunu rahatlattı. Şayet yeniden tuzağa düşeceklerse, bu savaşmadan olmayacaktı.

Sonra dev sınır gözcüsü açık bir kapının önünde aniden durdu. Elf kardeşler aceleyle yanına gelip geniş omzunun üzerinden önlerindeki aydınlık odaya göz attılar. Zarifçe döşenmiş odanın arka tarafında bir adam duruyordu -iri yan, sarışın ve sakallı bir adam; geniş bedeninde üzerinde şahin nişanı olan eflatun, uzun bir giysi vardı. Balinor'dan birkaç yaş daha gençti, ama uzun bedeninin duruşu onunkinin aynıydı, elleri arkasında gevşek bir şekilde kavuşmuştu. Elfler bunun Palance Buckhannah olduğunu hemen anladılar. Balinor hiçbir şey söylemeden odaya girdi, gözleri kardeşinin yüzüne dikilmişti. Elfler ihtiyatla etrafa bakarak sınır gözcüsünü takip ettiler. Silahlı muhafızların saklanmış olabileceği çok fazla kapı ve kalın perde vardı odada. Kısa bir süre sonra arkalarında kalan salonda bir hareketlenme oldu. Dayel açık kapıya bakmak için hafifçe döndü. Durin diğerlerinden biraz ayn yürüyordu, uzun avcı bıçağını çekmiş, zayıf bedeni hafifçe eğilmişti.

Balinor hiç kıpırdamadan kardeşinin önünde durmuş, kardeşinin gözlerinin tuhaf bir nefretle dolu olmasından hayretler içinde kalmış bir halde, o tanıdık yüze bakıyordu. Bunun bir tuzak olduğunu, kardeşinin hazırlanmış olacağını biliyordu. Gene de aralarındaki farklara rağmen kardeşiyle en azından içten ve mantıklı bir konuşma yapabileceklerine inanmıştı. Ama o gözlere bakıp da içlerinde yanan öfkenin gizlenmemiş parıltılarını yakaladığında, kardeşinin mantığını, hatta aklını yitirmiş olduğunu anladı.

"Babam nerede .'"

Gizli kordonlar davetsiz misafirlerin üstüne fark edilmeyecek şekilde asılmış den ve ipten büyük bir ağı indirerek boşadığında Balinor'un ani sorusu yarıda kesildi. Ağa bağlanmış ağırlıklar dehşete düşmüş olan adamları bir anda yere çarptı, silahları dayanıklı kordonlara karşı etkisizdi Kapılar açıldı ve ağır perdeler sıyrıldı, birkaç düzine silahlı muhafız mücadele eden tutsakları hizaya getirmek için odaya doluştu. Dikkatle hazırlanmış tuzaktan kaçma, hatta savaşma şansları bile yoktu Tutsakların silahları alındı, kaba hareketlerle gözleri ve elleri bağlandı Sertçe ayağa kaldırılıp bir düzine görünmez el tarafından zaptedildiler. Bin yaklaşıp önlerinde durana kadar anlık bir sessizlik oldu.

"Geri dönmekle aptallık ettin, Balinor," dedi tüyler ürperten ses karanlıktan "Seni yemden bulduğumda ne yapacağımı tahmin etmeliydin Halka, babama ve hatta bana yaptıkların yüzünden bir hain ve korkaksın Shirl'le ne yaptın? O kızla ne yaptın? Bu yüzden öleceksin, Balinor, yemin ederim1 Onları aşağı götürün!"

Eller onları dondurdu, sertçe iterek bir kapıdan geçirip merdivenlerden indirdi ve bir dönemeçler labirentinden geçirerek başka bir salona götürdü Ayaklan sessiz karanlıkta nemli taşların üzerinde takırdıyordu Sonra yeniden bir dizi merdivenden inip başka bir geçide geldiler. Bayat kokuyu, soğuk havayı ve taş duvarlardan ve zeminden sızan rutubeti hissedebiliyorlardı. Demir sürgüler asırlık demir yuvalarından gıcırdayarak çekildi ve kapı ağır ağır açıldı Eller onları sertçe bıraktığında kendilerim, elleri ve gözleri hâlâ bağlı, yerde sersemlemiş ve hırpalanmış bir vaziyette buldular. Kapılar kapandı ve kilitler yerlerine sürgülendi. Üç yoldaş tek kelime etmeden dinlediler. Ayak sesleri hızla uzaklaştı ve sonunda hepten kayboldu. Sonunda hapishanelerinin derin sessizliğinde kendi nefes

alışverişlerinden başka ses kalmayana kadar, kapılar kilitlenirken metallerin seslerini duydular. Balinor evine dönmüştü.

Allanon gönülsüz Flick'in tanınmaması için kılığını değiştirmeyi bitirdiğinde vakit neredeyse gece yansı olmuştu. Druid, belinde taşıdığı bir keseden çıkardığı tuhaf losyonu kullanarak Vadilinin yüzünü ve ellerini koyu sarı bir renk alana dek ovuşturdu. Bir parça yumuşak kömür, yüzündeki çizgileri ve gözlerinin görünüşünü değiştirdi Olsa olsa geçici bir çareydi bu; fakat yakından incelenmediği sürece, in cüsseli, tıknaz bir Gnom olduğu düşünülebilirdi. Kendini bir Gnom diye tanıtmaya teşebbüs etmek tecrübeli bir avcı için bile tehlikeli bir girişimdi,-eğitilmemiş bir adam içinse intihar sayılırdı. Fakat, geriye hiçbir seçenek kalmamıştı Birisi dev kampa girip Eventine'a, Shea'ya ve Kılıç'a ne olduğunu keşfetmek zorundaydı. Allanon'un oraya gitmesi söz konusu olamazdı, en uygun kılıkta bile anında tanınırdı Böylece, karanlığın içinde yolunu bulmak, nöbetçileri geçmek, binlerce Gnom ve Trolün bulunduğu kampa girmek, burada kardeşinin ya da kayıp Elf Kralı'nın tutuklu olup olmadığını araştırmak ve bunların yanı sıra, Kılıç'in nerelerde olduğunu öğrenmeye çalışmak, Gnom kılığına giren korkmuş Flick'in üzerine kalmıştı. Meseleyi daha da zorlaştıran şey, Vadilinin düşman kampını şafak vaktinden önce iyice araştırmak zorunda oluşuydu. Eğer bunu yapmakta başarısız olursa, birisi onu gün ışığında kesinlikle fark eder ve yakalayabilirdi.

Allanon, Flick'ten avcı pelerinini çıkarmasını istedi ve kıyafetini daha iyi gizlemek için biçimini biraz değiştirerek, başına taktığında tanınmaması için başlığını da uzatarak, giysinin üzerinde birkaç dakika çalıştı, işi bittiğinde Flick giyindi ve vücuduna sarılmış pelerininden, ellerinin bir tarafı ve yüzünün karartılmış kısmından başka hiçbir şeyin görünmediğini fark etti Gerçek Gnomlardan uzak durur ve şafağa dek durmadan ilerlerse, önemli şeyler öğrenme şansı olabilir ve kaçıp olanları Allanon'a anlatabilirdi. Kısa avcı hançerinin giysisine gizlice tutturulmuş olup olmadığını kontrol etti Girdiği kamp için bu silah yetersizdi, ama yine de ona tamamen korumasız olmadığı hissini veriyordu. Allanon, ona dikkatlice, tepeden tırnağa bakıp başıyla onayladıktan sonra, Flick pelerinine bürünmüş, kısa ve tıknaz vücuduyla ayağa kalktı.

Geçen bir saat boyunca, hava tehlikeli bir hal almıştı; kara bulutlar ayı ve yıldızları silerek dünyayı neredeyse tam bir karanlığa terk etmişti, gökyüzü yoğun bir dalgalanma halindeydi. Herhangi bir yönde görülebilen tek ışık, kamp kurmuş düşmanların ateşlerinden saçılan ışıktı; alevler Ejderha Dişi'nden savrulup aşağıdaki savunmasız bayırlara doğru şiddetle esen kuzey rüzgârıyla yükseliyordu Fırtına yoldaydı ve sabahtan önce onlara ulaşacağı açıkça görülüyordu Sessiz Druid, rüzgârın ve karanlığın kılık değiştiren Vadilinin uyuyan ordunun gözlerinden gizlenmesine yardımcı olacağı konusunda ümitliydi.

Dev gizemci ayrılırken Flick'e kısa, kesik kesik cümlelerle bazı tedbirler önerdi. Kampın düzenini tarif ederek nöbetçilerin asıl ordunun hangi noktalarına yerleştirilmiş olabileceğini belirtti. Ona Gnom şeflerinin ve Maturen'lerin, yani Trollerin kabile reislerinin, şüphesiz ateşlerin yakınlarına yerleştirilmiş olan sancaklarını aramasını söyledi. Ne olursa olsun, herhangi biriyle konuşması yasaktı, yoksa ses tonu, onun bir Güneykaralı olduğunu anında ele verirdi. Gitmeyi beklerken kalbi çılgınca çarpan Flick, dikkatle dinledi, içinden yakayı ele vermemesinin imkânsız olduğuna kanaat getirmişti; fakat kardeşine duyduğu bağlılık, Shea'nın güvenliği söz konusu olduğunda sağduyusunu bir kenara atabilecek kadar büyüktü Allanon genç adamın bu bayırların aşağısına yerleştirilmiş birinci nöbet noktasını geçmesini sağlayacağı sözünü vererek, kısa açıklamasını bitirdi. Ona sessiz olmasını işaret ettikten sonra kendisini izlemesi için diğerine eliyle bir işaret yaptı.

Karanlıkta yüzlerini açık ovaya çevirerek, yüksek ve iri kayaların sığınağında ilerlediler. Etraf o kadar karanlıktı ki, Flick neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve hızla yürüyen Druidi takip edebilmek için, onun elini tutmak zorunda kaldı. İkisine kayalıkların dolambaçlı labirentinin çıkış noktasına varmaları, çok uzun bir zaman almış gibi geldi; fakat nihayet ileride, karanlığın içinde, düşman kampının ateşlerini görebildiler. Flick, yüksek dağlara-tırmandığından incinmiş ve hırpalanmış bir haldeydi, kollan ve bacakları zorlanmadan dolayı acıyordu; pelerini birkaç yerinden yırtılmıştı. Ovanın karanlığı, onlarla ateşler arasında yıkılmaz bir duvar gibi görünüyordu ve Flick ne yerlerini bildiği nöbet noktalarını görebiliyor, ne de bir şey duyabiliyordu. Allanon hiçbir şey söylemedi, kayaların arkasına sığınarak çömeldi; etrafı dinlerken başını hafifçe yana eğmişti. Uzun

dakikalar boyunca ikisi de sessiz kaldılar, sonra Allanon eliyle aniden, Flick'e olduğu yerde kalmasını işaret ederek ayağa kalktı ve gecenin içinde sessizce kayboldu.

O gittiğinde, ufak tefek Vadili endişeli, yalnız ve korkmuş bir halde etrafa bakındı, çünkü olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Öfkeli yüzünü kayanın soğuk yüzeyine dayayarak, kampa varınca yapacaklarını kafasında tekrarladı. Güvenebileceği, dişe dokunur bir planı yoktu. Hiç kimseyle konuşmayacak; hatta mümkünse, hiç kimsenin yakınından bile geçmeyecekti. Zayıf tebdili kıyafetini ele verecek ateşlerin ışığından uzak durmalıydı. Esirler, eğer kampta tutuluyorlarsa, ateşlerinin merkezinde bir çadırda tutuluyor olmalıydılar; o halde ilk amacı bu cadın bulmak olacaktı. Bulduktan sonra, orada olup olmadıklarını öğrenmek için, çadırın içine bakmaya uğraşacaktı. Bu aşamaya varırsa da -ki bu pek muhtemel görünmüyordu-Allanon'un onu bekleyeceği bayıra doğru yol alacaktı ve bundan sonraki hareketlerine birlikte karar vereceklerdi.

Flick, asabi bir şekilde başım salladı. Bu tebdili kıyafetle başarılı olamayacağını biliyordu -herhangi bir kimseyi kandırabilecek kadar ne yetenekli, ne de zekiydi. Fakat Shea'yı Ejderha Dişi'nde kaybettiğinden beri, tavırları tamamen değişmişti; eski kötümserliği ve pratik düşünme huyu yerini boş bir ümitsizlik hissine bırakmıştı. Son birkaç hafta içinde, alışkın olduğu dünyası öyle çok değişmişti ki; artık eski değer yargılan ve makûl alışkanlıkları ile olan bağını yitirmiş gibiydi. Korkunç, bitmek tükenmek bilmeyen kaçma ve saklanma günlerinde başka dünyanın yaratıklarıyla savaşırken zaman neredeyse anlamsız bir hal almıştı. Gölgeli Vadi'nin sakin ve huzurlu ortamında yaşayarak geçirilen yıllar, tıpkı unutulan gençlik yıllan gibi uzaktı. Geçen birkaç hafta içinde, alt üst olmuş hayatındaki değişmeyen tek güç, arkadaşları, özellikle de kardeşiydi. Flick, tükenişin ve zihinsel çöküşün sınırında çılgına dönmüş dünyasında, onu ümitsizliğin uçurumuna hapseden kâbuslar ve ruhların çözülemez bulmacasında tek başına kalana dek, onlar da teker teker dağılmıştı.

Allanon'un varlığı, onu pek az rahatlatmıştı. İlk karşılaşmalarından beri, dev Druid aşılmaz bir gizlilik duvarı ve açıklanamayan güçlere sahip gizemli bir erk olarak kalmıştı. Paranor'a birlikte yaptıkları yolculukta gelişen dostluklarına rağmen, Druid mesafeli ve ketum davranmayı sürdürmüştü.

Kendi nesli ve amaçlan hakkında anlattıkları bile kendisini saran gizemli karanlığı çok az aydınlatıyordu.

Kafile bir aradayken, Shannara'nın Kılıcı'nı arayışlarını arkasındaki karşı gelinemeyen güç olmasına rağmen, gizemcinin onlar üzerindeki hakimiyeti çok kuvvetli görünmemişti. Fakat şimdi, diğerleri korkak Vadiliyi, bu ne yapacağı belli olmayan devle yalnız bırakıp gitmişlerdi, Flick kendini, bu tuhaf adamın korkunç varlığından kaçamayacak kadar yalnız hissediyordu. Efsanevi kılıcın gizemli hikâyesi üzerinde tekrar düşündü ve Allanon'un küçük arkadaşlarına bütün hikâyeyi anlatmayı reddettiğini hatırladı. Bu anlaşılması zor tılsım için her şeyi riske atmışlardı ve hâlâ Allanon hariç, hiç kimse silahın Karabüyücü Lord'u yenmekte nasıl kullanılacağını bilmiyordu. Allanon onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

Karanlıkta arkasından gelen ani bir ses Vadiliyi korkuttu, kendini savunmak için kısa avcı bıçağını çekti; keskin bir fısıltı duyuldu ve Allanon iri gövdesiyle, sessizce Flick'in yanına sokuldu. Güçlü bir el, Flick'i omzundan kavradı ve ikisinin de karanlıkta dikkatlice çömeldiği, kayayla kaplı bayıra doğru yönlendirdi. Allanon, düşüncelerini okumak için Vadilinin yüzünü bir an dikkatle, cesaretini ölçmek istermiş gibi inceledi. Flick, korkuyla karışık bir heyecanla, kalbi çarparak, bu insanın içine işleyen bakışla karşılaşmak için kendini zorladı.

"Nöbetçiler devreden çıkarıldı -yol açık." Derin ses toprağın derinliklerinden yükselir gibiydi. "Genç dostum, şimdi git, cesaretini ve sağduyunu kaybetme."

Flick başıyla onayladı ve kalktı. Pelerine bürünmüş vücudu, çabuk ve gizlice kayalıklardan karanlık, boş ovaya doğru hareket etti. Vücudu idareyi ele alır ve içgüdüleri gizli bir tehlike arayarak karanlığı yoklarken, akıl yürütmeye, merak etmeye son verdi. Yarı çömelmiş bir halde koşarak, sık sık durup pozisyonunu kontrol ederek ve insan hareketlerinin seslerini dinleyerek, uzaktaki ateşe doğru ilerledi. Gece, dört bir yanında delinemez bir kefen gibiydi; gökyüzü hâlâ iri bulut kümeleriyle ayın ve yıldızların ışığını kapatıyordu. Görülebilen tek ışık, ilerideki kamp ateşlerinden yayılandı. Ova düz ve açıktı, yüzeyi sessizce ilerleyen Vadilinin ayaklarım saran çimlerle kaplıydı. Sadece birkaç tane çalı vardı. Karanlıkta, hiçbir yaşam izi yoktu ve duyulabilen tek ses, rüzgârın ve kendi nefesinin sesiydi.

Vadili iyice yaklaştığında, dağın eteğinden bakıldığında turuncu bir ışık bulutu olarak görünen ateşler tek tek ayrıştı; alevleri yeni odunlarla beslenen bazı ateşler parıldayarak yanıyordu, onlara bakan adamların uyuduğu ateşler ise sönmeye yüz tutmuş ve neredeyse köze dönüşmüştü. Flick, uyuyan kamptaki belirsiz sesleri duyabilecek kadar yakındaydı, fakat konuşulanları anlayabilecek kadar iyi duyamıyordu.

Flick düşman ateşlerinin çevresine yaklaşmadan önce, neredeyse yarım saat geçmişti. Işığın ötesinde bir yerde, kampın uzunluğunu kestirmek için durdu. Kuzeyden esen serin gece rüzgârı, çatırdayan odun ateşlerinden çıkan duman bulutlarını, ovaya, Vadiliye doğru savuruyordu. Kampın çevresini çevreleyen ikinci dereceden bir nöbetçi çemberi vardı, fakat bu yalnızca ikinci bir muhafız hatlıydı. Kuzeykaralılar bu kamp için tedbire pek de fazla ihtiyaç duymamışlardı. Nöbetçiler genellikle Gnom avcılarıydı, buna rağmen Flick, geniş kümeler halinde dağıtılmış Trolleri ayırt edebiliyordu.

Trollerin tuhaf, alışkın olmadığı yüz hatlarını incelemek için bir an durdu. Cüsseleri birbirinden farklıydı; hepsinin kol ve bacakları kalındı, kaba ve oldukça koruyucu görünen, oduna benzer, koyu renkli bir deriyle kaplıydılar. Nöbetçilerden ve ordudan birkaç kişi uyumuyor, ısınmak için ateşlerin yanında ya tembelce ayakta duruyor, ya da yüzlerini ve vücutlarını iyice gizleyen pelerinlere sarınmış, oturuyorlardı. Flick memnun bir ifadeyle başını salladı. Herkes bu şekilde pelerinlerine sarınmış halde kalırsa, kampa girmek Flick için kolay olacaktı ve rüzgârın soğukluğuna bakılırsa, hava sıcaklığı gündoğumuna kadar düşmeye devam edecekti. Bulutlu karanlıktan ve ateşlerin çıkardığı dumandan dolayı, ateşin ötesini görmek zordu.

Her nasıl oluyorsa bu bakış açısından kamp, Ejderha Dişi'nin yüksek yerlerinden göründüğünden daha küçük gibiydi. Flick, o anki konumundan aynı derinlik duygusunu hissedemedi, fakat kendi kendini kandırmaya da çalışmadı. Çömeldiği yerden nasıl görünürse görünsün, kampın tüm yönlerde bir kilometre boyunca uzandığını biliyordu. İçerideki nöbetçi noktasını geçtikten sonra, yolunu, uyuyan binlerce Gnom ve Trolden ve kimliğini ortaya çıkartacak kadar ışık saçan yüzlerce ateşin yanından bulacaktı ve bütün bu yol boyunca hâlâ uyanık olan düşman askerleriyle

konuşmamak için elinden geleni yapacaktı. Yapacağı tek bir yanlış yakalanmasına neden olabilirdi. Yakayı ele vermemeyi basarsa bile, esirlerin ve kılıcın yerini bulmak zorundaydı. Başını salladı ve yavaşça harekete geçti.

Vadilinin doğal merakı, onu Gnomların ve Trollerin hâlâ uyuyup uyumadıklarını araştırmak için ateşlerin yanına gitmeye kışkırttı, ama çok az zamanı olduğunu hatırlayarak bu ani dürtüye direndi. Bütün hayatını bu iki yabancı ırkla aynı dünyada geçirmesine rağmen, küçük Güneykaralıya ayn dünyalara aitlermiş gibi geliyordu. Paranor'a olan seyahati boyunca, kurnaz ve vahşi Gnomlarla birkaç kez karşılaşmış, bir keresinde de Druid İçkalesi'ndeki onlarla dövüşmüştü. Fakat yine de onlar hakkında çok az şey biliyordu; onu öldürmeye çalışan düşmanlardı onlar. Kuzey dağlarında ve kendi gizli vadilerinde, inzivada yaşayan dev Troller hakkındaysa hiçbir şey öğrenmemişti. Her halükârda, Flick ordunun Karabüyücü Lord'un yönetiminde olduğunu biliyordu ve onun amaçlarının ne olduğunu sormaya bile gerek yoktu!

Rüzgâr yanan ateşlerden çıkan dumanı kendisiyle en yakın nöbetçi arasına taşıyana dek bekledi, sonra kalktı ve ihtiyatla kampa doğru ilerlemeye başladı. Dikkatlice, bütün askerlerin uyuduğu bir giriş noktası seçti. Duman ve gece, gölgelerden çıkıp ateşlere yaklaşan bodur vücudunu saklıyordu. Bir an sonra uyuyan şekillerin arasında durdu. Nöbetçi boş boş karanlığın içine bakıyordu ve Flick'in varlığının ayırdında değildi. <

Flick, pelerinine iyice sarındı ve başını saklayarak yanından geçen herhangi bir kişinin sadece ellerini görebileceğinden emin oldu. Yüzü başlığının altında belirsiz bir gölgeydi. Çabucak etrafına bakındı, yakınında hiç kimse ve hiçbir hareket yoktu; buraya kadar fark edilmeden gelmeyi başarmıştı. Rahatlamak için serin gecede derin bir nefes aldı, sonra kampın ortasına olan uzaklığını kestirmeye çalıştı. Kendisini ateşlerin merkezine götüreceğine inandığı bir yön seçti, emin olmak için bir kez daha kontrol etti ve sonra yavaş yavaş, ölçülü adımlarla ilerlemeye başladı. Artık geriye dönmenin imkânı yoktu.

O gece duyduğu, gördüğü, aklının derinliklerinde yaşadığı her şey, aklına, sonsuza dek orada kalacak bir iz bıraktı. Bu, tuhaf, anlaşılması zor, onun dünyasına asla ait olamayacak, yine de bu dünyanın içine sonsuz bir

denizden sürüklenen ağaç dalları gibi fırlatılan görüntüler, sesler, yaratıklar ve şekillerden oluşan bir kâbustu. Belki ona, bu rüyada olduğu hissini veren şey gece ve artık sönmeye yüz tutmuş yüzlerce ateşin çıkardığı dumanla bulutlanan duyularıydı. Belki de yorgun, korku dolu bir zihnin ürettiği yaratıklardı bunlar.

Ufak tefek Vadili yolunu dev kampa çevirdiğinde, gecenin dakikalan ve saatleri geçmek bilmiyordu. Yüzünü ateşlerin ışığından saklayarak yavaşça ilerlerken, gözleri arıyor, inceliyor ve daha fazlasını sorguluyordu. Temkinli adımlarla, yolunu kaplayan, her biri onun için ayrı bir fark edilme ve öldürülme riski olan, ateşe iyice sokulmuş uyuyan binlerce bedenin arasından geçti. Bazı zamanlar yakalanacağından emin oluyordu; elini sessizce küçük av bıçağına götürüyor, kalbi göğsünde deli gibi çarparken hayatı pahasına da olsa, özgürlüğünü korumak için savaşmaya hazırlanıyordu. Tekrar tekrar insanlar ona yaklaştıkça onun sahtekâr olduğunu anlayacaklarını ve onu durdurup herkese haber vereceklerini hissediyordu. Fakat her seferinde insanlar durmadan, konuşmadan onu geçiyorlardı ve Flick bir kez daha yalnız başına kalıyordu, tıpkı binlerce kişinin içinde unutulmuş biri gibi...

Birkaç kez, ateşlerin etrafında oturan, ellerini alevlerin gecenin artan soğuğuna karşı onları koruyan ısısına uzatarak, sohbet edip şakalaşan adamların yakınından geçti, iki, belki de üç kez, o yanlarından geçerken ya başlarıyla selam verdiler, ya da el salladılar. Başı eğik, pelerini bedenine sıkıca sarılıydı ve hafif hareketlerle bu selamları aldı. Her seferinde yanlış hareket etmekten korktu -ya konuşmak zorunda kalsaydı? Fakat hiçbir şey olmadı, işte yine yalnızdı.

Saatlerce Shea'nın, Eventine'in ve Shannara'nın Kılıcı'nın nerede olduğuna dair bir ipucu bulamadan kampta dolaştı. Sabah yaklaştıkça, birşeyler bulacağına dair umudu azalıyordu. Kimi yüzleri göğe dönük, kimi battaniyelerine sarınmış uyuyan adamlar deryasına bakarak, gece sona ererken sönmeye yüz tutmuş binlerce ateşi geçti. Her yerde düşmanın liderlerinin nişanlarıyla işaretlenmiş çadırlar vardı, hem Gnom hem de Trol, fakat hiçbirinde öneminin ayırt edilmesi için nöbetçi konulmamıştı. Birkaç tanesini kontrol etme şansı yakaladı, fakat hiçbir şey bulamadı.

Göze çarpmamaya dikkat ederek, aynı zamanda söylenenleri duymak için yaklaşarak, uyumayan Gnomlarla Trollerin konuşmalarını dinledi. Fakat Trollerin aksanı ona çok yabancıydı, Gnomlar da onun işine yaramayan konulardan bahsediyorlardı. Sanki kimse kayıp iki adam ve Kılıç hakkında hiçbir şey bilmiyordu -sanki onlar bu kampa hiç getirilmemişlerdi. Flick, Allanon'un son günlerde izlediği işaretler konusunda tamamen yanılıp yanılmadığını merak etmeye başladı.

Endişeyle bulutlu gökyüzüne baktı. Zaman konusunda emin olamazdı, fakat şafaktan önce sadece birkaç saati kaldığını biliyordu. Önce, Allanon'un belirlediği yere gitmek için yeterince vakti olmadığını düşünerek paniğe kapıldı. Sonra korkusunu yendi. Şafakta kampın toparlanması sırasındaki kargaşadan faydalanıp uykulu avcıların arasından çabucak sıvışabilir ve güneş doğmadan önce Ejderha Dişi'nin yamaçlarına koşabilirdi.

Karanlıkta, sağ tarafında ani bir hareket hissetti ve ateş ışığında yorgun argın yürüyen silahlı dört Trol savaşçısı, kendi aralarında tartışarak ürkek Vadilinin yanından geçtiler. Mantıktan çok ani bir itkiyle Flick, onların bu savaş kıyafetiyle gece vakti nereye gideceklerini izlemek için peşlerine takıldı. Flick'in kampta izlemeyi seçtiği doğrultuda hareket ediyorlardı ve Flick gölgelere sığınarak arkalarından onlarla beraber uyuyan orduyu geçerek ilerledi. Birkaç kez, Flick'in, duracaklarını sandığı çadırların yanından geçip gittiler.

Küçük Vadili, bu belirli alanda kampın tarzının hızla değiştiğini fark etti. Burada, bazıları yüksek, içinde siluet halinde görünen adamların dolaştığı aydınlatılmış kubbeleri olan başka çadırlar vardı. Yerde uyuyan daha az er vardı, fakat çadırların arasındaki alanı aydınlatmak için canlı tutulan ateşlerin arasında daha çok nöbetçi dolaşıyordu. Flick, bu yeni ışıkta saklanmanın daha zor olacağım fark etti; sorulardan ve yakalanmaktan kaçınmak için, Trollerin arkasında, sanki onlardan biriymiş gibi hareket etti. Nöbetçileri selamlayarak geçtiler, fakat kimse küçük kafilenin arkasındaki cüppeli Gnoma soru sormaya teşebbüs etmedi.

Sonra birden Troller sola dönünce Flick de otomatik olarak onlarla .birlikte döndü ve kendini silahı olan başka Trollerin nöbet tuttuğu uzun, alçak bir çadırın neredeyse tepesinde buldu. Dönmek için vakti ve görünmekten kaçınma fırsatı yoktu, böylece çadırın önünde duran gruptan ayrılan korkak

Vadili sağa yürümeye devam etti ve olan bitenden habersizmiş gibi onları geçti. Nöbetçiler belli ki, sıradışı birşeyler olduğunu fark etmemişlerdi, geçip giderken hepsi bir an ona baktılar; pelerini onu iyice örtüyordu ve bir anda onları geçmiş, gölgelerin arasında tek başına kalmıştı.

Birden durakladı, kalın kıyafetinin altında, bedeni ter içindeydi; kesik kesik ve güçlükle soluyordu. Aydınlatılmış çadırın içine uzun, demir mızraklar taşıyan dev Trol nöbetçilerinin arasından bakmak için sadece bir saniyesi olmuştu -içeride oturan, etrafı Troller ve Gnomlarla çevrili siyah kanatlı canavarı görmeye yetecek kadar. Dört kara boyunca onları takip edip avlamaya çalışan ölümcül yaratıklardan birini tanımamasına imkân yoktu, kalbinin çarpmasını yatıştırmaya çalışarak gölgelerin arasında nefessiz duran bedenine yayılan buz gibi dehşeti de...

Dikkatle korunan çadırın içinde önemli birşeyler oluyordu. Belki de kayıp adamlar ve Kılıç oradaydı; Karabüyücü Lord'un adamlan tarafından orada tutuluyorlardı. Bu ürpertici bir düşünceydi ve Flick içeriye bakmak zorunda olduğunu biliyordu. Zaman dolmuş, şansı kalmamıştı Nöbetçiler tek başlarına, içeriye girmeye çalışacak birini engellemeye yeterliydi, bir de Kafatası Taşıyıcısı'nın içeride oluşu bu fikri ölümcül kılıyordu Flick, çadırların arasında, karanlıkta oturdu ve umutsuzca başını salladı. Görevin büyüklüğü başarıya ulaşmak için hiçbir umut bırakmamıştı, yapılacak başka bir şey var mıydı? Şimdi Allanon'a dönse, önceki bilgilerinden başka bir bilgileri olmayacaktı ve düşman kampında geçirdiği bu çetin gece boşa gidecekti.

Bu sorunun çözümüne dair bir ipucu bulabilecekmiş gibi, umutla göğe baktı. Bulut kümesi, ay ışığıyla yıldızlar arasında, dünyanın karanlığında asılı duruyordu. Gece neredeyse sona erecekti. Flick ayağa kalktı ve pelerinini bir kez daha üşüyen vücuduna sardı. Belki de kaderi, onun tüm bu tehlikeli yollardan geçtikten sonra saçma bir kumarda ölmesi gerektiğine karar vermişti, fakat Shea Flick'e güveniyordu, belki Allanon ve diğerleri de. O çadırın içinde neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Yavaşça ve dikkatlice ilerlemeye başladı.

Şafak, gökyüzünün kasvetli gri aydınlanışıyla gizlerle ve sessizce, söktü. Karabüyücü Lord'un ilerleyişini gösteren sabit karanlık duvarının güney kısmındaki Streleheim'in üzerinde havanın durumunda bir değişiklik

olmadı. İri fırtına bulutlan, toprağı uğursuz bir kefen gibi örtmeye devam ederek, hâlâ asılı duruyorlardı. Ejderha Dişi'nin batısındaki düşman nöbetçileri gece nöbetlerini bırakıp uyanan Kuzeykarası ordusuna dönmüşlerdi. Allanon kayalarla kaplı sığınağında sessizce oturuyordu, uzun siyah pelerini zayıf bedenine, onu şafağın soğuk havasından ve sağanağa dönüşen yağmurdan pek az koruyarak gevşekçe sarılmıştı. Bütün gece orada, gözleri açık, Flick'e dair bir işaret arayarak oturmuştu. Gökyüzü aydınlanmaya ve düşman kampından hayat belirtileri hissetmeye başlayınca umutlan yavaş yavaş azalıyordu. Yine de, Vadilinin bir şekilde kimliğini saklayıp, kampa gireceği, kardeşini, Elf Kralı'nı ve Kılıç'ı bulup, gün iyice aydınlanmadan da geri döneceği umuduyla bekliyordu.

Kamp dağılıyordu; çadırlar sökülmüş ve toplanmıştı, büyük ordu boş ovayı kaplayan dev karartılar gibiydi. Sonunda Karabüyücü Lordun savaş makinesi güneye, Kern doğrultusunda ilerlemeye başladı ve dev Druid, eğer yakın bir yerde ise, kayıp Vadili tarafından görülebilecek bir şekilde kayalardan aşağı indi. Hiçbir hareket, hiçbir ses yoktu, sadece çimenlerin üzerinde hafifçe esen rüzgârın sesi duyuluyordu Hissettiği büyük acıyı ele veren tek şey gözleriydi.

Sonunda Druid, ilerleyen orduya paralel bir yön çizerek güneye döndü. Yağmur iri damlalarla, geride kalan boş ovaya yağmaya başlarken, dev adımlan aradaki mesafeyi hızla kapattı.

Menion Leah, ada şehri Kern'in hemen yakınında yer alan Mermidon Nehri'ne vardığında, şafağın sökmesine ancak birkaç dakika vardı. Allanon, Prens'i düşman hattından fark edilmeden geçmekte zorlanabileceği konusunda uyardığında hata etmemişti. Ejderha Dişi'nin güneyinden Mermidon'un yukan batısına doğru uzanan düz bir alana yayılan kampları boyunca nöbetçi karakolları kurulmuştu. Bu hatun kuzeyindeki her şey Karabüyücü Lord'a aitti. Düşman devriyeleri, yüksek Ejderha Dişi'nin kuzeyi boyunca bu aşılması imkânsız tepelerdeki birkaç geçidi de tutarak mevzilenmişlerdi. Balinor, Hendel ve Elf kardeşler, yüksek Kennon Geçidi'nde bu düşman devriyelerinden birini geçmeyi başarmışlardı. Menion'un, onu Kuzeykaralılardan koruyabilecek, dağlardan oluşan bir sığınağı yoktu Allanon ve Flick'ten ayrıldığından beri, güneye, Mermidon'a kadar devam eden düzlük alanlardan ilerlemek zorunda kalmıştı. Fakat

onun yararına olan iki şey vardı. Gece, birkaç metre ilerisini görmeyi imkânsız kılacak şekilde tamamen bulutlu ve karanlıktı. Bundan daha da önemlisi, Menion, Güneykarası'nda eşi bulunmayan bir avcı ve iz sürücüydü. Bu kefen gibi karanlıkta, ancak en keskin kulağın duyabileceği bir şekilde, sinsice ve hızla hareket ediyordu.

iki arkadaşının yanından, Allanon'un ondan Balinor ve Callahorn halkını, yakında olacak bir istilaya karşı uyarmak uğruna Shea'yı aramayı bırakmasını istemesine hâlâ kızgın bir şekilde ayrılmıştı. Flick'i, gizemli Druid ile yalnız bırakmak onu tuhaf bir şekilde huzursuz ediyordu. Allanon'un Shannara'nın Kılıcı hakkındaki gerçeği kendilerinden sakladığını ve onlara anlattığından daha çok şey bildiğini düşündüğünden, bu dev gizemciye asla tam anlamıyla güvenmemişti. Her tehlike anında, ona açıkça güvenmiş, Druidin bütün emirlerine körü körüne boğun eğmişlerdi. Her seferinde haklı çıkmıştı, fakat hâlâ Kılıç'ı ele geçirmeyi başaramamışlardı ve Shea'yı kaybetmişlerdi. Şimdiyse bunlar yetmezmiş gibi, Kuzeykarası ordusu Güneykarası topraklarına başarılı bir saldırı yapacak gibi görünüyordu. Sadece Callahorn'un sınır krallığı, bu saldırıya hazırlıklıydı. İstilacıların korkutucu büyüklükteki ordularını bildiği için, Menion efsanevî Sınır Lejyonu'nun bile böylesine büyük bir gücün karşısında ayakta kalmayı nasıl umduğunu anlamıyordu. Sağduyusu ona ilerleyen düşmanı durdurmak için tek umudun, Elf ve Cüce ordularının Sınır Lejyonu'yla birleştirilmesi olduğunu söylüyordu. Kayıp Kılıç'ın kaybolduğundan ve Shea'nın yerini bulsalar bile, tuhaf silahı aramak için bir fırsatları daha olmayacağından emindi.

Açıkta kalan dizi, keskin bir kaya parçasıyla kesildiğinde acıyla küfretti ve o an için, gelecek hakkında düşündüğü bütün spekülasyonlara son vererek dikkatini o ana yoğunlaştırdı. İnce, siyah bir kertenkele gibi sessizce Ejderha Dişi'nin yokuşlarını, dağlık alanı kaplayan bıçak uçlu kayaları geçti. Sırtında, sağlam bir şekilde bağlanmış Leah kılıcı, kınında duruyordu. Hiç kimseyle karşılaşmadan bayıra ulaştı ve karanlığın içine baktı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Birkaç yüz metrede bir durup etrafı dinleyerek çimenlerle kaplı ovada ihtiyatla ilerledi. Nöbetçi karakollarının etkili olabilmesi için bu noktaya yakın bir yere yerleştirilmiş olması gerektiğini biliyordu, ama herhangi birini görmenin imkânı yoktu.

Sonunda etrafındaki gölgeler kadar sessizce kalktı, hiçbir şey duymayınca, karanlığın içinde, güneye doğru yürümeye başladı, avcı bıçağını elinde gelişigüzel tutuyordu. Uzun dakikalar boyunca hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan yürüdü ve tam onlar fark etmeden, düşman sınırlarının içine girmeyi başardığını düşünerek rahatlamaya başlamıştı ki, hafif bir ses duydu.

Sesin kaynağını anlamaya çalışarak olduğu yerde dondu kaldı, aynı ses tekrar geldi: Karanlıkta, tam önünde duran birinin öksürüğüydü bu. Bir nöbetçi, dağlı ona tam çarpacakken kendini belli etmişti. En ufak bir çığlık, diğerlerinin anında oraya toplanmalarına yol açardı.

Menion, hançerini sıkıca tutarak, ellerinin ve dizlerinin üzerine çömeldi. Sessizce öksürüğün kaynağına doğru sürünmeye başladı. Sonunda, gözlerinin önünde sessizce duran birinin siluetini seçebildi. Küçük cüssesinden bunun bir Gnom olduğu anlaşılıyordu. Menion, Gnomun arkasının dönük olduğundan emin olmak için birkaç dakika bekledi, sonra aralarında birkaç metre kalana kadar sürünerek yaklaştı. Ani bir hareketle, sakin nöbetçinin tepesine yükseldi; çelik gibi bir kolla adamı boğazından sıkıca kavradı ve kurtulmasını sağlayacak olan çığlığı daha çıkamadan engelledi. Bıçağın keskin ucunu, adamın kafasına, kulağının hemen arkasına sapladı ve Gnom yere yığıldı. Dağlı durmadı, yakında başka nöbetçilerin de olduğundan emin, karanlığın içine daldı. Başka bir nöbetçi grubunun çıkması ihtimaline karşı hançerini elinde hazır tutuyordu. Soğuk rüzgâr esmeye ve gecenin uzun dakikaları akmaya devam ediyordu.

Nihayet Mermidon'a varmıştı, ışıkları güney yönünde hafifçe ışıldayan ada şehri Kern'in hemen yukarısındaydı. Coşkun ırmağın kuzey kenarına meyillenen küçük bir tepenin üzerinde durdu. Yarı çömelerek, şafak rüzgârının soğuğundan korunmak için pelerinini, üşüyen vücuduna iyice sardı. Başka hiçbir düşmanla karşılaşmadan nehre varması, onu hem şaşırtmış, hem de rahatlatmıştı. İlk baştaki varsayımının doğru olduğundan ve en az bir nöbetçi noktasını farkına varmadan geçmiş olabileceğinden kuşku duydu.

Leah Prensi, etrafına dikkatlice bakarak civarda kendisinden başka kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kalktı ve yorgunlukla gerindi. Buz gibi suyun içinde yüzmeyi istemiyorsa, Mermidon'dan nehir boyunca

aşağıya yürümesi gerektiğini biliyordu. Adanın tam karşısındaki noktaya vardığında, şehre giden bir kayık bulacağından emindi. Silahlarını arkasına yerleştirerek ve soğuğa karşı gülümseyerek, nehir kenarı boyunca güneye yürümeye başladı.

Şafak rüzgârının sesi bir an kesilip, sessizliğin içinde, ilerde bir yerden alışık olmadığı bir mırıltı duyduğunda bir kilometreden fazla yürümüş değildi. Hemen küçük bir tepenin üzerinde boylu boyunca yere uzandı. Rüzgârın sesi dikkat kesilmiş kulaklarına hücum ederken karanlığı dinlemeye başladı. Esinti ikinci kez kesildiğinde aynı sesi tekrar duydu. Fakat bu kez sesin kaynağı belliydi. Bu, nehir kıyısında yürüyen insanların karanlıktan gelen sesleriydi. Onu, uzak şehrin ışıklarından koruyan tepeye doğru yeniden hızla sürünmeye başladı. Sonra kalktı ve yarı çömelerek, nehre paralel bir şekilde sessizce ilerledi. Sesler daha yüksek ve anlaşılır hale geldi ve sonunda tepenin tam arkasından geliyor gibi oldu. Bir dakika kadar daha dinledi, fakat konuşmaları anlayamadı. Dikkatlice Mermidon'un kenarında, birkaç siluet görene dek karnının üstünde sürünmeye devam etti.

İlk gördüğü şey, nehrin kenarına çekilmiş ve alçak bir çalılığa bağlı duran bir kayık oldu. Eğer içine girebilirse, ulaşımını sağlayabilirdi, ama bu fikri kafasından hemen attı. Kayığın yanında ayakta duran, dört tane iri yapılı ve silahlı Trol vardı, bu zayıf ışıkta bile cüsseleri fark edilebiliyordu. Giysilerinden Güneykaralı olduğu anlaşılan, daha ufak tefek ve zayıf yapılı, beşinci bir kişiyle konuşuyorlardı.

Menion, büyük bir dikkatle yüzlerini görebilmek için uğraştı, fakat loş ışık ona sadece, bunların daha önce hiç karşılaşmadığı kişiler olduğunu gösterdi. Yabancı adamın zayıf suratını küçük, siyah bir sakal kaplıyordu ve konuşurken, ara ara sinirli tavırlarla sakalını ovuşturma huyu vardı.

Sonra Leah Prensi, başka bir şey daha gördü. Adamların bir tarafında kalın bir pelerine sarılmış ve sıkıca bağlanmış bir çıkın vardı. Menion onu kuşkuyla inceledi, fakat karanlıkta bunun ne olduğunu anlayamadı. Derken çıkın Menion'u hayrete uğratarak yavaşça hareket ettiğinde içinde canlı bir şey olduğunu anladı. Ümitsizce bu küçük gruba yaklaşmayı düşündü, fakat artık çok geçti. Dört Trol ile yabana ayrılıyorlardı. Trollerden biri, esrarengiz çıkına yaklaştı ve onu hiç zorlanmadan yüklenip geniş omzuna attı. Yabancı, kayığa doğru gitti, ipleri çözdü ve kürekleri suya indirdi.

Birkaç veda sözcüğü edildi ve bu arada Menion konuşma hakkında kabataslak bir fikir edindi. Kayık, suda, içinde yabancıyla birlikte hareket etmeye başladığında, yabancı onlara Prens'ten gelecek yeni emirleri beklemelerini söyledi.·;.' ,<> '/"

Menion, adamı ve küçük kayığı Mermidon'un sisli karanlığında kayboluncaya dek izledi. Nihayet şafak sokmuştu, fakat görüş alanını gece olduğu kadar daraltan, loş, puslu bir grilikteydi. Gökyüzü hâlâ bulut kümeleriyle kaplıydı. Kısa sürede yağmur başlayacak gibi görünüyordu ve Menion rüzgârın serinliğiyle ürperiyordu. Büyük Kuzeykarası ordusu bir saat içinde Kern'e doğru yola çıkar, büyük olasılıkla öğleye doğru orada olurdu. Kent halkını yaklaşan saldırıya -şehrin kendisini uzun süre korumayı bekleyemeyeceği bir kıyıma-karşı uyarmak için çok az zamanı kalmıştı. İnsanları acilen şehirden boşaltmak ve Tyris'e ya da daha güneye götürmek zorundaydı.

Balinor uyarılmalı ve Sınır Lejyonu Cüce ve Elf ordularıyla desteklenene kadar savaşmalıydı.

Leah Prensi, tesadüfen şahit olduğu esrarengiz görüşmeyi daha fazla düşünecek vakti olmadığını biliyordu; fakat Troller kıvranan çıkını da beraberlerinde götürerek nehir kenarından sağ taraftaki tepeye doğru uzaklaşana kadar bekledi. Menion çıkının içindekinin kayıktaki yabancı tarafından esir alınmış ve Kuzeykarası ordusunun bu dört askerine emanet edilmiş biri olduğuna emindi. Bu gece operasyonu, önceden planlanmış olmalıydı ve sebebini sadece onlar biliyorlardı. Bunca zahmete girdiklerine göre esir çok önemli birisi olmalıydı -dolayısıyla Karabüyücü Lord için de önemli olduğu muhakkaktı.

Menion, dört Trolün yoğun sabah sisinde uzaklaşmalarını izledi; onlara müdahale edip etmemekte hâlâ kararsızdı. Allanon ona tamamlaması gereken bir görev vermişti -binlerce insanın hayatını kurtaracak, çok önemli bir görev. Kendi kişisel merakını gidermek için vakti yoktu, Shea'yı kurtarmak için bile... Shea! Ya esir aldıkları kişi Shea ise? Düşünce kafasında şimşek gibi çaktı ve anında kararını verdi. Shea her şeyin kilit noktasıydı -çıkının içindekinin o olması ihtimali varsa, Menion onu kurtarmaya çalışmak zorundaydı.

Ayağa kalktı ve geldiği yöne döndü, Trollerle paralel bir rota izlemeye çalışarak, kuzeye doğru koşmaya başladı. Yoğun siste, yön duygusunu korumak zordu, fakat Menion'un bununla ilgilenecek zamanı yoktu. Esiri dört silahlı Trolün elinden almak çok zor olacaktı; özellikle de bir tanesi bile fiziksel olarak dağlıyı yenebilecekken. Diğer bir tehlike de, Kuzeykaralıların nöbetçi hattını aşmalarıydı. Onları bundan önce durdurmaya kalkarsa işi biterdi. Tek kurtuluş şansı, Mermidon'a bir kaçış yolunu açık tutmasına dayanıyordu. Menion koşarken, yaklaşan fırtınanın ilk damlalarım yüzünde hissetti ve rüzgâr daha güçlü esmeye başladığında, şimşekler korkutucu bir şekilde çakmaya başladı. Yuvarlanan sis bulutlan arasında, ümitsizce avından bir iz aradı, fakat hiçbir şey göremiyordu. Çok ağır hareket ettiği için onları kaybettiğinden emin olarak, hızlandı; vahşi, kara bir gölge gibi ilerliyordu; küçük ağaçlan ve çalı kümelerini söküp yolunu açıyor, gözleri boş alanı tarıyordu. Yağmur yüzüne ve gözlerine şiddetle çarparak, onu yavaşlamaya zorluyordu. Kızgınlıkla başını salladı. Yakında bir yerlerde olmalıydılar! Onları kaybetmiş olamazdı!

Dört Trol, birdenbire arkasından, sisin içinde sol tarafta göründüler. Menion yanlış hesap yapmış ve onları geçmişti. Küçük bir çalılığın arkasına gizlendi ve onlar yaklaşana kadar bekledi. Dümdüz devam ederlerse biraz ileride, kendi görüş erimlerinin dışında, ama Menion'unkinin içinde olan, geniş bir çalılığın neredeyse yanından geçeceklerdi. Dağlı saklandığı yerden çıktı ve Trolleri göremez oluncaya dek, geriye, sisin içine doğru koştu. Eğer onu sisin içinde hızla hareket ederken gördülerse, onu bitirirlerdi. Bodur çalılığa vardıklarında, işi bitmiş demekti. Ama eğer görmedilerse, tuzağını oraya kurabilirdi. Tenha açıklığa ulaşıncaya dek, nefes nefese açıklığın sol tarafına gitti ve dalların arkasından etrafı dikkatlice izlemeye başladı.

Bir an sis ve yağmurdan başka hiçbir şey yoktu. Sonra dört iri figür, gri sisin içinde göründü, gizlendiği yere doğru geliyorlardı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş hantal avcı, pelerinini çıkarıp attı. Esiri onlardan aldıktan sonra, dört iri Trolden kurtulmak için çok hızlı koşması gerekiyordu ve pelerin onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı. Ağır av çizmelerini de aynı şekilde çıkardı. Leah kılıcını yanına yerleştirdi, büyük ok kutusundan çabucak iki siyah ok çıkardı. Artık Troller ona çok yaklaşmıştı, kara siluetlerini dalların arasından seçebiliyordu. İkişerli gruplar halinde yürüyorlardı; en öndeki gaip, bağlı esiri taşıyordu. Farkında olmaksızın,

saklı adamın yanına geldiler. Menion yavaşça bir dizinin üzerinde kalktı ve uzun yayına siyah bir ok yerleştirerek sessizce bekledi.

Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Troller, neredeyse bodur çalının tepesine gelmişlerdi ki, ilk ok keskin bir sesle, esiri taşıyan Trole saplandı Trol acı ve hiddetle karışık bir çığlıkla yere düştü ve iki eliyle yaralı bacağını tuttu. O anın şoku ve kargaşasında Menion, ikinci oku da fırlattı ve öndeki ikilinin diğer üyesini açık omzundan vurarak iri cüsseli yaratığın tökezleyerek arkasındaki iki Trole toslamasına neden oldu.

Çevik dağlı duraklamaksızın çalılıktan atladı ve bağırıp Le-ah kılıcını sallayarak şaşkın Trollere saldırdı. Troller bir iki adım gerileyerek o an için unuttukları esirden biraz uzaklaşmışlardı ve atik saldırgan hızlı ve çevik hareketlerle, şaşkın haldeki Kuzeykaralılar daha harekete geçemeden esiri omuzlamıştı bile. Sonra ona engel olmaya çalışan en yakınındaki Trolün kolunu kılıcıyla yaralayarak hızla onları geçti, Mermidon yolu önünde açıktı!

Biri sağlam, diğeri hafif yaralı iki Trol, kararlı bir sessizlik içinde yağmurlu ovada hantal hantal yürüyerek onu izlemeye başladılar. Ağır silahlan ve iri cüsseleri onları yavaşlatıyordu, ama Menion'un düşündüğünden daha hızlı hareket ediyorlardı ve kendisinin daha şimdiden yorulmaya başlamış olmasına rağmen, onlar dinlenmiş ve güçlüydüler. Avcı pelerini ve çizmeleri olmamasına rağmen Menion hâlâ omuzunda bağlı olan esirle çok hızlı koşamıyordu. Yağmur şiddetini arttırarak yağmaya devam ediyor ve ağrıyan bedenini koşmaya zorlayan dağlının tenine çarparak yakıyordu Büyük bir hızla, küçük ağaçların çalılıkların ve yağmur suyu dolmuş çukurların arasından dolanarak ovayı geçti. Ayakları çıplak olmasına rağmen, ıslak ve kaygan çimenlerin üzerine sağlam basamıyordu.

Çimlerin arasında görünmeyen kayalar ve dikenli bitkiler vardı, ayaklan kesilmiş, kanıyordu. Fakat o acısını hissetmiyor, koşmaya devam ediyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ve dondurucu rüzgârın altında güneye doğru güçlükle ilerleyen iki kocaman, hantal adamla gölgeye benzeyen avcının arasındaki tuhaf kovalamacaya sadece uçsuz bucaksız düzlükler tanıklık ediyordu. Hiçbir şey duymadan, görmeden ve hissetmeden boşlukta ilerliyorlardı ve bu korkunç sessizliği bozan tek şey rüzgârın koşucuların kulaklarında çınlayan sesiydi. Yarış yalnız ve korku

dolu bir hayatta kalma mücadelesine dönüştü -genç Leah Prensi'nin gücünün son zerresini de tüketen bir inanç ve dayanıklılık sınavına.

Kasları dayanma güçlerinin sonuna geldiği halde bacaklarını hareket etmeye zorlayan dağlı için zaman durmuştu sanki -üstelik nehir hâlâ görünürde yoktu. Artık Trollerin arayı kapatıp kapatmadıklarını görmek için dönüp arkasına bakmıyordu. Varlıklarını hissedebiliyor, kafasının içinde nefes alıp verişlerini duyabiliyordu; hızla yaklaşıyor olmalıydılar. Daha hızlı koşmak zorundaydı! Irmağa yetişmek ve Shea'yı serbest bırakmak...

İçinde bulunduğu bitkin halde, çıkındaki kişinin arkadaşı olduğunu varsayıyordu. Onu kaldırırken çabucak, küçük ve hafif yapılı olduğunu fark etmişti. Kayıp Vadili olmadığını düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Çıkındaki adam uyanıktı ve debelenip duruyor, boğuk bir sesle kısa kısa birşeyler mırıldanıyordu, Menion ise bunlara emniyette olduklarını söyleyerek cevap veriyordu

Yağmur aniden, yönünü görmeyi imkânsız kılacak kadar şiddetlendi ve ıslak ova çimli bataklıklara dönüştü. Sonra ayağı bir köke takılan Menion çamurlu çimenlere yuvarlandı; değerli yükü düşmüş, bir tarafta kıvranıyordu. Berelenmiş ve tükenmiş bir halde, elleri ve dizlerinin üzerine kalktı, kılıcını hazır tutuyordu, düşmanlarını görmek için arkasına baktı. Görüş alanı içinde hiçbir yerde değillerdi. Şiddetli yağmur ve sisin içinde bir anlığına onu kaybetmişlerdi. Fakat bu, onları sadece birkaç dakika yavaşlatmış olmalıydı ve sonra... Menion gözlerini yağmurdan ve bitkinlikten arındırmak için başını hızla salladı, sonra içinde çırpınan esirin sarıldığı ıslak kumaş rulosunu sürüklemeye başladı. O avcı pelerinine sarılıp bağlanmış her kimse, fiziksel olarak Menion'la koşabilecek kadar iyi görünüyordu ve Menion'un gücü neredeyse tükenmişti. Artık bu fazladan yükü taşıyamayacağından emindi.

Apar topar, ne yaptığının çok da farkında olmayarak, kılıcıyla çıkının iki bağını kesti. Bu Shea olmak zorundaydı, aklı ona tekrar tekrar bunun Shea olması gerektiğini söylüyordu, o olmalıydı. Troller ve o yabancı adam, onca zahmete katlanmış, o kadar gizli hareket etmişlerdi...Kılıç nihayet bağlan kesti. Bu Shea olmalıydı! İpler çözüldü ve içindeki kişi dışarı çıkarken pelerin aralandı.

Nutku tutulan Menion Leah, kırpıştırdığı gözlerinden yağmuru sildi ve baktı. Bir kadını kurtarmıştı!

Bir kadın! Kuzeyliler neden bir kadını kaçıranlardı ki? Menion yüzüne çarpan yağmur damlalarının arasından onu gözlerini kırpıştırarak kuşkuyla süzen bir çift mavi göze bakıyordu. Sıradan bir kadın değildi bu. Çarpıcı derecede güzeldi-yuvarlak bir yüzün mükemmel hatlarını saran koyu kahverengi bir ten, zayıf, zerafet dolu, ipekli kumaştan bir kıyafet giymiş bir vücut, ve saçları!... Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Islanmış ve yağmurla yüzüne yapışmış olmasına rağmen, omuzlarına kadar dökülen, sabahın griliğinde kızıl bir renk alan saçlar. Bir an için kendinden geçerek ona baktı, sonra kanayan ayağının acısı ona içinde bulunduğu durumu ve hâlâ tehlikede olabileceklerini hatırlattı.

·<Ayağındaki yaralara bastığı için yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, yere çöküp kalacağını hissedecek kadar bitkindi Birkaç uzun dakika boyunca, büyük kılıcına dayanarak sarhoş gibi sallandı. Kızın korkmuş yüzü -evet, hâlâ bir kız olduğu söylenebilir, diye düşündü birden-gri sisin arasından ona bakıyordu. Sonra yanında diz çöküp, alçak sesle konuşmaya başladı. Menion aptalca başını sallayıp duruyordu.

"Artık her şey yolunda, iyiyim." Konuştuğunda kelimeler birbirine karışıyordu. "Nehre doğru koş -Kern'e ulaşmak zorundayız."

Sis ve yağmurda hızla yürüyerek, bataklık arazisinin güvenilmez zemininde zaman zaman tökezleyerek ilerlemeye başladılar. Kız koluna girmiş, yan ona tutunarak, yan ona destek olarak yürürken Menion zihninin açılmaya ve gücünün artmaya başladığını hissetti. Keskin gözleri etraflarını saran sis perdesinden fazla uzakta olmadıklarından emin olduğu, kendilerini takip eden Trolleri kontrol ediyordu. Sonra kulaklarına yeni bir ses geldi, Kern'e doğru güneye akan Mermidon'un yağmurla coşmuş sularının sesiydi bu. Kız da sesi duymuştu ve Menion'un kolunu cesaret vererek sıktı.

Birkaç saniye sonra, kuzey kıyısına paralel bir küçük tepenin üzerinde duruyorlardı. Coşkun nehir düşük setlerinden çoktan taşmıştı ve yükselmeye devam etmekteydi. Menion, Kern'in ne tarafta kaldığını bilmiyordu, ama eğer yanlış noktada karşıya geçerlerse, ada şehrini kaybedebileceklerini anladı. Kız sorunun farkında gibi görünüyordu; koluna

girip nehir aşağı yürümeye başlamıştı. Menion soru sormaksızın onu izliyordu ve gözleri endişeli bir şekilde peşlerindeki Trolleri arıyordu. Yağmur azalmaya ve sis dağılmaya başlamıştı. Fırtınanın dinmesine ve görüş alanının açılmasına çok az zaman kalmıştı. Bu da onları apaçık ortaya çıkaracaktı. Bir an önce karşıya geçmeyi denemek zorundaydılar.

Menion, ırmak kenarı boyunca ne kadar ilerlediklerini bilmiyordu, fakat sonunda genç kadın durup aceleci işaretlerle çimle kaplı toprak sete çekilmiş bir sandalı işaret etti. Menion hızla Leah kilimci sırtına yerleştirdi ve ikisi birlikte sandalı Mermidon'un sularına ittiler. Nehir buz gibiydi ve köpüklü dalgalar Menion'u iliklerine kadar dondurdu. Şiddetli akıntılar onları nehrin aşağısına sürüklerken karşı tarafa geçmek için çılgınca kürek çektiler. Sonsuza kadar bitmeyecek gibi görünen, nehirle insan arasındaki bir dövüştü bu ve en sonunda Menion'un kafasındaki her şey puslu ve uyuşuk bir hal aldı.

Sonunda olanları, hiçbir zaman tam anlamıyla hatırlayamadı. Onu yığılıp kaldığı çimenli kıyıya çeken ellerin hayal meyal farkındaydı. Kızın kendisiyle konuşan yumuşak sesini duydu, sonra bilincini yitirirken çevresinde karanlık bir uyuşukluktan başka hiçbir şey kalmadı. Yorgun zihnini dürten ve kalkıp hazır olmasını talep eden huzursuz edici bir tehlike duygusu onu rahat bırakmadığından, karanlığa ve uykuya bir gömülüp bir çıkıyordu. Ama vücudu artık tepki veremiyordu ve nihayet derin bir uykuya daldı.

Uyandığında, etraf hâlâ karanlıktı ve yağmur derin, gri gökyüzünden hafifçe çiselemeye devam ediyordu. Sıcak ve rahat bir yatakta uzanmıştı, kuru ve dinlenmiş bir haldeydi, ayakları temizlenmiş ve bandajlanmıştı ve Kuzeykaralılar'dan kaçışı gerilerde kalmıştı. Yağmur, gün ışığının içeri girip taş ve tahta duvarlara yansımasını sağlayan cam pencerelere çarparak usulca yağıyordu. Kaliteli bir mobilyayla döşenmiş odayı inceledi, burası sıradan bir vatandaşın değil, bir kralın evine benziyordu. Mobilyaların üzerinde Menion'un Callahorn krallarına ait olduğunu bildiği nişanlar ve armalar vardı. Menion bir süre sessizce uzandı ve uykusunun açılmasını ve dinlenmiş zihninin tamamen uyanmasını bekledi. Yatağın kenarındaki sandalyenin üzerinde duran kum giysileri gördü ve tam giyinmek için kalkacaktı ki, kapı açıldı ve elinde sıcak yiyecekle dolu bir tepsiyle yaşlıca

bir hizmetkâr kadın içeri girdi. Başıyla kibar bir selam verip gülümseyerek yatağa yaklaştı, arkasındaki yastıkları düzelterek tepsiyi Menion'un kucağına koydu ve onu sıcakken yemesi için zorladı. Kadın tuhaf bir şekilde, Menion'a, kendisi on iki yaşında iken ölen, iyi kalpli, titiz annesini anım-satmıştı. İlk lokmayı ısırana dek kadın odadan ayrılmadı, sonra döndü ve kapıyı sessizce kapatarak çıktı.

Menion, enfes yiyeceğin tadını çıkararak ve vücudunun güçlendiğini hissederek yavaşça yedi. Neredeyse yemeği yarılamıştı ki, yirmi dört saat, belki de daha uzun süredir hiçbir şey yemediğini fark etti. Hâlâ aynı gün içinde olup olmadığını anlamak için pencereden baktı, ama emin olamadı. Ertesi gün de olabilirdi.

Bir anda Kern'e asıl geliş amacını hatırladı -onları Kuzeykaralılar'ın saldırısına karşı uyaracaktı. Daha şimdiden geç kalmış olabilirdi! Kapı ikinci kez açıldığı sırada bu düşünceyle, çatal elinde, donup kalmıştı. İçeri giren kurtardığı genç kadındı; şimdi kuru ve temiz, renkli, güzel bir elbise giymişti, kızıl saçları taranmış, ışıl ışıl parlıyordu. Leah Prensi'nin ömrü boyunca karşılaştığı en çarpıcı kadındı. Menion aniden yan yoldaki çatalı hatırlayarak tepsiye koydu ve ona minnetle gülümsedi. Kadın, kapıyı kapadı ve yatağa doğru ilerledi. Menion yeniden, onun inanılmaz derecede güzel olduğunu düşündü. Neden kaçırılmıştı? Balinor onun hakkında ne biliyordu -ne cevaplar verebilirdi? Yatağın yanında durup derin bakışlı gözleriyle bir süre Menion'u inceledi.

"Çok iyi görünüyorsun, Leah Prensi," diye gülümsedi. "Dinlenmek ve yemek seni kendine getirmiş."

"Kim olduğumu nereden...?"

"Kılıcında oldukça iyi bildiğim Leah Kralı'nın nişanı var. Oğlundan başka bu kılıcı kim taşıyabilir ki? Fakat ismini bilmiyorum."

"Menion," diye cevapladı dağlı, kızın birçoklarının tanımadığı küçük ülkesi ve krallığı hakkında bu kadar çok şey bilmesi onu şaşırtmıştı.

Genç kadın narin bronz elini, Menion'un elini sıkmak için uzattı ve mutlu bir şekilde başını salladı. "Ben Shirl Ravenlock, burası da benim evim, Menion -ada şehri Kern. Eğer senin cesaretin olmasaydı, burayı tekrar

görebilme şansım olmayabilirdi. Bu yüzden sonsuza kadar sana minnettar kalacak ve dostun olacağım. Şimdi lütfen biz konuşurken yemeğini bitir."

Yatağa, Menion'un yanına oturdu ve yemeye devam etmesini işaret etti. Menion, çatalı eline almıştı ki, saldırıyı hatırlayarak gürültülü bir şekilde tepsinin üzerinde düşürdü.

"Tyrsis'e, Balinor'a haber vermelisin -Kuzeykaralılar'ın saldırısı başlamış olmalı! Kern'in hemen aşağısında bir kamp var ve..."

"Biliyorum, her şey yolunda," diye cevap verdi Shirl hemen, eliyle susmasını işaret ederek. "Uykunda bile tehlikeden bahsettin -bayılmadan önce bizi uyardın. Tyrsis'e haber gönderildi. Buckhannah Sarayı Balinor'un kardeşinin emri altında; Kral hâlâ çok hasta. Kern şehri savunma birliklerini seferber ediyor. Fakat şu an için gerçek bir tehlike söz konusu değil. Mermidon yağmur yüzünden taştı, bu yüzden büyük bir kuvvetin karşıya geçmesi imkânsız. Yardım gelene kadar güvende olacağız."

"Balinor'un birkaç gün önce Tyrsis'te olması gerekiyordu," dedi Menion kaygıyla. "Ya Sınır Lejyonu? Tamamıyla seferber edildi mi?"

Kız, Lejyon ve Balinor'un durumuyla ilgili hiçbir bilgisi olmadığını anlatır şekilde boş boş baktı. Menion aniden tepsiyi kaldırdı ve yataktan fırladı, onu yatıştırmaya çalışan şaşkın Shirl de onunla birlikte ayağa kalktı.

"Shirl, sen bu adada güvende olduğunu düşünüyor olabilirsin, fakat ben zamanın hepimizin aleyhinde işlediğini garanti edebilirim!" diye söyledi Menion giysilerine uzanırken. "Ben o ordunun büyüklüğünü gördüm, hiçbir sel onları yavaşlatamaz -mucizeden başka, bir yardım beklemeyi de unut."

Menion, kıyafetlerini değiştirirken, kadına odadan çıkmasını işaret etti. Fakat o başını sallayarak reddetti ve sadece ona arkasını döndü.

"Ya senin kaçırılman?" diye sordu Menion üzerini giyinirken. "Kuzeykaralılar için neden bu kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı -çok güzel bir kadın olmanın dışında?"

Çapkınca gülümsedi. Flick'in hiç güvenmediği o küstahlığı bir ölçüde geri dönmüştü. Yüzünü görememesine rağmen, dağlı, kızın hiddetle kızardığından emindi. Shirl bir süre sessiz kaldı.

"Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum Uyuyordum. Odanın içinde bir gürültüye uyandım, sonra birisi beni kaptı ve şuurumu kaybettim -sanırım bana vurdular, ya da... Hayır, şimdi hatırladım -nefes almamı engelleyecek bir sıvıyla ıslatılmış bir kumaşla ağzımı kapadılar ve daha sonra hatırladığım ilk şey ırmağın yanında kumun üzerinde yatıyor olmamdı - sanırım Mermidon'un kıyısıydı. Nasıl bohçalanıp bağlanmış olduğumu gördün. Hiçbir şey göremiyordum, bazı sesler duydum, fakat ne konuşulduğunu anlayamadım. Sen bir şey gördün mü?"

Menion başını iki yana salladı ve omuz silkti "Hayır, fazla bir şey değil," diye ekledi kızın kendisine bakmadığını hatırlayarak. "Bir adam seni kayıkla karşı kıyıdan getirdi ve dört Trole teslim etti. Adamı ayrıntılı bir şekilde göremedim, ama tekrar görsem tanıyabilirim. Ya benim ilk sorum - birisi seni niye kaçırır ki? Dönebilirsin, artık giyindim."

"Ben kral kanı taşıyorum, Menion," diye cevapladı yavaşça Menion durdu ve ona baktı. Kılıcındaki Leah nişanını tanıdığını söylediğinde onun Kern'in sıradan vatandaşlarından olmadığını anlamıştı. Belki de artık onun şehirden kaçırılma nedenini öğrenecekti.

"Atalarım Kern'in krallarıydı -ve bir süreliğine de tüm Callahorn'un, Buckhannahlar güçlenmeden on sene önce. Ben... şey, sanırım bir prenses olduğumu söyleyebilirim -gıyabında. Babam Kern'in iç işleriyle ilgilenen konseyin başkanı. Callahorn'a kral hükmediyor, fakat aydın bir monarşi ve söylendiği gibi Kral nadiren bu kentin yönetim işleriyle ilgilenir. Oğlu Palance bir süredir bana hayranlık besliyor ve benimle evlenmeyi planladığı bir sır değil. Ben .. sanırım, düşman ona ulaşmak için bana zarar vermeyi düşünmüş olabilir."

Menion, ciddiyetle başını salladı, ani bir önsezi aklına düşmüştü. Balinor'a bir şey olmadığı sürece Palance'ın Callahorn'a kral olması söz konusu değildi Düşman, neden Balinor'a bir şey olmadığını bildiği halde genç oğul Palance'a baskı uygulamak istiyordu? Yine Shirl'in Callahorn Prensi'nin oraya vardığına dair bir şey bilmediğini hatırladı; bu günler önce yaşanan ve tüm halkın haberdar olduğu bir şey olurdu.

"Shirl, ben ne kadar uyudum?" diye sordu endişeyle.

"Neredeyse bütün bir gün," diye cevapladı kız. "Dün sabah bizi Mermidon'dan çıkardıklarında çok bitkin görünüyordun, ben de uyuman gerektiğini düşündüm. Bizi uyardın..."

"Yirmi dört saat boşa gitti1" diye hiddetle bağırdı Menion. "Yağmur olmasaydı, şehir çoktan düşmüştü! Şimdi harekete geçmeliyiz, fakat ne... Shirl, baban ve konsey! Onlarla konuşmalıyım!" Kızı kollarından tutarak sarstı. "Şimdi hiç soru sorma, ne diyorsam onu yap. Konsey üyeleri nerede? Beni onlara götür, çabuk!"

Kızın kendisine öncülük etmesini beklemeden, onu kolundan tuttu ve evin dışına kadar sürükledi. Beraberce boş evden çıkıp, sabah yağmurunun ısrarcı çisentisinden sakınmak için koşarak kapıdan ağaçların gölgesindeki bir avluya çıktılar. Konsey binasına yaklaştıklarında Shirl ona o şehirde ne işi olduğunu sordu. Menion kimseye Allanon ve Shannara'nın Kılıcı hakkında bir şey söylemeye istekli olmadığından, kaçamak cevaplar verdi. Bu kıza güvenebileceğini biliyordu, fakat Allanon'un bu konuda kimseye güvenmemesi konusunda yaptığı uyarı onu bu gerçeği söylemekten alıkoyuyordu. Bunun yerine, Balinor'u Kuzeykarası istilasına karşı uyarmak için geldiğini söyledi. Kız, hiç soru sormadı ve Menion yalan söylediği için kendini biraz suçlu hissetti. Ancak Allanon asla ona bütün gerçeği anlatmamıştı; bu yüzden belki de her halükârda sandığından az şey biliyordu.

, Konsey binasına varmışlardı, binanın eski odaları, aşınmış sütunlar ve metal çerçeveli kemerli pencerelerle çevrili uzun, taş bir yapının içinde yer alıyordu. Kapıdaki muhafızlar, onları durdurmadı ve ayak sesleri taş zeminde yankılanırken aceleyle uzun, yüksek tavanlı koridorlardan geçtiler. Konsey büyük binanın dördüncü katında toplanmıştı. Sonunda tahta kapıların önüne geldiklerinde Shirl babasına ve diğer konsey üyelerine haber vereceğini söyleyip Menion'dan beklemesini istedi. Menion beklemeyi isteksizce kabul etti. Kız içeri girdiğinde koridorda sessizce durup saniyeler yavaş yavaş geçerken ve yağmur pencerenin camlarına vurmaya devam ederken içeriden gelen mırıltıları dinledi.

Bir an, eski binanın huzuru ve sessizliği içinde dalıp giden dağlı, dağılan gruptaki arkadaşlarının yüzlerini Paranor'dan beri başlarına ne geldiğini merak ederek, birer birer hatırladı. Belki de Druid Içkalesi'ne yaptıkları

korkunç yolculukta olduğu gibi tekrar birlikte olamayacaklardı, fakat onların cesaretlerini, fedakârlıklarını ve karşı karşıya gelip aştıkları, düşündüğünde ona gurur veren tehlikeleri asla unutmayacaktı. Gönülsüz Flick bile Menion'un ondan ummayacağı bir cesaret ve kararlılık göstermişti.

Ya en eski dostu Shea'ya ne olmuştu? Kayıp arkadaşını düşününce başını salladı. Onu ne kadar çok özlemiş olduğunu hissetti. Vadilinin eski moda ve mantıklı düşüncelerini özlemişti. Shea bir şekilde, güneşin doğudan batıya hareketindeki zaman değişimini bile göremiyor gibiydi. Ülkelerin ve halkların tekrar genişleyip çoğaldıklarını, geçmişteki savaşların yavaş yavaş unutulduğunu anlamıyordu. Shea, insanların geçmişe tamamen arkalarını dönüp yepyeni bir gelecek kurabileceklerine inanır, hiçbir zaman geçmiş ve geleceğin birbirlerine sıkı bağlarla bağlı olduğunu anlamazdı. Vadili kendi küçük dünyasında, önceki asrın bir parçasıydı, onun inançları bir gelecek vaadinden çok, geçmiş günlerden bir anıydı. Bütün bunlar ne kadar da tuhaf, ne kadar da inanılmaz, diye düşündü Menion birden bu hareketsiz, sakin binada hareketsiz, bakışları yıpranmış taş duvarın derinliklerine dalmış, dururken. Shea ve Shannara'nın Kılıcı -bir asra ait olan şeyler yavaş yavaş ölüyordu; gene de gelecek günün umudu onlardaydı. Onlar yaşamın anahtarlarıydılar.

Binanın tahta, ağır kapıları dağlının arkasında açıldı ve düşünceleri Shirl'in yumuşak sesiyle kesildi. Kız yüksek kapının ağır kirişlerinin altında beklerken; küçük, endişeli, narin ve güzel görünüyordu Palance Buckhannah'ın böyle bir kadını hayatında neden istediği apaçık ortadaydı. Menion ona doğru yaklaştı, kızın sıcak elini ellerine aldı ve konsey odasına girdiler Konsey salonu, eski ve azametli, ada şehrin köşe taşıydı. Uzun cilalı tahta bir masanın etrafında yüzleri tuhaf şekilde birbirine benzeyen yirmi adam oturuyordu, Menion'la konuşmak için bekliyorlardı -hepsi yaşlı, belki bilge ve azimliydi. Gözleri, sakin görünüşlerinin altında duydukları korkuyu ele veriyordu -halkları ve şehirleri için duydukları korkuyu Yağmur dindiğinde ve güneş Mermidon'dan taşan suları kuruttuğunda Kuzeykarası ordusunun ne yapacağını biliyorlardı Menion, önlerine kadar gelip durdu, Shirl hâlâ yanındaydı, ayak sesleri beklenti dolu sessizliğin içinde silinip gitti.

Kelimelerini dikkatle seçerek, Karabüyücü Lord'un komutası altında toplanan büyük düşman kuvvetini anlattı. Balinor'la konuşmasına, Culhaven'da oluşan gruptaki arkadaşlarının şu an dört bir yana dağılmış olduklarına ve Callahorn'a yaptığı uzun yolculuğa da yer verdi. Kılıç'tan, Shea'nın esrarengiz kökeninden, hatta Allanon'dan bile hiç bahsetmedi. Bu konseyin büküklerinin, Kern'in tehlikede olduğu gerçeğinden başka bir şeyi bilmelerine gerek yoktu. Onları daha zamanları varken halklarını kurtarmak için harekete geçmeye davet edip şehri tüm kaçış umudu kaybolmadan onca boşaltmalarını ekleyerek bitirdi ve tuhaf bir memnuniyet hissetti. Bu insanları uyarmak için canından çok daha fazlasını tehlikeye atmıştı. Onlara ulaşamasaydı,hiç kurtulma şansları olmayabilirdi. Bu önemliydi, gerçekten çok önemliydi, Leah Prensi olarak taşıdığı sorumluluğu yerine getirmişti.

Menion konuşmasını bitirdiğinde, konsey üyelerinden sorular ardı ardına gelmeye başladı; bazıları endişeli, bazıları kızgındı. Menion onları Kuzeykarası ordusunun anlattığı kadar dehşet verici, saldırı olasılığının da kesin olduğuna dair temin ederken sakin kalmaya çalışarak hepsine cevap verdi. Sonunda ilk baştaki heyecan yerini, ihtimallerin konuşulduğu rasyonel bir münazaraya bıraktı. Üyelerden bazıları Palance Buckhannah Sınır Lejyonu'yla birlikte gelene dek, şehrin savunulması gerektiğini düşünüyordu, fakat çoğunluk yağmur diner dinmez, düşman ordusunun saldıracağına ve şehrin elden gideceğine inanıyordu. Konsey bunları konuşurken, Menion sessizce dinledi Nihayet, kırmızı yüzlü, ak saçlı, Shirl'in babası olarak tanıştırdığı yaşlı adam Menion'a döndü.

"Balinor'u gördün mü, genç adam? Nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Günlerce önce Tyrsis'e gelmiş olması gerekiyordu," diye cevapladı Menion endişeyle. "Bu saldırıya karşı Sınır Lejyonu'nu seferber etmek üzere oraya gidecekti. Eventine Elessedil'in iki kuzeni de yanındaydı.

Yaşlı adam, kaşlarım çattı ve başını salladı, çizgilerle dolu yüzünden korku okunuyordu.

"Leah Prensi, sana durumun göründüğünden daha umutsuz olduğunu söylemeliyim Callahorn Kralı, Ruhi Buckhannah, birkaç hafta önce oldukça ciddi bir biçimde hastalandı ve durumu iyiye gidiyormuş gibi görünmüyor. Balinor o sırada ülke dışındaydı, bu yüzden kralın küçük oğlu babasının

görevlerini üstlendi. Her zaman oldukça dengesiz bir insan olarak bilinmesine rağmen, son zamanlarda özellikle tutarsız davranıyor. İlk hareketlerinden bin Sınır Lejyonu'nu dağıtıp sayılarını azaltmak oldu."

"Dağıttı mı?" diye bağırdı Menion kulaklarına inanamayarak. "Bunu ne diye...."

"Onları gereksiz buldu," diye devam etti diğeri çabucak, "bu yüzden yerine kendi adamlarından oluşan küçük bir grup koydu. Aslında işin gerçeği şu ki, kendini her zaman kardeşinin gölgesinin altında hissederdi ve Sınır Lejyonu Kral'ın emri uyarınca tamamen Balinor'un yönetimi altındaydı. Palance'ın, onların kendisi yerine Balinor'a sadık kalacaklarını ve kendisini asla kral olarak benimsemeyeceklerini düşünmüş olması çok büyük bir olasılık. Sınır Lejyonunun Komutanları ve Balinor'a yakın birçok kişi hapsedildi -bütün bunlar sessizce yapıldı, böylece halk bu acımasız hareketler karşısında bir tepki veremeyecekti. Yeni kralımız yanına yegâne sırdaşı ve danışmanı olarak Stenmin adlı bir adamı aldı; bu adam, ilgilendiği tek şey kendi şahsi arzularına ulaşmak olan, engerek gibi zehirli ve sahtekâr birisi; bırakın halkın iyiliğini düşünmeyi, Palance'ın menfaatini bile gözetmez. Böyle kötü bir şekilde bölünmüşken kendi gücümüzle bunun gibi bir saldırıyla nasıl baş edebileceğimizi bilmiyorum. Düşman kapıya dayanana kadar Prens'i tehlikenin büyüklüğüne karşı ikna edebileceğimizden bile emin değilim!"

"O halde Balinor çok büyük bir tehlikede," dedi Menion kasvetle. "Babasının hasta olduğundan ve kardeşinin yönetimi ele aldığından habersiz Tyrsis'e gitmiş olmalı. Bir an önce ona haber ulaştırmalıyız!"

Konsey üyeleri birden ayaklanmış, hararetle bağırarak kendi aralarında Kern'i kurtarmak için neler yapılabileceğini tartışmaya devam ediyorlardı. Shirl'in babası onları yatıştırmaya çalışıyordu, ama birkaç aklı başında üyenin çılgına dönmüş konseyi tartışmayı daha mantıklı bir zeminde sürdürülebilecek kadar susturması zaman aldı. Menion bir süre onları dinledi, sonra dikkatini pencerelerden görünen gökyüzüne verdi. Hava eskisi kadar karanlık değildi ve yağmur yavaşlamaya başlamıştı. Şüphesiz ertesi güne kadar dinerdi ve taşkın Mermidon'un karşı kıyısında kamp yapan düşman ordusu karşıya geçme girişiminde bulunurdu. Kern'e yerleştirilmiş ya da Kern'de yaşayan çok sayıdaki asker adayı savunmaya

kalksa bile, düşmanın yaptığı çıkarmada sonunda başarılı olacağı kesindi. Büyük ve iyi organize edilmiş bir ordu tarafından savunulmadığı sürece, halk çabucak katledilir ve kent düşerdi. Allanon'la birlikte oldukları günleri hatırladı ve birden hünerli Druidin, bu durumda ne yapacağını düşündü. Durum ümit verici değildi. Tyrsis, hırslı yağmacılar tarafından yönetiliyordu. Kern'in başında bir lider yoktu, Konsey üyeleri fikir ayrılığına düşmüşlerdi, bir an önce kesilmesi gereken bir tartışmayı sürdürüyorlardı. Menion sabrının tükendiğini hissetti. Olasılıkları düşünüp durmak çılgınlıktı!

"Sayın konsey üyeleri! Beni dinleyin!" Sesi öfkeyle yükselerek binanın kadim taş duvarlarından yankılandı ve Kern'in büyüklerinin sesleri kesildi. "Sadece Callahorn değil, bütün Güneykarası topraklan, sizlerin ve benim yuvam, şimdi harekete geçmediğimiz sürece büyük bir tehlike ile karşı karşıya! Yarın gece Kern istila edilmiş, halk esir alınmış olacak. Tek şansımız Tyrsis'e kaçmak; diğer bir umudumuz ise Kuzeykarası ordusuyla baş edebilecek Sınır Lejyonu'nun Balinor'un emri altında yeniden toplanması. Elf orduları bizimle birlikte savunmaya hazır. Eventine onlara öncülük edecek. Yıllardır Gnomlarla savaşan Cüce halkı, bize yardım edeceklerine söz verdi. Fakat, varlığımıza karşı yapılan bu korkunç tehdide karşı bir an önce birleşmeliyiz!"

"İyi söyledin, Leah Prensi," diye cevap verdi Shirl'in babası Menion bir an için sustuğunda. "Fakat halkımızın Tyrsis'e ulaşabilmesi için acil sorunumuza bir çözüm getir. Düşman tam Mermidon'un karşısında kamp kurdu ve biz savunmasızız. Yaklaşık kırk bin insanı bu adadan boşaltıp kilometrelerce güneydeki Tyrsis'e sağ salim götürmeliyiz. Şüphesiz, düşman bütün çıkış noktalarını kapatmıştır Bu engellerin üstesinden nasıl gelebiliriz?"

Menion'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Saldıracağız," diye basitçe belirtti.

Bir an için Menion'un aldatıcı bir biçimde edilgen görünen yüzüne hayret dolu bir sessizlikle, inanamayarak baktılar. O bir elini uzattığında verecekleri cevabın sözcükleri dudaklarında daha yeni oluşuyordu.

"Saldırı, kesinlikle beklemedikleri bir şey -özellikle de gece olursa. Asıl kamplarının yan tarafından yapılacak ani bir saldırı, başarılı olursa, kafalarını karıştıracaktır Çünkü onların bunun güçlü bir ordu tarafından yapılan bir saldırı olduğunu düşünmelerine sebep olacaktır. Karardık ve kargaşa gerçek sayımızı gizleyecektir. Böyle bir saldın, kesinlikle, şehir etrafına yerleştirdikleri nöbetçilerin dağılmasını sağlar. Küçük bir emir, büyük bir gürültü yaratabilir, birkaç ateş yakarız ve en az bir saat boyunca"^-ya da daha uzun süre-bunu araştırırlar. Bu devam ederken de -şehri boşaltırız!"

Üyelerden biri başını iki yana salladı. "Planın Kuzeykaralılar'ı hazırlıksız yakalayacak kadar cesurca da olsa, bir saat bile yeterli olmayabilir, genç adam Kırk bin insanı şehirden güneye boşaltmada başarılı olsak bile, onları Tyrsis'e kadar götürmemiz gerek -yani neredeyse yetmiş kilometre. Kadınların ve çocukların yolculuğu, normal şartlarda bile günler alır ve düşman bir kez Kern'in terk edildiğim fark edince, halkı güneye doğru izleyecektir. Onlardan daha hızlı gitmeyi ümit edemeyiz. Ne diye böyle bir şeye teşebbüs edelim?"

"Onlardan daha hızlı gitmek zorunda kalmayacaksınız ki," diye cevapladı Menion çabucak. "Bu insanları güneye karadan değil, Mermidon'dan götüreceksiniz! Küçük kayıklarla, sallarla, elinizde olan ya da bu geceye kadar yapabileceğiniz yüzen herhangi bir araca bindireceksiniz onları Mermidon, Callahorn'un derinliklere güneye doğru, Tyrsis'in on kilometre kadar içine kadar akar. O noktada onları karaya çıkarmak mümkün olabilir ve vahşi Kuzeykarası ordusunun harekete geçmesinden çok önce gün ışığında, emniyetli bir şekilde şehre ulaşabilirler!"

Dağlının ruhundaki ateşe ve azme kapılıp giden konsey üyeleri ayağa fırlayıp bağırarak onayladıklarını bildirdiler. Kern halkının kurtarılmasının bir yolu varsa, adanın kendisi düşman ordusunun karşısında düşecek bile olsa, bu yol denenmeliydi. Konsey, şehrin çalışan insanlarını seferber etmeyi kararlaştırdıkları kısa bir görüşmeden sonra dağıldı. Gün batana dek, elinden iş gelen herkes, birkaç yüz kişiyi taşıyacak tahta salların yapılmasına yardım edecekti. Zaten, şehirde vatandaşların nehri geçmek için kullandıkları kendilerine ait, yüzlerce küçük kayık vardı. Buna ek olarak da toplu taşımacılıkta kullanılan birkaç büyük tekne de bulunuyordu.

Menion, konseye askerlerin kıyı boyunca tedbirli devriyeler oluşturmalarını ve kimsenin adayı terk etmesine izin vermemelerini emretmesini önerdi. Planlanan kaçışın bütün detayları konsey üyelerinin dışındaki herkesten, olabildiğince uzun süre gizlenecekti. Menion'un tek endişesi, birisinin onları düşmana gammazlamasıydı. Birisi, Shirl'i kendi evinden kaçırmayı ve Trollere teslim etmeyi başarmıştı -ki bu, adayı tanımayan birinin başarabileceği bir iş değildi. Bunun yapan her kimse serbestti ve gizleniyordu, belki de şehrin içinde, güvenlikteydi. Boşaltma planım detaylı bir şekilde öğrenirse, Kuzeykaralılar'ı şüphesiz uyarmaya kalkışacaktı. Bu tahliye planının başarılı olabilmesi için, kesinlikle gizlilik şarttı.

Günün geri kalan kısmı Menion için çok çabuk geçti. Shea'yı ve arkadaşlarını o an için unutmuştu. Shea dağlara, ona geldiğinden beri, Leah Prensi ilk kez bir işi tek başına, kendi becerisiyle gerçekleştirecekti. Düşmanı bu kez Kafatası Kralı ya da onun hizmetindeki Ruhlar âlemi yaratıkları değildi Düşman etten kandandı -diğer insanlar gibi yaşayıp ölen yaratıklardı ve tehlikeli planlan dağlının anlayabileceği cinstendi. Pusudaki düşman ordusunu atlatma planında zaman en büyük faktördü ve böylece kendini hayatı boyunca üstlendiği en önemli göreve adamıştı; bir şehri kurtarmaya.

Konsey üyeleriyle beraber kuşatılmış Kern şehrinin yerlilerinin çoğunluğunun hâlâ taşkın durumdaki Mermidon'dan Tyrsis'e naklinde kullanılacak tahtadan dev salların yapımına nezaret etti. Halkı araçlara bindirme işlemi şehrin hemen aşağısındaki güneybatı kıyısında yapılacaktı. Karanlıkta, salların ve daha küçük teknelerin suya indirilebileceği geniş, ama korunaklı bir koy vardı. Koyun tam karşısında gemiye binilen yerin köşesinde küçük kayalıklar vardı. Menion, o gecenin ilerleyen saatlerinde, düşman ana kampına saldırı başladığında, bir miktar askerin nehri sığ yerlerden yürüyerek geçebileceğini düşünmüştü; karşıya geçtiklerinde de küçük bir bölük muhafız yerleştirilebilirdi. Nöbetçiler sevkedildikten sonra teknelerle sallar suya indirilir, Mermidon'un güney kıyısını takip eden akıntı boyunca Tyrsis'e sürüklenirdi. Teknelerin anında fark edilmeyeceğinin garantisi yoktu, ama başka bir şekilde davranmanın da imkânı yoktu. Menion gökyüzü bulutlu olmaya devam ettiği sürece düşman nöbetçilerinin kendi kamplarına döneceklerini ve halkın bu sırada sessizce kayıklara bindirileceğini düşündü, böylece tahliye işlemi başarıya ulaşabilirdi.

Fakat günbatımına doğru, yağmur tamamen dinmeye, hava açılmaya ve gökyüzü mavileşmeye başladı. Fırtına sona eriyor, gece bulutsuz geçecek gibi görünüyordu ve ayla yıldızlar aşağıdaki araziyi aydınlatacaktı. Bu aydınlanma işaretlerini fark ettiğinde Menion, konsey binasındaki bir odada oturuyordu, dikkati önündeki haritadan bir an uzaklaştı. Yanında, Sınır Lejyonu'nun iki üyesi vardı; adadaki en yüksek rütbeli memur olan Lejyon teğmeni Janus Senpre ve kır saçlı gazi Fandrez. Bu ikincisi Kern etrafındaki araziyi en iyi bilen insandı ve Kuzeykarası ordusuna yapılacak küçük saldın için tavsiye vermek üzere çağrılmıştı. Onun üstü, rütbesine göre şaşırtıcı derecede genç olan Senpre, on iki yıllık arazi görevini geride bırakmış, oldukça tecrübeli bir askerdi. Balinor'a çok sadıktı ve tıpkı Menion gibi, Tyrsis'ten Prens'in oraya ulaştığına dair bir haber gelmemesine çok üzülüyordu. Dağıtılan Sınır Lejyonu'nun askerlerinden o gün öğle vakti düşman kampına saldırıya geçmek üzere iki yüz kişi seçmişti.

Menion'un yardım önerisi hemen kabul edildi. Menion, Shirl'i kurtarırken yaralanan ayağından dolayı hâlâ acı çekiyordu, fakat düşman kampına saldırma fikri ondan çıktığından, gemiye bindirme görevine nezaret etmek üzere geride kalmayı reddetmişti. Flick olsaydı bu inatçılıkla gurur karışımı aptalca ısrarından ötürü onu kınardı, ama Menion Leah, nehrin karşısında bir savaş sürerken, kendini adanın görece güvenliğinde gizleyemezdi. Uğrunda savaşmaya değecek, kişisel tatminden ve yeni bir maceranın karşı durulmaz çekiminden öte bir şey bulmak yıllarını almıştı. Şimdi, yüzyıllardan beri görülen en dehşet verici tehlike insan ırkını yeryüzünden silerken edilgin bir seyirci olarak kalmaya niyeti yoktu.

"Burası -Spinn Seti'nin üstü- çıkarma yapılacak nokta." Fandrez'in tok sesi düşüncelerini bölerek onu tekrar özenle ayrıntılandırılmış haritaya döndürmüştü. Janus Senpre de aynı fikirdeydi ve dikkatle, anlayıp anlamadığını ölçmek için Menion'a baktı. Menion, çabucak başıyla onayladı.

"Setin hemen yukarısına, çimli alanın tamamı boyunca nöbetçiler yerleştireceklerdir," diye cevapladı. "Eğer bir an önce onlardan kurtulmazsak, herhangi bir geriye çekilme anında yolumuzu keserler."

"Senin görevin onları oradan uzak tutmak olacak -yolu açık tut," diye belirtti Lejyon komutanı.

Menion itiraz etmek için ağzını açtı, fakat sözü yarıda kesildi.

"Bizimle gelmek için duyduğun isteği takdir ediyorum, Menion, fakat düşmandan daha hızlı hareket etmek zorundayız ve şu an ayakların uzun süre koşamayacak kadar kötü durumda. Bunu benim gibi sen de biliyorsun. Bu yüzden kıyı devriyesi görevi senin. Kayıklara giden yolumuzu açık tut, böylece bize bizimle olduğunda vereceğinden daha iyi bir hizmet vermiş olursun."

Menion, fena halde hayal kırıklığına uğramasına rağmen, kabul etmek zorunda kaldı. Saldırının en ön saflarında olmak istiyordu. Aklının derinliklerinde hâlâ Shea'yı düşman kampında bulabileceğini düşünüyordu. Belki de Druidin deneyeceklerini vaat ettiği gibi Vadiliyi bulmuşlardı. Shea, Shea, neden böyle bir olay senin gibi bir insanın başına geldi -tek isteği rahat bırakılmak olan bir insanın başına? İnsanların, ya öfkeyle ya da kayıtsızlıkla kabul etmeye zorlandıkları yaşam yolunda bir çılgınlık vardı. Hiçbir nihai çözüm olamazdı -belki ölüm dışında.

Görüşme bundan kısa süre noktalandı ve acı dolu, ümitsiz Menion Leah düşüncelere dalmış bir halde, amaçsızca dolaşmaya başladı. Sonra farkında olmayarak büyük taş binadan caddeye doğru ilerledi, kuytu yollara ve binalara yakın durarak Shea'nın evine doğru ilerliyordu Bütün bunlar neye işaret ediyordu? Karabüyücü Lord'un tehdidi, aşılamaz bir duvar gibi önlerine dikilmişti. Ruhu olmayan bir yaratığı yenebileceklerini nasıl ümit edebilirlerdi -kendi doğdukları dünyanın doğasına aykırı bir yaratığı? Neden kimsenin bilmediği bir köyden gelen genç bir adam böyle tarifi mümkün olmayacak kadar gücü bir yaratığı yenebilecek yegâne ölümlü varlık olsundu ki? Menion ümitsizce kendisine ve arkadaşlarına neler olduğunu anlamaya çalışıyordu -Karabüyücü Lord'u ve Shannara'nın Kılıcı'nı içeren bulmacanın binlerce parçasından sadece küçük bir tanesi bile olsa.

Birdenbire kendini Ravenlock malikânesinin önünde buldu; ağır kapılar kapalı duruyordu, akşam üstünün serinliğin-deki gri siste madenî sürgüleri soğuk ve buzlu görünüyordu.O an içeri girmek ya da insanlarla bir arada olmak istemediğinden, giriş kapısından çabucak geri döndü ve verandanın tenhalığına sığındı. Taş patikadan evin yanındaki küçük bahçeye doğru ağır ağır yürüdü, birkaç gündür süren yağmur yüzünden yapraklar ve çiçekler

sırılsıklam, ilerideki topraklar nemli ve yeşildi. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti, Leah dağlarında, yuvasından ve dostlarından uzakta avlanırken bile. Sessizce durdu, kendi düşünceleri de içinde bulunduğu ortam kadar bulanık ve özlem doluydu, bir an ne kadar çok şey yitirdiğini düşününce umutsuzluğa kapıldı. İçinde, derinlerde bir şey iç karartıcı bir kararlılıkla, eski dostlarına, evine, eski yaşamına asla dönemeyeceğini söylüyordu. Geride bıraktığı günlerin bir yerinde, bunların hepsini kaybetmişti. Rutubetli hava etrafını sarar ve yağmur soğuğu göğsünün derinliklerine sızarken başını iki yana salladı, istenmeyen yaşlar gözkapaklarının kenarında birikmişti.

Arkasındaki taş yolda aniden ayak sesleri duyuldu ve küçük, kıvrak yapılı birisi sessizce yanında durdu; kızıl lüleleri iri gözlerini gölgeliyordu, bir an ona baktı ve sonra bahçenin ötesine doğru gitti. Uzunca bir süre konuşmadan durdular, dünyadan kopmuşlardı. Gökyüzünde, alacakaranlık derinleşmeye başlarken son mavilik izlerini de kapatan kasvetli bulutlar dolaşıyordu. Kuşatma altındaki Callahorn topraklarına yağmur bir kez daha, bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı ve Menion belli belirsiz bir rahatlamayla Kern adasında gecenin aysız ve karanlık olacağını düşündü.

Bitkin haldeki Menion Leah adanın güneybatısındaki sakin bir koya bağlanmış küçük, derme çatma sala sendeleyerek bindiğinde vakit gece yansını geçmişti, yağmur hâlâ çiselemekteydi ve gece göğü zifiri karanlıktı. İki zayıf kol çökerken onu tuttu ve Shirl Ravenlock'ın koyu renkli gözleriyle karşılaştı. Toplu tahliye başladığında diğerleriyle birlikte gitmesi için yalvardığı halde, kız önceden söylediği gibi onu beklemişti. Yara bere içinde, giysileri lime lime olmuş, teni kandan ve yağmurdan sırılsıklam bir halde, gecenin karanlığında gizlenerek beklerken, kızın onu hâlâ her nasılsa kuru ve sıcak kalmış bir pelerine sarıp gecenin gölgelerinde çömelip beklerken omzuna dayamasına izin verdi.

Menion'la birlikte dönen başkaları da vardı, birkaç kişi de sala o an biniyorlardı, tümü de savaş yorgunuydu, ancak o gece Kern'in kuzeyindeki ovalarda sergiledikleri cesaret ve fedakârlıktan büyük gurur duyuyorlardı. Leah Prensi daha önce aşılması imkânsız engellerin karşısında gösterilen böylesi bir cesarete asla tanık olmamıştı. Ünlü Sınır Lejyonu'nun bir avuç askeri düşman kampını öyle bir alt üst etmişti ki, ilk saldırıdan dört saat

sonra bile, kargaşa hâlâ devam ediyordu. Düşmanların sayısı inanılmayacak kadar çoktu -binlercesi ortalıkta dolaşıyor, ulaşabildikleri herkese saldırıyor, kendi yoldaşlarını bile yaralıyor ya da öldürüyorlardı. Ölümlülere has bir korkudan ya da nefretten daha öte bir duyguyla savaşıyorlardı. Karabüyücü Lord'un insanüstü gücünün itkisiyle saldırıyorlardı, inanılmaz öfkesi onları yok etmekten başka amaçları olmayan çıldırmış yaratıklar gibi savuruyordu savaşa. Gene de Lejyon'un adamları yalnızca yeniden toplanmak ve yeniden saldırıya geçmek için geri çekilip ardı arkasına saldırıyorlardı. Ölü sayısı çoktu. Menion kendi narin canını neyin koruduğunu bilmiyordu, ama bu mucizenin kıyısında gezen bir şeydi.

Tekneleri bağlayan halatlar çözüldü ve Menion sandalın kıyıdan uzaklaşmaya başladığını ve Mermidon'un taşkın sularına açıldığını hissetti. Birkaç saniye sonra, asıl kanaldaydılar ve nehir boyunca, Kern halkının birkaç saat önce mükemmelen kotarılmış bir tahliye işlemiyle kaçtığı Tyrsis'e doğru ilerliyorlardı. Düşman Mermidon'un batı kıyısındaki nöbetçi ordugâhlarından, görünüşe göre Callahorn ordularının tam güçle saldırıya geçtikleri asıl kampına döndüğü esnada kırk bin kişi küçük kayıklarla, sandallarla, hatta iki kişilik küçük sallarla düşman tarafından fark edilmeden kuşatılmış şehri terk etmişti. Yağmurun şiddeti, nehrin taşması ve saldırıya uğrayan kamptan yükselen insan çığlıklan arasında, özgürlükleri için sandallara ve sallara umutla, fakat korkuyla bindiler. Bulutlu gökyüzünün karanlığı onları çok iyi gizledi ve bütün bir halkın gösterdiği cesaret onlara destek oldu. En azından o an için Kara-büyücü Lord'dan paçayı kurtarmışlardı.

Menion, bir süre uykuya daldı, nehir sandalı güneye doğru taşırken hafif bir sarsıntı hissinden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Zaman huzurlu bir sessizlikle akarken yorgun zihninde tuhaf rüyalar çakıyordu. Derken kulaklarına onu uyanmaya zorlayan sesler geldi ve gözleri etrafındaki nemli havayı dolduran kırmızı bir parıltıyla yandı. Gözlerini kısarak kendisini Shirl'in kollarından kurtardığında kuzey göğünün şafak kırmızısı bir parlaklıkla dolmuş olduğunu gördü. Shirl, kulağına eğilmiş, alçak sesle konuşuyordu, kelimeleri acılı ve zayıftı. "Şehri yaktılar, Menion. Evimi yaktılar!"

Menion bakışlarını yere indirdi ve tek eliyle kızın ince kolunu okşadı Halkı kurtulmasına rağmen, Kern şehri günlerinin sonuna gelmişti ve korkunç bir azametle küle dönüşmekteydi.

(Çeviri: Çağla Ünal; Ithaki Yayınları)

Yayınlandığı hafta ilk baskısını tüketen bu ünlü fantazya yapıtı var karşımızda. Yayınlandığı 1977 yılında New York Times'ın Bestseller listesinde beş ay süreyle yer alan Shannara'nın Kılıcı'nı birçok devam kitabı izlemiş, Dune'un efsane yazarı Frank Herbert'in "Muhteşem bir fantazya yolculuğu" olarak nitelendirdiği kitabın konusuna gelince; Dünya uzun yıllar önce kadim kötülük güçlerinin saldırılarına sahne olmuş, ancak Shea'nın atası Jerle Shannara ile (alıcı sayesinde kudretli Karabüyücü Lord yenilgiye uğratılabilmişti. Bu savaşlar artık çok gerilerde kalmış, huzur dolu vale köyünde yarı insan, yarı elf olan Shea Ohmsford bütün dünyadan habersiz, sakin bir yaşam sürmekteydi-ta ki gizemli ve sert mizaçlı Ailanon ortaya çıkıp da uzun süre önce ölmüş olması gereken karabüyücü Lord'un sağ olduğunu ve dünyaya hükmetmeyi aklına koyduğunu söyleyene dek. Shea Ohmsford karanlığın yaratıklarını uzak tutabilecek olan tek silahı, Shannara'nın Kılıcı'nı bulmak için büyük ve tehlikeli bir maceraya atılmak zorundadır.